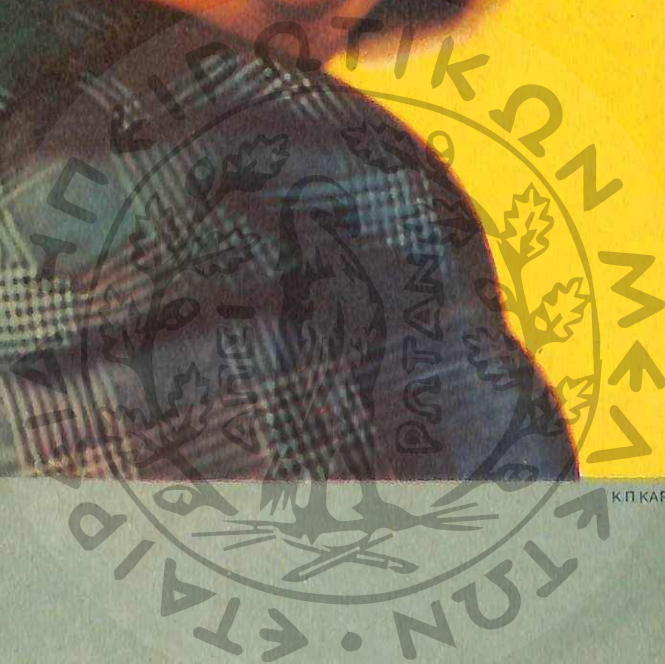

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 636

Κ.Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Μεταξύμας

Αντ. Κ. Ζάβαλην. Στο φύλλον 582 δεν υπάρχει καμμία απάντησις στο όνομά σας. Τα νεοσυσταλλέντα θα κοινοδοῦν με τὴν σειρά τους. Γιάννην Βλαγγόπουλον. Ἐρμούπολιν. Τὰ ἀποσταλέντα ποιήματα εἶναι πολὺ κοινότυπα, τοὺς λείπει τελείως ἡ ἐμπνευσις. Πρὶν ξαναγράψετε θὰ σὰς συνιστούσαμε νὰ διαβάσετε δόκιμους Ἑλλήνας ποιητάς. Γιάννη. Μάριον. Πειραιᾶ. Δυστυχῶς δὲν υποσώμει νὰ γράψωμε ἰδιαίτη ἐπιστολή, διότι θὰ εἶχαμε ἀνάγκη καὶ ἰδιαίτερας ὑπηρεσίας. Θὰ

δημοσιεύσωμε τὸ «Μὴ μοῦ λυπάσαι» καὶ τὸ «Παρελθόν». Στυριακὰ ἐπιγράμματα δὲν δημοσιεύωμε.—Αἰ. λ. Ἐνταῦθα. Καὶ τὰ δικὰ σας εἶναι πολὺ κοινότυπα. Ὡστόσο, τὸ πεζὸ σας δείχνει πὺς μοσεῖτε νὰ γράψετε κατὰ καλὸ, ἀρκεῖ νὰ διαλέξετε θέμα λιγώτερο ἐξαντλημένο.—Γιάννην Δάκων. Ἐνταῦθα. Τὸ πρῶτο πεζὸ σας δὲν εἶναι κακογραμμένο, ἀλλὰ τρομερὰ φλύαρο. Τὸ «Μοντέλλο» καλλίτερον, καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Π. Π. Α.. Ἐνταῦθα. Οἱ στίχοι σας δὲν εἶναι ἀρτίοι. Ἐργον υετορικὰ ἐλαττώματα. Καὶ μολοντι τὸ θέμα τους εἶναι ἀρκετὰ καλὸ, πέστετε σὺς κοινοτυπίας. Δεῦκα Μάνη. Κοκκινιά. Τὸ θέμα τοῦ «Στογασμοῦ» εἶναι πολὺ καλὸ, καὶ ὠριμένες ἰδέες πού ἐκφράζετε ἐπίσης ἀρκετὰ πρωτότυπες. Ἡ

ἐκτέλεσις ὅμως δὲν εἶναι ἀρτία. Δουλέψτε ξανά τὸ ἴδιο θέμα.—Π. Ἐτρον Δ. Ἡμαν. Ἀργίτιον. Ἀπὸ τίς μεταφράσεις σας διαλέγωμε τὸ «Βερλαινικό» τοῦ Φρανσίσ Κροκό καὶ τὸ «Κανείς δὲν θὰ τὸ μάθῃ» τοῦ Τριστάν Ντερέμ.—Δ. α. μ. Βουλογράφην. Λέριαν. Οἱ στίχοι δὲν εἶνε ἀρτίοι, καὶ τὰ θέματα γλιτωσιπομένα.—Β. Κοτσάνου. Πειραιᾶ. Τὸ ποίημά σας ἔχει καὶ μερικὸς στίχους καλοὺς (ὅπως ὁ ἄος) ἀλλὰ ἐν τῷ συνόλῳ του εἶναι πολὺ κοινότυπο. Νάρκισσον, Καλαμπάκην. Τὸ πεζὸ σας πολὺ κοινότυπα γραμμένο. Πρέπει νὰ εἴστε αὐστηρότεροι στὴν ἐκλογὴ τῶν θεμάτων. Ὁσο γὰρ τὴν εὐγενικὴ σύστασίν σας, πρὸς τὸ παρόν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ γίνῃ. Ὁ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 42)

Διαλίωσαί με ἰά χέρια
με ἀντὶ τὸν ἰσώδον;

Διότι γνωρίζει τί θέλητρον ἀσκούν τὰ ὠραία καὶ περιποιημένα χέρια. Ἡ μεγαλειτέρα της φροντίς εἶναι νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν τὴν ὠραιότητα. Ἀσφαλὴ βοήθεια της προφέρει ἡ πολύτιμος κρέμα NIVEA, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεται ἐπειτα ἀπὸ τὸ πλῦσιμο τῶν χερῶν καὶ κυρίως τὸ βράδυ. Καὶ προληπτικῶς ἀκόμα μεταχειρίζεται τὴν κρέμα NIVEA διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ δέμα της ἀπὸ τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τοῦ σαπουνιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ. Ἡ κρέμα NIVEA μετὰ τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέμα EUCERIT τρέφει τὸν ἰσὸν τοῦ δέρματος. Τὸ σκασμένο, τραχὺ καὶ ρυτιδωμένο δέμα γίνεται πάλι λεῖον καὶ μαλακὸ ὡς βελούδο. Ὅποιος μεταχειρίζεται τὴν NIVEA τακτικὰ ἔχει πάντοτε τρυφερά καὶ περιποιημένα χέρια.

Ἐπισκευαὶ Ραδιοφώνων

παντὸς τυπου

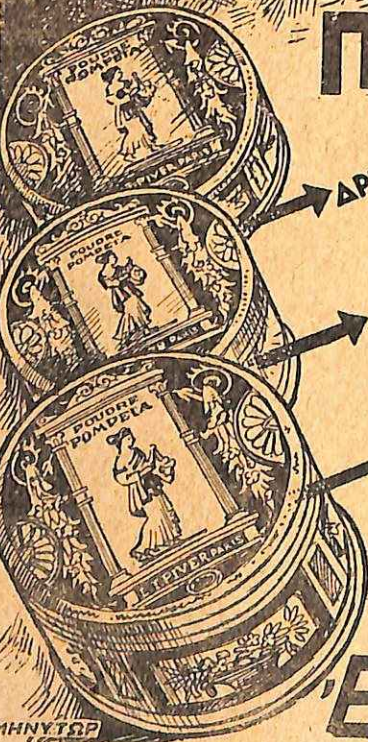
ἐγγυημένοι

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8.

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

**Καμμία
αὐξησις ἀκόμη
ΣΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ**

ΔΡΧ. 15

ΔΡΧ. 22

ΔΡΧ. 30

Πωλεῖται
ἐν ἰδίᾳ
παλαιᾷ τιμῇ

Ἐπωφεληθῆτε!

Ἑβδομαῖος

ΕΙΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Ἀριθ. 636

Ἀθηναϊκὰ περίεργα

ΠΕΡΙ ΧΟΡΟΥ

Χωρὶς νὰ θέλω παρευρεθῆκα προχθὲς σὲ μιὰ συζήτηση, σὲ κάποιο οἰκογενειακὸ καυγάδακι μᾶλλον. Ἦσαν καλεσμένοι σὲ σπῆτι φιλικὸ μου γιὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ἀφρο οἱ φίλοι μου σύζυγοι ἔσχααν καὶ ἦσαν καλὰ καὶ περιποιηθῆκαν καὶ ἐμένα, ἐσκέσθησαν νὰ μοῦ δώσουν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν μιᾶς ἀττραξιόν, ἐνὸς συζυγικοῦ καυγᾶ.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς συζήτησεως ἐγὼ δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου, ἀρκέσθηκα δὲ μονάχα ν' ἀκούω. Σὰς μεταδίδω λοιπὸν πιστὰ καὶ ραδιοφωνικὰ τὴν συζήτηση, γιὰτὶ πιστεύω πὺς εἶναι ἐνδιαφέροντος γενικωτέρου.

Ἐκείνη ἄνοιξε τὴν χουδέντα:

— Λοιπόν: Τὸ ἀποφάσεις;

— Ποιό; ἐρώτησαν ἀνδρὸς ὁ σύζυγος.

— Αὐτὸ πὺς ἐλέγχαμε χθὲς τὸ βράδυ...

— Ποιὸ ἀπ' ὅλα;

— Λέγαμε τόσα πράγματα.

— Γιὰ τὸν χορὸ.

— Ἄ! γιὰ τὸ χορὸ... Καλὰ... ὅλε πομε.

— Τί θὰ πῇ «ὀλέπους»; Τί θὰ γίνῃ;

— Μὰ εἶναι ἀνάγκη: Ἐπιμένεις;

— Καὶ θεθαίω ἐπιμένω. Ἄν δὲν ἦσαν τόσον ζηλιάρηδες εἴσαι δὲν θὰ ἐπέμενα... δὲν θὰ μ' ἐνοιαζε μάλιστα καθόλου. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι νέα καὶ τῶρα τὸν χειμῶνα μοῦ ἀρέσει νὰ χορεύω.

— Χόρευσ! Θέλεις νὰ σοῦ δάλω τὸ γραμμόφωνο;

— Ἄσε τίς ἐξυπνάδες. Δὲν ἐννοῶ νὰ χορεύω μόνη μου. Δὲν εἶμαι ἀρκευδα. Ἐννοῶ νὰ πηγαίνωμε στὰ σπῆτια πὺς μᾶς καλοῦν καὶ νὰ χορεύω με καθ' ἑαυτοὺς.

— Καὶ ποὺς σ' ἐμποδίζει;

— Ἐσὺ.

— Ἐγώ;

— Ἐσὺ με ἀρνητικὴ βοήθεια. Δὲν μπορῶ νὰ πηγαίνω νύχτα μόνη μου στὰ φιλικὰ μᾶς σπῆτια. Πρέπει νὰ με συνοδεύης. Κι' ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν χορεύεις ἀρνείσαι νὰ με πᾶς...

— Τί σπῆτια ἐγώ; ἀπῆντησε ὁ σύζυγος. Τὸ σφάλμα εἶναι δικό σου. Ὅταν ἐπαντρευθῆκαμε, ἔπρεπε νὰ μοῦ δάλω τὸ πρῶτον μου ἀπὸ τὸν ὑποχρεῖσμαι νὰ ἐκμανθῶ ὅλους τοὺς νέους χορούς... Ἐσὺ φταῖς!

— Ὅλο ἐξυπνάδες μοῦ εἶσαι ἀπόψε. Θέλεις νὰ κάνης πνεύμα ἐπειδὴ εἶναι καὶ ὁ φίλος σου μπροστά.

— Δὲν κάνω πνεύμα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καθίσω ὅλους τοὺς νέους χορούς. Πόλκα πὺς ξέρω δὲν θέλεις νὰ χορεύης μαζί μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ γίνωμαι ρεζίλι... Πέσου— θυμᾶσαι;— στὸν χορὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐγὼρεσαν καὶ

πόλκα. Σηκώθηκα ὅλο καυὰ καὶ με πῆρες νὰ χορεύωμε. Ὅλοι μᾶς κυτάζανε...

— Καὶ μᾶς καυαρόντανε! Δὲν με περίμεναν καὶ χορευταρά!

— Μὰς κοροϊδεύανε νὰ λές καλλίτερα. Πόλκα ἔ-αν αὐτὴ; Ἐχοροπηδοῦσε σὰν τενεκεδένιο καραγκιοζάκι.

— Ἐγὼ καραγκιοζάκι; Τί θέλεις δηλαδή; Νὰ μάθω ροῦμπα καὶ νὰ κουνιέμαι σὰν σπασμένος; Δόξα τῷ Θεῷ, ἐγὼ ἀκόμη μυαλό. Ἡ νὰ χορεύω ταγκὸ με γαυηλωμένα τὰ φῶτα; Ἐμένα ξέρεις, ὅταν γαυηλώνουν τὰ φῶτα με παίρνει ὕπνος.

Θέλεις νὰ χορεύω ταγκὸ καὶ νὰ κοιμᾶμαι ὁρὸς σὰν ὕπνο-βάτης; Χορὸς εἶναι αὐτός;

— Τί θέλεις νὰ χορεύωμε;

— Καθρίλλεις! Χορὸ μεγαλεῖο! Χορὸ πὺς τὸν χορεύεις χωρὶς νὰ ξέρης. Γιατὶ σοῦ τὰ φωνάζουνε ὅλα: Ἀδανσέ!... Γκα-λόπι!... Γκράνδρον!... Σανξέ ντὲ ντάμ!...

— Αὐτὸ σοῦ ἀρέσει ἐσένα. Τὸ «σανξέ ντὲ ντάμ...».

— Τὸ ὁμολογῶ. Μοῦ ἀρέσει ἡ ποιητικὴ. Νὰ σηκωθῶμε νὰ χορεύωμε μαζί καθόλως ἀλλὰ νὰχω καὶ τὴν ἀβάντα ὅτι θὰ μοῦρθη καὶ ἄλλη στὸ χέρι. Θὰ διασκεδάσω λιγάκι. Θὰ μοῦ ξανάρθῃ πάλι ἐσὺ, καὶ θὰ μοῦ πῇς πὺς τὰ πέραςες με τοὺς ἄλλους! Χορὸς με νταραβέει, ὅχι χορὸς με φῶτα στυμένα, σὰν νὰ παίζωμε τὴν τυφλομυγα... Καὶ γιὰ νὰ ξέρης αὐτὸς εἶναι κυρίως ὁ λόγος πὺς δὲν θέλω νὰ πηγαίνω σὲ χορούς. Τὰ φῶτα πὺς σβύνουν.

— Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

— Στὸ χορὸ; Καμμία! Ἐκείνη τὴν ὥρα βλέπω ἕναν ἄλλον ἄντρα νὰ σ' ἀγκαλιάζῃ μπροστά μου καὶ νὰ σ' ἀγκαλιάζῃ ἀνήθικα ὅπως τὸ ζητᾶνε οἱ μοντέρνοι χοροί. Ἐ! λοιπὸν ἐμένα ἐκείνη τὴ στιγμή μοῦ γυρίζουν τὰ ἄντερα!

— Βλέπεις λοιπὸν πὺς ἔχω δίκαιο; Ἡ ζήλεια σου εἶναι ἀνυπόφορη!

— Δὲν εἶναι ζήλεια. Εἶναι πραγματικότης.

— Καθόλου. Εἶναι ζήλεια, ἀπὸ ἄγνοια τῆς πραγματικότητος.

— Μάτια μου! Σημερινοὶ χοροὶ εἶναι ἡ ἐπιτροπευμένη ἀναστροφὴν προσέγγισι ἀτόμων διαφορετικοῦ φύλου, πὺς φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν ὑποπτα ζευγάρια... Θέλεις καὶ ἄλλον ὅρισμό;

— Δὲν θέλω! Εἶσαι ζηλιάρης καὶ ζηλιάρης κακός. Δὲν θὰ συμφωνήσω με ποτέ...

Ἐδὼ ἐσταμάτησε ἡ συζήτηση τοῦ ζεύγους. Σὰς τὴν μετέδωσα πιστὰ, πιστότατα... καὶ σὺς κοίνατε!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιὰ εἰκόνα

Ἀγγλοι στρατιῶται στὸ γαλλικὸ μέτωπο παίρνουν τὸ καθημερινὸ μπάνιο τους μέσα σὲ πρόχειρους κάδους.

Ἐνα στίχο

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Νοέμβριος — Δεκέμβριος... Ἦρθαν τὰ πρωτοβρόχια

Ἦρθ' ὁ καιρὸς ὁ θρογορός...

Ἐχουν ἀνοίξει διάπλατα τοῦ ἔρωτα τὰ βρόχια καὶ ἔχει στιγμὲς ἐρωτικές μετὰ τὴν βροχή, ὁ καιρὸς!...

Ἄς βρέχῃ ἔξω! Ἡ βροχή, ἃς πέφτῃ σὲ ποτάμια καὶ ἃς θρέξῃ μετὰ ὁρμή...

Ὅσοι σταγόνες παγερὲς καὶ ἄν γυρποῦν στὰ τζάκια τόσο θερμαίνουν πὺς πολὺ τ' ὀλόθερμος χορὸς!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μὲ ποῖο τρόπο

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΑΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ὅσοι ἀποκαλύπτουν
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...
(σὲ λίδες 15-16)

Η κινηματογραφική λογοκρισία άλλοι

Όπως είναι επόμενο, στις έμ-
πολεμες χώρες ασκείται αυ-
στηροτάτη λογοκρισία τόσο
στον τύπο και την αλληλογρα-
φία, όσο και στον κινηματογρά-
φο. Μην νομίζετε όμως πως η λο-
γοκρισία των κινηματογραφικών
ταινιών γίνεται μόνο εν καιρώ
πολέμου. Και εν καιρώ ειρήνης, οι
κινηματογραφικές ταινίες ύφι-
στανται αυστηρότατο έλεγχο.
Στην Αμερική, μάλιστα, και στην
Αγγλία, στις δυο αυτές χώρες
που κατέχουν τα 85 εκατοστά της
κινηματογραφικής παραγωγής, υ-
πάρχει και δόκιμος κώδικας λο-
γοκρισίας των κινηματογραφικών
ταινιών. Οι σκηνές δε κάθε φιλμ
που παραβιάζουν τον ειδικό κώδι-
κα, περικόπτονται άγριώς από
τις αρμόδιες υπηρεσίες έλέγχου.
Ο κώδικς αυτός είναι πολυσύν-
θετος και αφορά την θρησκεία,
την πολιτική, τας κοινωνικές ιδέ-
ας κλπ.

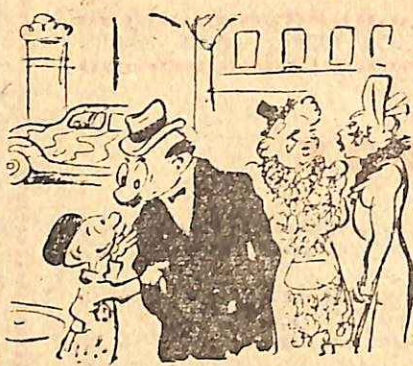
Ετσι δεν επιτρέπονται εις τας άγ-
γλικα και άμερικανικά κινηματο-
γραφικά έργα σκηνές που παρου-
σιάζουν υλοποιημένη την μορφήν
του Θεανθρώπου, ούτε άκόμη θρη-
σκευτικές σκηνές που έρχον-
ται σ' αντίθεση με τον όφειλόμενο
πρός την θρησκεία σεβάσμο. Έ-
πίσης οι θρησκευτικές σκηνές στον
κινηματογράφο δεν πρέπει να έ-
χουν χαρακτήρα δραματικών, ού-
τε ν' αποτελούν επίλογον δράμα-
τος. Ακόμη, τὰ διάφορα πρόσω-
πα της Αγίας Γραφής, από τους
αγγέλους έως τούς προφήτες, δεν
πρέπει να εμφανίζονται σε ρό-
λους κωμικούς.

Απαγορεύονται οι σκηνές που
διακωμωδούν πολιτικά πρόσωπα
ξένων κρατών ή παρουσιάζονται
υπό τύπον που είναι δυνατόν να
προκαλέσει δυσάρεσκια ξένων
χωρών. Επίσης οι σκηνές που έ-
χουν σχέση με την Κυβέρνηση
της χώρας και που προκαλούν έ-
ξυμηση ή δυσάρεσκια του κοι-
νού.

Απαγορεύονται ακόμη οι σκη-
νές που προσβάλλουν τὰ κοινωνικά
ήθη. Όπως και οι σκηνές που έμφα-
νίζουν πρόσωπα γυμνά, ή και ά-
κόμη σκηνές γυμνού. Επίσης απα-
γορεύονται απολύτως σκηνές έμ-
φανίζουσιν όργανα και τὰ έπεισό-
δια που δύνανται να προκαλέσουν
δυσάρεσκια κατά του στρατού,
του κλήρου και γενικά των δημο-
σίων υπηρεσιών. Επίσης σκηνές
έξαιρετικής βαρβαρότητας, μέθης
κλπ. αποκόπτονται, όπως και οι
σκηνές που αφορούν τὰ άπόρητα
της οικογενειακής ζωής.

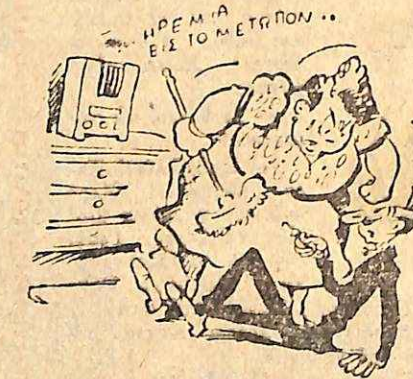
Επίσης απαγορεύονται τὰ φιλή-
ματα διαρκείας που ξεπερνούν τὰ
λογικά όρια.

Πολεμικό πνεύμα

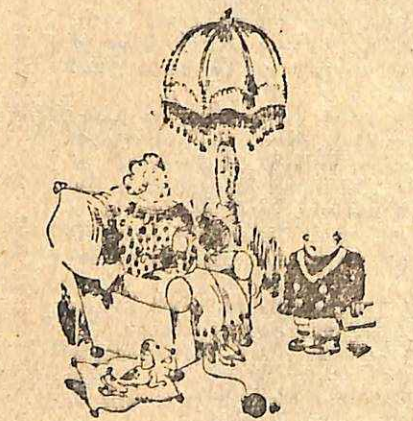
ΚΑΜΟΥΦΛΑΖ

Ο μικρός, που έχει δη τὰ βαμ-
μένα στρατιωτικά αυτοκίνητα:
— Πές μου, μπαμπά, γιατί οι κυ-
ρίες αυτές είναι έτσι βαμμένες;
Για να μην τις αναγνωρίσουν τὰ
έχθρικά αεροπλάνα;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΣ ΤΗ ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ

— Σιάνου ένα λεπτό, Εύλαλεια...
ν' ακούσουμε τὸ πολεμικὸ ἀνακοι-
νωθέν...

ΑΠΟΡΙΑ ΓΑΛΛΟΠΑΙΔΟΣ

Ο μικρός Γάλλος ρωτά την μη-
τέρα του:
— Πές μου, μαμάκα, ο καλός
Θεός έκαμε και τούς Γερμανούς;
— Ναί, παιδάκι μου.
Ο μικρός: — Και γιατί τούς
έκαμε;

Μιά πρωτότυπη έκθεση

Την 16ην Νοεμβρίου έγκανια-
σθηκε στις Βρυξέλλες του
Βελγίου μιά πρωτότυπη πρα-
γματικά διεθνής καλλιτεχνική έκ-
θεση που όφειλεται στην πρωτο-
βουλία του γερουσιαστού Κατώ,
συμβούλου της Δημοσίας Έκπαι-
δεύσεως και των Καλών Τεχνών
του Ίνστιτούτου των Βρυξελλών.
Πρόκειται για την «Διεθνή Έκθε-
ση Κούκλας».

Η έκθεση αυτή που την διορ-
γάνωσαν η Σχολική Ένωση και
τὰ εκπαιδευτήρια της πόλεως,
στεγάσθηκε σε μιά μεγάλη αίθου-
σα του ανάκτορου του Έγμνδου
και είχε μεγάλη επιτυχία, χάρι-
ς στην συμμετοχή της Α. Β. Υ.
της πριγκιπίσσης του Βελγίου Ί-
ωσηφίνας-Καρλόττας.

Στην έκθεση αυτή έλαβαν μέ-
ρος πολλές διεθνείς όργανώσεις
και έστάλησαν περιεργότατες
κούκλες από όλα τὰ μέρη του κό-
σμου.

Οι περιφημότερες όμως ήσαν οι
48 κούκλες της πριγκιπίσσης Ί-
ωσηφίνας-Καρλόττας, μεταξύ των
οποίων θαυμάσθηκε ένα περίφημο
όμοιομα του Δόν Κιχώτη, διάφο-
ρες άλλες κούκλες που παρίστα-
ναν ιστορικά ή θρυλικά πρόσω-
πα, κούκλες οίκογενειακές, όπως
«πνεύμα παιδιών», χωριατόπουλα,
στρατιωτάκια κλπ. Επίσης ένα
άνθοπωλειό της Γκραν-Πλάσ είχε
ανάπαυστα με κούκλες, τρία
διάφορα χαριτωμένα μωρουδά-
κια, μιά βελγική άγροτική οικο-
γένεια με τις φανταχτερές της
στολές κλπ. Η έκθεση είχε έξαι-
ρετική επιτυχία και πλήθος παιδι-
ών έσπευσαν με χαρά να θαυμά-
σουν τις ώραιες κούκλες, ιδιαίτε-
ρα τις κούκλες με τις όποιες περ-
νά τις ώρες της, διασκεδάζοντας
ή βασιλοπούλα των.

Η ηλικία της εύτυχίας

Μιά στατιστική αποδεικνύει ότι
τὰ περισσότερα έργα που τιμούν
την ανθρώπινη διάνοξη, έγιναν
από τούς δημιουργούς των μεταξύ
ηλικίας 40 και 50 ετών. Τὰ περι-
φημότερα μυθιστορήματα εγρά-
φησαν από συγγραφείς άνω των
45 ετών. Οι σπουδαιότεροι πολε-
μιστάι και έξερευνητάι επέτυχαν
ουσιώδεις κατακτήσεις σε ηλικία
47 ετών. Συνθέται και ήθοιοι
έγιναν περίφημοι σε ηλικία 48 έ-
τών. Γιατροί και πολιτικοί σε ήλι-
κία 52 ετών. Μαθηματικοί και χι-
ουμορίσται σε ηλικία 56 ετών. Ι-
στορικοί σε ηλικία 57 ετών. Νο-
μομαθείς σε ηλικία 58 ετών.

Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι ο-
ταν υπάρχει ύγεια και διάθεση,
ένας άνθρωπος 50 ετών έχει πε-
ρισσότερες πιθανότητες επιτυχίας
από έναν νέο 30 ετών.

Τὴν αἰώνια τὸν δικαστήριον

Ερωτική παρηγοριά

του κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ήταν ένας κύριος πολύ
σοφός και υπερήλις. Έκείνη ή-
ταν μιά κοπέλλα έλαχιστα σοφά-
ρη και ανήλις. Το τί συνέβη με-
ταξύ τους δεν ξέρω. Έκείνο που ξέρω
είναι ότι ο υπερήλις ηγαρήστησε λίαν
πλημμελώς την ανήλικη ή οποία και
τον ωδήγησε στο πλημμέλημα.

— Λέγε τί σου έκανε;
— Μου ύπεσχεθή γάμον.
— Είχατε σχέσεις;
— Είχαμε.
— Πόσο καιρό;
— Άρκετους μήνες. Ήταν τραλά ε-
ρωτευμένοι μαζί μου και μου έγραφε φλο-
γερά ερωτικά γράμματα τὰ οποία έχω
και τὰ όποια ήμπορώ να σας παρουσιάσω.
Ήλλά είναι ή πολιτική άγωγή. Κινεί
την τσάντα, την άνοίγει, βουτά τὸ χέρι
και βγάει γράμματα που αποπνέουν α-
ρώματα.

— Τὰ έχομεν πρόχειρα κ. πρόεδρε,
εις την διάθεση του υστερου δικαστηρί-
ου. Δεν έχετε παρά να ρίψετε τὸ βλέμμα
διά να λάβετε μίαν ιδέαν του φλογερού
αισθηματος που περικλείουν.

Τὸ πολυχρόμιον και πολύσομον ματσά-
κι των επιστολών απλώνεται επάνω στην
προεδρικήν έδραν. Παίρνει μερικά ο πρό-
εδρος και άλλα ο έξ δεξιών σύνε-
δρος και άλλα ο έξ αριστερών. Γίνεται
λίγιων λεπτών σιωπή κατά την διάρκεια
της οποίας τὰ ψυχρά πρόσωπα του σεβά-
στου δικαστηρίου αρχίζουν και γλυκαί-
νουνται.

— Αυτά σου τ'έγραφε ο κατηγορού-
μενος δεσποινίς;
— Μάλιστα.
— Κι' εσύ;
— Τον αγαπούσα κι' εγώ.
Πετάγεται ή υπεράσπισις;
— Μίαν ερώτηση κ. πρόεδρε.
— Ορίστε.
— Δεν μου λέτε, δεσποινίς, μπορείτε
να μου πείτε πόσων γονιών είσθε;
— Δέκα πέντε.
— Ωραία. Μήπως κατά τύχην ξέρετε
πόσων ετών είναι ο κύριος;
— Σαραντά...

— Ωραία. Μπορείτε να μου πείτε πό-
σων περιουσιών έχει; Παρακαλώ, δεν υ-
πάρχει κανείς λόγος να συγγίξεσθε. Ά-
φοι είχατε τόσο καιρό σχέσεις θα άντε-
λήφθηκε, ύποθέτω, ότι είναι όπωσδήποτε
ευκατάστατος.

Ονομάζεται ή πολιτική άγωγή;
— Τι σέβιν έχουν αυτά κ. συνάδελ-
φες; Ο κατηγορούμενος παρέσυρε δι' ά-
πατηλής ύποσχεσεως γάμου. Τὰ περιουσι-
ακά του δεν μας ενδιαφέρουν!

Όταν ή άνοιξη ερωτεύεται τὸ φθινό-
πωρον ύπάγει πάντα κάποιος λόγος σο-
βαρός. Αὐτόν τὸν λόγον τὸν άντελήσθη
πολύ έγκαίως τὸ φθινόπωρον και έλαβε
τὰ μέτρα του. Μιά κοπελίτσα δεκαπέν-
τε γόνων—όπως λέει—κάνει θανάσια
για όλα τ' άλλα, εκτός για σόζυγος. Ή-
πορεί να γοεψη κανείς άνόμως μαζί της
ένα σόζ ή ένα ταγκό, αλλά πολύ δύσκο-
λα άποσπάζει να γοεψη τὸν γόνον του
Ήσας. Έτσι, λοιπόν, μίαν ήμέραν πὸ
ή ανήλις άρχισε πλέον έμπανώς να γί-
νεται τσιμπούει του «υπερήλικος» εκείνος

έπηρε ύφος άρκετά εύτράπελο και της
παρετήρησε:

— Δε' τ' άστεία!
— Ποιά άστεία;
— Νά, αυτά που λές περί γάμου και
τὰ λοιπά. Καλά δεν είμαστε και έτσι;
— Σοβαρολογεί;
— Απολύτως.
— Αααα, λιποθυμώ!

Όξυτάτην κραυγήν έδωκε τὸ ανήλι-
κο και άρχισε να γυτοπεί σπασμωδικώς τὰ
πόδια και να άπειλή ότι θα κατεβόχθιζε
δέκα σωληνάρια κινήσης για να τσεματίση
την ζωήν του. Ο κύριος όμως είχε γκρι-
ζες τρίχες στους κροτάφους και οι γκρι-
ζοι κροτάφοι ξέρουν απ' αυτά. Με αξιο-

—Μου ύποσχεθή γάμον...

Χήλευτον γαλήνην προσπάθησε να παρά-
σχη τὰς ακαλίας του ύπηρεσίας προς τὸ
μικρό, τὸ έφερε αἰθέρα, τὸ έφερε νερό,
τὸ έτίψε τὰ χείρα, τὸ έδωκε μερικὸς
μπάτσους να συνελθῇ έντελώς και στο
τέλος, γλυκύτατα, ήσυχώτατα, με τὸ χα-
μόγελο στὰ χείλη του έδωσε τὰ παπου-
τσάκια του στο χέρι.

— Έτσι έγινε;
— Και κάτι γερότερον άκούη κ. πρόε-
δρε. Μεταξύ των επιστολών τὰς οποίας
είχα την τιμήν να καταθέσω εις τὸ δι-
καστήριόν σας ύπάρχει και μία, ή τελευ-
ταία, διά της οποίας ο κατηγορούμενος
κατά τὸσπον λίαν χιουμοριστικόν και ά-
πίστευτον πὸς την σοφότητα της πρά-
ξεως και την σοφότητα της ήλικίας
του άποπειράται να παρηγορήσῃ την πα-
θοσαν.

Πλησιάζει προς την έδρα, εκαλίξει τις
επιστολές, και τραβά μίαν από τὰ μα-
στάκι:
— Θα μου επιτρέψῃ τὸ σεβαστὸν δικα-
στήριόν σας να την άναγνώσω διά να
λάβῃ μίαν ιδέαν του χαρακτήρος του άν-
θρώπου. Ακούσατε κ. δικαστάι. Η έπι-
στολή φέρονι τὸν τίτλον ασυνήγητος
θεραπείαν έρωτος» και λέει τὰ εξής: «Λαμ-

βάνετε—προς την παθοσαν άπευθύνοντα
ταῦτα— 25 γραμμάρια δυσάρεσκιας, 4
γραμμάρια άποφασιστικότητος, 2 γραμ-
μάρια κόνιν πικρίας, λίγινη άπόλειαν
χρόνου, 3 γραμμάρια άδαφορίας και λί-
γινη ψυγαμίαν. Τὰ θέσετε όλα αυτά έν-
τός πινακίου ύπομονής και τὰ γλυκαίνετε
με άρκετον χαμόγελον. Τὰ άνακατεύετε
με κογιλάριον μελαγχολίας και ρίπτετε
δυο σταγόνες περιφρονήσεως και ένα
γραμμάριον ύπολήψεως. Τὰ θέσετε κατό-
πιν επί σιγανής φωτιάς και κατασκευά-
ζετε καταπλάσματα, διά των οποίων κά-
νετε έξωτερικὴν γοήσιν... επί των παλ-
μών της καρδιάς. Τὸ φάρμακον εύρίσκει-
ται έτοιμον εις σιάνην συνήθως έσφαγι-
σμένην με ταινίαν άνακουσίσεως. Πω-
λείται εις τὸ φαρμακείον της ίπολήψεως
της όδου φρονήσεως αριθμός λογικής,
παρά την πλα-ίαν γαλήνης και άκοιθώς
άπέναντι της άκαδημίας του έωτος, συ-
νοικίαν της εύγαριστήσεως. Οι πάσχο-
ντες από την άσθένειαν του έρωτος άς δο-
κιμάσουν και θα θεοαπευθοῦν με την έ-
ρωτικὴν άνάμνησιν... μέχρις ότου παν-
θρευθοῦν.

Μεθ' ύπολήψεως. Η Α. Μ. ο Έρωτα.
Εερδότης.

—Είδετε κύριοι δικαστάι την επιστολήν.
Ακούσατε τὸ περιεχόμενόν της. Ήδη
μπορείτε να κρίνετε περί του ανθρώπου
και της πράξεως.

Τὸ δικαστήριον έκρινε. Έδωθήσθη ήγουν
εις τὸ...ωσέο της λογικής, ήντλησε από
τὸ ὕδωρ της φρονήσεως, άνοψόθη εις
τούς αἰθέρας της δικαιοσύνης, έμπηκε, εις
τὸν λαβύρινθον της γυναικείας πονηρίας
και έδότηκε με άπαλλακτικὴν άπόφαση
διά τὸν κατηγορούμενον. Καί ή μικρή τὸ
φυσά και δεν κρυώνει...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μιά γέφυρα με τερερ- γο προορισμό

Στον ποταμό Σαδο της Σερβίας,
ύπάρχει μιά γέφυρα μεταξύ Βελιγρα-
δίου και Ζενοβι ή οποία χρησιμοποιεί-
ται για ένα πολύ περίεργο έθιμο.
Οι φοιτητάι του Βελιγραδίου όταν
τελειώνουν τις σπουδές τους πηγαί-
νουν καθ' ύλην στη γέφυρα αυτή,
και από τὸ ὕψος της ρίχνουν στον πο-
ταμό τὰ φοιτητικά τους βιβλία και τὸ
φοιτητικὸ τους πηλήκιο. Αυτό είναι
ὁ άπογαρευτισμός προς την φοιτητι-
κή τους ζωή.

Θεία, Μ' αγαπάς ακόμα;
Κι' εγώ θά της έλεγα:
— "Αν σ' αγαπώ! Μά δεν επαψα
στιγμή να σε θυμάμαι, να σε ποθώ
και να σε περιμένω και δεν θά πάψω
στιγμή να σ' αγαπώ..."

— — —

"Ολ' αυτά περάσανε μέσα σε λί-
γα δευτερόλεπτα από το μυαλό μου.
Είχα τόσες φορές σκεφθώ αυτή τη
σκηνή της επιστροφής, που την είχα
σκηνοθετήσει με κάθε της λεπτο-
μέρεια, που είχε γίνει ένα κομμάτι
από τον έαυτό μου. Και τη ζούσα
πάντα αυτή τη σκηνή, διώρθωνα κά-
ποτε τα λόγια που θά μούλεγε ή θά
της έλεγα, μιλά φράση, μιλά κίνηση,
ώστε μου φαινότανε πώς δεν είχα
πιά να προσθέσω τίποτα..."

— — —

«Ζ' άπταντραί τουζούρ».

*Ήταν η τελευταία φράση του κομ-
ματιού...

Κι' άμέσως κατόπιν άκούστηκε το
κουδούνι του σπιτιού να χτυπά πα-
ρατεταμένα. Ήμουν μόνος στο σπίτι.
Σηκώθηκα και άνοιξα.

— "Εσύ, Ρένα; Είπα κι' έκπληξη.
— Ναι, εγώ Γιώργο. Δεν με περιμέ-
νες πιά;

— "Απόψε περισσότερο από κάθε
άλλη φορά, της είπα. "Ελα μέσα.
Την έπια από το χέρι. "Αναψα το
φως..."

Τρόμαξα να τη γνωρίσω. Δεν υπό-
ρεσα να της μιλήσω άμέσως. Την έ-
κτύταζα με περιέργεια, με άπορία,
με άπογοήτευση.

— Δεν με άναγνωρίζεις πιά; ρώτη-
σε με παράπονο.

— Τί είν' αυτά που λές, Ρένα... "Αλ-
λά δεν μπορώ να σου κρύψω πώς
μου φαίνεσαι κάπως άλλαγμένη. "Ε-
λα, βγάλε το παλτό σου που είναι
βρεμένο από τη βροχή..."

Τη βοήθησα να βγάλει το πανωφό-
ρι της. Καθώς το κρεμούσα στην
κρεμάστρα του χώλλ, είδα πώς ο γι-
ακός ήτανε τριμμένος. Ξαναγύρισα
μέσα και τα μάτια μου καρφώθηκαν
πάλι έξεταστικά στο πρόσωπο της
Ρένας.

Δεν έβλεπα πιά το δροσερό και
χαριτωμένο προσωπάκι που ήξερα.
Ούτε τα γεμάτα λάμψη μάτια, που
δταν με κύτταζαν αισθανόμενα μι-
αν άλλοκοτη ήδονη στην ψυχή μου.

Τά ξανθά μαλλιά της πεταγόντου-
σαν άτακτα από το καπελλάκι της,
και τα χείλη της ήταν άβασφα και ώ-
χρά, "Ενα άισθημα οίκτου ένοιωσα
να δημιουργήται αυθόρμητα μέσα

μου. Πόσο άλλοιώς είχα φαντασθώ
αυτή τη σκηνή της επιστροφής... "Η-
μουνά βέβαιος πώς θ' άρχιζε μ' ένα
σφιχτό άγκάλιασμα κι' ένα φιλι γε-
μάτο γλύκα κι' άπίστευτη εύτυχία.

Μά δεν τόλμησα ν' άπλώσω το χέρι
μου και τα χείλη μου που τα φλόγι-
ζε ή προσμονή της επιστροφής, έμε-
ναν παγωμένα και κλειστά,

Περιμένα να μιλήση πρώτη εκείνη.

"Εγώ δεν εύρισκα τί να της πώ.
— Θυμάσαι τη βραδυά του χωρι-
σμού μας; μου είπε. "Εγώ θυμάμαι
τα λόγια σου πώς θά με περίμενες
πάντα.

— Τα θυμάμαι κι' εγώ Ρένα.
— Γι' αυτό ήρθα. Είσαι ο μόνος
στον κόσμο που θά μπορούσε να φα-
νεί καλός μαζί μου σ' αυτή τη σκλη-
ρη στιγμή της ζωής μου.

— Μά τί συμβαίνει, Ρένα; Μίλησέ
μου έλεύθερα, σάν να μιλάς σε ά-
δελφό σου.

Αυτή η λέξη «άδελφός» που έφυγε
μόνη της από τα χείλη μου, ήταν ά-
κριβώς ό,τι χαρακτηριζε τα αισθή-
ματα που ένοιωθα τώρα...

Τί της συνέβαινε; "Ο άντρας της
βρισκότανε στη φυλακή, από δυό μη-
νες. Κάποια μικρή κατάχρηση είχε
κάνει και για να την καλύψει, έκανε
μιά μεγαλύτερη για να παίξει και να

κερδίση τα χαμένα. "Η συνηθισμένη
ιστορία.

— Και τώρα;
— Τώρα εκείνος έχασε τη θέση του
και βρίσκεται στη φυλακή. Κι' εγώ
είμαι μόνη με το παιδί μου, χωρίς
κανένα στήριγμα, χωρίς λεφτά, μ'
ένα σωρό άνάγκες. Τα πούλησα όλα.

Και δεν ξέρω πώς, στην άπελπισία
μου, σκέφτηκα έσένα. Πάλαιψα πολύ
ως πού να πάρω την άπόφαση νάρ-
θω. Θά προτιμούσα οποιαδήποτε άλ-
λη λύση, μά δεν μου μένει τίποτ' άλ-
λο πιά, Γιώργο...

Πήρα το χέρι της στο δικό μου.
— Κι' έκανες πολύ καλά, της είπα.
Θά σε βοηθήσω σε ό,τι θέλεις. Θά
σου δώσω άπόψε μερικά χρήματα
που έχω μαζί μου και αύριο θά σου
δώσω κι' άλλα.

— "Ω! Σ' εύχαριστώ πολύ, Γιώρ-
γο, ψιθύρισε μ' εύγνωμοσύνη. Φάνη-
κα τόσο σκληρή μαζί σου.

— Καθόλου, Ρένα. Θά ήτανε κακό
να ζητάμε εύθύνη από τους ανθρώ-
πους για πράξεις που τις δημιούρ-
γει ή ίδια ή ζωή. Και καμιά φορά
κι' ο χαρακτηριός μας, για τον οποί-
ον ήμαστε έντελώς άνευθνοί...

"Εκόησε λίγο ακόμα. Της έπρόσ-
φερα κάτι και ήπιαμε. "Επειτα άνοι-
ξα το πορτοφόλι μου κι' έβγαλα δσα
χρήματα είχα. Δεν πήγαινε το χέρι
μου να της τα δώσω. "Επια την
τσάντα της και τάβαλα μέσα. Κι' έ-
κείνη ή στιγμή, ήταν ή πιό φρικτή
κι' ή πιό κρύα της ζωής μου.

Σηκώθηκε να φύγει.
— Πρέπει να πηγαίνω, είπε. "Ο μι-
κρός θά κλαίη μόνος του.

"Ενώ έφευγε, έστρεψε το κεφάλι
της και ψιθύρισε:
— Και κάτι άλλο ακόμα, Γιώργο.
"Αν είχες κανένα παλτό που δεν σου
χρειάζεται, για να το δώσω στείλω
στη φυλακή. Είναι χειμώνας και
μιας τα πήραν όλα...

— Θά σου το στείλω αύριο, Ρένα...
— Σ' εύχαριστώ.
Κι' ή πόρτα έκλεισε πίσω της.

— — —

Ξαναγύρισα στο δωμάτιό μου. Μου
φάνηκαν όλα παγωμένα. Το μυαλό
μου είχε σταματήσει. Και όμως ήταν
άληθεια. "Εκείνη είχε γυρίσει, όπως
της το είχα πη. Ξαναθυμήθηκα τη
στιγμή της επιστροφής, όπως την εί-
χα σκηνοθετήσει και μου έρχόταν να
γελάω...

"Η άγωνία της προσμονής
έπληρε τέλος πιά. Μέσα στην καρδιά
μου δεν είχε μείνει τίποτα. Τώρα
και αν έρχόταν πιά ή Ρένα κι' έπε-
φε στην άγκαλιά μου, τα χέρια μου
δεν θά κουνούσαν, παρά μόνο για να
της χαϊδέσουν με προστασία και οι-
κτο τα μαλλιά...

Ρίχτηκα στην πολυθρόνα. "Εγύρι-
σα πάλι το κουμπί του ραδιοφώνου.
"Επια ένα σταθμό στην τύχη. "Ε-
στελνε κι' αυτός το ίδιο τραγούδι.
Και μέσα στην ψυχρή άτμόσφαιρα
της κάμαρας, ένθ έξω έβρεχε, άκού-
στηκαν πάλι τα ίδια λόγια, ή ίδια
μουσική:

«Ζ' άπταντραί
λέ ζούρ ε λά νουί
ζ' άπταντραί τουζούρ
τόν οετούρ...».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τα νεοφθιμένα της κόνα Προφύριας

ΞΑΦΝΙΚΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ!

— **Α**ΛΕΞΑΝΤΡΑ! Καλέ 'Αλεξάν-
τρα! Τρέχα καυμένη και δε
μπορεί το μωρό μας. Φώνα-
ξε μου τη μαμή.

Δυο-τρεις γειτόνισσες τρέξαν ά-
μέσως.

— Τί έχεις, καλέ, κόνα Προφύρια
μου, τί παθες;

— Άστα, Άρμιόνι μου, το μωρό
άρρωστησε ξαφνικά, το πιάσανε
σπασμοί, δξω από λóου σας και τρώ-
μαξα.

— Άχου, δρακόντι θάνα, είπε ή
Σοφή του Ράφτη.

— Καλέ, φύσε τον κόρφο σου, χρι-
στιανή μου, μη κακομελετάς, φώνα-
ξε ή Προφύρια. "Εγώ θαρρώ πώς
είναι μάτιασμα, το κάπνισα με κα-
ρεφύλλια, μά του κάκου. Είναι το
πουλάκι μου άμύλητο. "Ελάτε μέσα.

Πήγαν όλες μέσα. "Η Σουλτάνα, ή
κόρη της Προφύριας, κρατούσε το
μικρό κλαμμένη.

— "Ηρθε ή μαμή.

— Σταθήτε να δώ. Μπάς είναι άφα-
λοκομένο. Νά το τρίψω με λα-
δάκι και να το μπουσκιορντίσω με
ρακί. Τρέχα έσύ νενέ φέρτα.

"Η Προφύρια έτρεξε στην κουζίνα.
"Η μαμή έγδυσε το μωρό και το
κύτταξε. "Υστερα είπε σιγά:

— Για καλό και κακό, φέρτε να το
καντηλοβαφτίσω. Κακό δεν κάνει.

— "Ηβόι! Τί λές, καλέ, είπε ή Προ-
φύρια. Πρωτόπαιδο να το καντηλο-
βαφτίσεις;

— Άμέ, τί θές; Νά πάη άβάφτιστο;
Πήρε το καντήλι και τόχυσε στο
κεφαλάκι του παιδιού κι' είπε:

— "Είς τ' όνομα του Πατρός και του
Υιού και του Άγίου Πνεύματος, βα-
φτίζεται ή δούλη του Θεού.

— Προφύρια! φώναξε ή νενέ.

Το ντύσανε, το ποτίσανε ζεστό και
σε λίγο άρχισε να βυζαίνει.

Σε μιά ώρα κατέφθασε κι' ο Δη-
μητράκης, που του τηλεφώνησαν.

— Το παιδί δεν μπορεί; είπε μόλις
πάτησε το πόδι του.

— Μην τρομάζεις, είπε ή Προφύρια.
Είναι καλά. Τα κορίτσια είν' έφτά-
ψυχα.

Μιά γειτόνισσα του είπε πώς το
καντηλοβαφτίσανε.

— Και τώρα; ρώτησε.
— "Εί θά κάνωμε άπόψε τη βάφτι-
ση μεταξός μας και την Κυριακή κα-
λούμε τον κόσμο και κάνωμε το ρι-
τσιάρισμα, είπε ή Προφύρια.

"Ο παπās της ένορίας ήρθε βια-
στικός και το βάφτισαν τακτικά.
Σάν έφθασε ή ώρα του όνόματος, ή
πεθερά φώναξε:

— Γέροντά μου, τ' όνομα τοή το
δώσαμε πιά. Προφύρια. "Εί! "Ας
μείνη τ' όνομά μου μέσα στο σπίτι

να με θυμούνται τα παιδιά μου.
"Ο γαμπρός της δεν είπε λέξη.

— Ποιά είναι ή κουμπάρα; είπε ο
Ιερέας.

— Δεν υπάρχει κουμπάρα, γέρον-
τα, είπε ή Προφύρια. "Εγώ θά το πά-
ρω στα χέρια μου που το καντηλο-
βάφτισα κιόλας.

— Όταν το έντυσαν πιά και το πήρε
ή μάννα στην άγκαλιά της, ή Προ-
φύρια είπε:

— Καλέ τώρα πιά ή μπόρα πέρα-

Πήρε το καντήλι και τόχυσε στο κεφα-
λάκι του παιδιού.

σε. Δε φωνάζετε την Άσπασώ να
μάς πη κανένα τραγουδάκι, να μην
πάη πιά ή βάφτιση άμύλητη;

"Επειτα από λίγη ώρα ήρθε μιá
κοπέλλα παχειά, με πολύ βάψιμο κι'
όλο χαμόγελο και νάζι:

— Καλοπέρα σας. Βαφτίσια ξα-
φνικά, έ; Καλορροϊζικά και καλή
χριστιανή.

— Κάτσε να σιάξω το δίσκο να
σας σερβίρω, καλέ, είπε ή Προφύρια
κι' έτρεξε μέσα για να φέρη σε λί-
γο ένα δίσκο γλυκά και μαστίχα.

— Νά πιουμε μ' ά μαστίχα στην
ύγεια τοή άγγόνας μου.

"Όλες ήπιαν κι' εύηθήκανε. "Η
Άσπασώ ρώτησε:

— Πώς τη βγάλατε;
— Προφύρια.

— Άχ! καλό είναι! μά γιατί δε τοή
βγάλατε κανένα άλλο;

"Η Προφύρια στραβομούρισε:

— Κερά μου. Καλύτερο θές από τοή
νενές τοή τ' όνομα; Δε σ' άρέσει;
Πώς θές να τήνε βγάλωμε, Περμα-
θούλα;

— Δεν είπε τίποτα το κορίτσι, είπε
ο γαμπρός της.

— Δημητράκη, να κάνης τη δουλειά

σου και να μην άνεκατεύεσαι εκεί
που δε σε σπέρνουνε.

"Η Άσπασώ διαμαρτυρήθηκε:

— Νά σου πώ, κόνα Προφύρια. "Ε-
κείνου το πέφτει λόγος να μιλήση,
γιατ' είναι παιδί του κι' ο μπαμπάς
όριζει.

— Μή κάνετε σύγχυση, είπε ή Σουλ-
τάνα.

— Καλέ, μά είναι πράγματα αυτά;
Πάρε με στο γάμο σου, να σου πώ
και το χόρο! Άκούς εκεί. Θά
μάς διατάζουνε πώς θά βγάλωμε το
άγγόνι μας!

"Οι γειτόνισσες καθούχασαν τα
πνεύματα, με τη μαστίχα και το
γλυκό.

— "Ελάτε, πιητε τώρα κάτι κι' άφη-
στε τοή λογοτριβές! Πές, Άσπασώ,
ένα τραγούδι.

"Η Άσπασώ, άφοι ήπια ένα-δυό
μαστίχες, έβωσε το χέρι της στο μά-
γουλο κι' άρχισε ένα άμανέ:

— Άμάν:

— Άγγέλοι σε βαφτίζανε,
κι' ή Παναγία νονά σου
κι' ή θγαλανε, κοκώνα μου,
Μαρία τ' όνομά σου...

"Εξω φρενών, ή Προφύρια,
χύμηξε σάν άγριόγατα να της βγά-
λη τα μάτια:

— Μαρία την έβγάλανε για Προ-
φύρια, μωρή γλωσσού! Τόπες για
να με πικάρης, γιατί λένε Μαριώ τη
συμπεθέρα μου!

— Καλέ, το τραγουδι το λέει...

— Νά σου πη ο παπās στ' αυτό κι'
ο διάκος στο κεφάλι, που ήρθες να
με συγχύσεις. "Α! "Α! "Α! Τά νευρά
μου. Βγάλτε τη έξωω!

"Επες στον καναπέ και χτυπιότα-
νε, ένθ ή Άσπασώ προσπαθούσε να
δικαιολογηθί.

— Καμμένη, τί ήθελες να το πης,
διαμαρτυρήθηκε ή Σουλτάνα.

— Αυτό ήδρα, αυτό είπα. Δεν τ'όκα-
να επίτηδες, χριστιανή μου.

"Η Προφύρια χτυπούσε τα πόδια
της και τσίριζε:

— Βγάλτε τήνε δξω!

"Η μαμή είπε:

— Καλέ, μη κάνης και σ' όσάν την
άγγονή σου σπασμοί και φωνές, για-
τί θά σε καντηλοβαφτίσω! "Αίντε,
Άσπασώ, φύγε να ήσυχάσουν τα αί-
ματά!

"Η Άσπασώ, φεύγοντας, φώναξε:

— Τηδωσες τ' όνομά σου τοή άγ-
γόνας σου. Μά να μην πάρη και τοή
χάρες σου!

"Η Προφύρια σηκώθηκε σάν άρ-
κούδα.

— Άφιστέ με να τη ξεμαλλιάσω
τη γλωσσού! Μακάρι να μούμωιζε,
μωρή, στη γνώση, στη νοικοκυραδο-
σύνη και στην καλή καρδιά, διαώ-
λου λωλοτάρα!

Ο "ΑΓΓΕΛΟΣ"

Πού γύρισε από τόν 'αήλο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Κυνηγημένος από τη θύελλα του εύρω-
παχού μακαλειού του 1914, ο Γιάγκος
Φρέδης, που έμεινε έως την εποχή εκεί-
νη, στη Γαλλία, ξαναγυρίζει στην πατρί-
δα του, την Χαλκίδα. Απέναντι στο
πατρικό του σπίτι κάθεται η πανέμορφη
Λούλα, το λουλουδι του Εύριπου, όπως
την λένε, για την ομορφιά της, στην
Χαλκίδα. Με την Λούλα ο Γιάγκος ε-
γνωρίζεται από παιδάκι. Στο διάστημα
δύο πού έμεινε στην Εύρώπη, η μητέρα
του, έπειδη υπέφερε από τὰ μά-
τια της, παρακαλούσε τη Λούλα και
της έγραφε τὰ γράμματα για τὸ γιό
της. 'Αλλ' η Λούλα υποφέρει. 'Ο πατέ-
ρας της, ένας εύκαταστατος εργοστασι-
άρχης της Χαλκίδας, θέλει να την παν-
τρέψι με ένα τραπεζιτικό υπάλληλο,
τον 'Αγγελον Σ... Μόλις όμως η φίλη
της Λούλας, η Μιμή πληροφορείται τὸ
συναικείο αυτό, κατορθώνει μ' ένα δια-
βολικό τέχνασμα, συκοφαντώντας την
Λούλα, να κάνει τον νεαρόν τραπεζιτικό
να την έρωτευει τελεία. 'Η Λούλα εξ-
αλλου, αποκοινοί τον γάμον της με τὸν
'Αγγελον, γιατί την τρουμάζει η σκέψη,
ὅτι πρόκειται να κάνει σύντροφο της ζω-
ής της ένα άνθρωπον, πού δεν γνωρίζει
παρά εἰς ὅπως και έπειδη είναι θεοβία
ὅτι είναι γάμος συμφέροντος κι' ὁ 'Αγ-
γελος την θέλει για την προίκα της.

3ον

ΜΤΑ ημέρα μάλιστα, πού σε μιά
φίλική συγκέντρωση, στο σπι-
τι του διευθυντού του υποκατα-
στήματος της Τραπεζής, ὁ 'Αγ-
γελος έτυχε ν' ακούσει δυο παρευρι-
σκόμενες κυρίες να μιλοῦν για τη
Λούλα και να λένε ὅτι η ώραία αυτή
νέα κάτι είχε γιατί ήταν πάντα
μελαγχολική, ὁ 'Αγγελος εἰσέλασε,
σάν συλλογίστηκε ὅτι ἐπρόκειτο να
γίνει ἄνδρας μιάς φθισικής κοπέ-
λας. 'Ετσι εἰσήγγησε ὁ 'Αγγελος, πα-
ρασυρμένος από τὴ συκοφαντία της
Μιμῆς, τὰ λόγια τῶν δυο ἀγνώστων
του κυριῶν για τὴ Λούλα...

'Εν τῷ μεταξὺ η εὐκαιρία πού τό-
σο ἐποθεύσε, για να ἰδῇ ὁλομόναχη
τὴ Μιμή, τοῦ παρουσιάσθηκε.

Καὶ νὰ πῶς...

Τὸν είχαν προκαλέσει στοὺς γά-
μους ἑνὸς φίλου του ἐμπόρου, ὅπου
ήταν καλεσμένες ἡ Μιμή και ἡ θεία
της. 'Ο 'Αγγελος, μόλις τὴν ἀντίκρυ-
σε, αἰσθάνθηκε μιά ζέστα σ' ὅλο τὸ
κορμί του, λὲς και τὸ πέραςμα της
σαγηνεύεται ἀπὸ κοντὰ του, είχε ἀ-
φίσει πύρινα σημάδια τοῦ ἀγιάτρου-
του πόθου. 'Η Μιμή, ἐξ ἄλλου, ὑποκρι-
νόταν, ἐπειδὴ ήταν μαζί με τὴ θεία
της, ὅτι δεν ἐγνώριζε παρά ἐντελῶς

τυπικά τὸν νεαρόν τραπεζιτικόν ὑ-
πάλληλο. 'Αλλ' ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὸ
στεφάνωμα, οἱ καλεσμένοι ἐσκορπί-
στηκαν εὐθυμοὶ στὰ δυο συνεχόμενα
σαλόνια, ὁ 'Αγγελος εὐρέθηκε σὲ
μιά στιγμή κοντὰ στὴ Μιμή. Εὐτυ-
χῶς γι' αὐτόν, ἡ θεία της κοπέλλας
δεν ήταν στὸ ἴδιο σαλόνι. Μέσα στὴ
γλυκεῖα ἀγωνία, πού ἐσφιγγε τὴν
καρδιά του, δεν κατάλαβε ὅτι ἡ ἀπο-
μάκρυνση της Μιμῆς ἀπὸ τὴ θεία της
ήταν σκηνοθετημένη, κι' ἀπὸ τὶς δυο
γυναίκες.

—'Ημουν ἀπογοητευμένος, ὅτι θὰ
σὰς ξανάβλεπα, 'ἥς ἐμυρμιούρισε ὁ
νέος, κυττάζοντας πάντα ἀνήσυχα
γύρω του, για να μὴ τυχὸν τοὺς ἐ-
βλεπεν ὑποπτα κανείς.

—Τόσο εὐκόλα λοιπὸν ἀπονοητεύ-
εσθε; ἐχαμογέλασε με τὸ ξελογια-
στικό γέλιο της, ἡ Μιμή.

—Πῶς ἦθελε να εἰμαστε μόνοι, ὁ-
λομόναχοι, ἐπρόσθεσε, ταργαμένος
πάντα ἐκεῖνος.

—Εἶναι τόσο σοβαρά αὐτὰ πού ἐ-
χετε νὰ μοῦ πῆτε, ὥστε πρέπει νὰ εἴ-
μαστε μόνοι, τὸν ρώτησε, χωρὶς νὰ
χάσῃ τὸ εὐθυμο ὕφος της ἡ Μιμή.

—'Ω, ναι, πολὺ σοβαρά... Σὰς θερ-
μοπαρκαλῶ, πητέ μου, πὺ μπορῶ
νὰ σὰς ἰδῶ, για μιά μόνη φορά!

Τὸ πρόσωπό του ἀλλάζε χρώματα,
ἐνῷ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά. Καὶ τὰ
χεῖλιά του ἔτρεμαν. 'Εφοβόταν, μὴ
τυχὸν προδοθῇ στοὺς καλεσμένους
τοῦ γάμου, πού τὰ εὐθυμα ξεφωνητὰ
καὶ τὰ γέλια τῶν ἐφθάναν σάν μιά
μακρυὴ ἡχώ, ἔως τ' αὐτιά του.

—Μοῦ χρωστᾶτε μιά ἐξήγηση, ἐ-
πρόσθεσε ὁ 'Αγγελος.

—'Α, ὄχι, ὄχι, δεν θέλω νὰ ἔχω
χρέη! τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη.

—Τότε λοιπὸν...

'Ηταν τόσο παρακλητικό τὸ ὕφος
του, ὥστε ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ
ζωή του ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν προκλη-
τικὴ ἐκείνη κοπέλλα, πού με τὸ ρὸς
δαντελλωτὸ φόρεμά της, με τὴν ἀ-
σπρη ταφταδένια κορδέλλα στὴ μέ-
ση, ὅπως συνηθίζονταν ἐκείνην τὴν ἐ-
ποχή, ἐμοιαζε με ἕνα μπουμπούκι ἀ-
νοιξιάτικης αὐγῆς.

—Θὰ σὰς κάμω μιά μεγάλη χάρη,
με κίνδυνον νὰ ἐκτεθῶ, τοῦ εἶπε τό-
τε βιαστικά-βιαστικά και τάχα φο-
βισμένα ἡ Μιμή, ρίχνοντας γρήγο-
ρες ματιὰς γύρω της. Θὰ σὰς περι-
μένω αὐριο τὸ βράδυ, στὰς ἑνδεκα,
στὸ παράθυρο, πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια.
Θὰ περάσετε και ὅταν βεβαιωθῇτε
ὅτι δεν εἶναι κανεὶς στὸ δρόμο, πλη-
σιάζετε με για νὰ μοῦ πῆτε ὅτι θέλε-
τε, για τελευταία φορά!... Βλέπετε,
ὅτι κινδυνεύω νὰ γίνω σοῦσουρο σ'
ὅλη τὴ Χαλκίδα, για χάρη σας!

Καὶ πρὶν ὁ 'Αγγελος προλάβῃ νὰ

μιά ἀληθινὴ
ἱστορία

πού μοιάζει σάν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

της εἰπῇ λέξη, ἡ Μιμή ἔτρεξε κι' ἐ-
χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ του, σάν μιά
ἀέρινη ὀπτασία. 'Ο νεαρὸς τραπεζι-
τικός ἔμεινε ἀκίνητος και σαστισμέ-
νος. 'Ενόμιζε ὅτι ἀκόμη ἐξακολου-
θοῦν νὰ τὸν κυτᾶνε, ὅπως τὴν ἀ-
γρία ἐκείνη νύχτα, στὸ δωμάτιό του,
τὰ ματία της Μιμῆς, τὰ μεγάλα, ὁ-
λάνοικτα, τριγυρισμένα ἀπὸ μαῦρα,
μακρυὰ τσίγυρα και με τὸ χρώμα
της γαλαζόπετρας...

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ 'Αγγελος, μόλις
ἄρχισε νὰ νυχτώνη, ἐπερίμενε με ἀ-
γωνία, νὰ ἔλθουν οἱ ἑντεκα, ἡ ὥρα
τοῦ πρώτου ραντεβού... Στὴ σκέψη
ὅτι θὰ συναντοῦσε, στὸ σκοτάδι της
νύχτας, τὴ Μιμή, ἡ καρδιά του ἐκτο-
πούσε, λὲς κι' ἦθελε νὰ πεταχθῇ μέ-
σα ἀπὸ τὸ στήθος του. Πάει, οὔτε
συλλογίζονταν πιά τὸ συναικείο του
με τὴ Λούλα!... 'Επὶ τέλους, στὶς δέ-
κα και μισὴ ἄναψε τὸ φῶς στὴν κά-
μαρά του, πού τὸ ἐκρατοῦσε σθυ-
στὸ ἔως ἐκείνη τὴ στιγμή, για νὰ
δείξῃ ὅτι ἐκοιμόταν και πατώντας
στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν, κατέβη-
κε, διέσχισε τὴν βυθισμένη στὸ σκο-
τάδι αὐλή και βγήκε στὸ δρόμο. 'Α-
πὸ τὸ Ρολόγι ἐπροχώρησε πρὸς τὸ
σπίτι της Μιμῆς, ρίχνοντας ἀνήσυ-
χες και φοβισμένες ματιὰς γύρω
του, σάν τὸν κλέφτη.

Τὴν πρώτη φορά πού ἐπέρασε ἀπὸ
τὸ σπῆτι της Μιμῆς, οἱ γρίλλιες ἦταν
κλειστές, κατὰκλειστες. 'Ο 'Αγγε-
λος ἐκρατοῦσε και τὴν ἀναπνοή του
ἀκόμη, για νὰ καταφέρῃ ν' ἀκούσῃ
κάποιο θόρυβο, πού θὰ ἐπρόδινε τὴν
παρουσία της ἀγαπημένης του, πίσω
ἀπὸ τὴ γρίλλια. 'Η ἀγωνία πού τὸν
ἐτρικύμιζε σύγκορμο, σάν συλλογι-
ζόταν ὅτι μιά κοπέλλα, για νὰ λαμ-
βάνῃ δα ἐκείνη τὰ προφυλακτικὰ
μέτρα, για νὰ τὸν εἰδοποιῇ ὅτι ἐπρε-
πε νὰ της γράψῃ κρυπτογραφικὸ
γραμματάκι και νὰ ἀποφύγῃ τόσο

νὰ τὴν ἰδοῦν τ' ἀδιάκριτα ματία, μα-
ζί του, ἐσήμαινε ὅτι εἶχε δώσει τὴν
καρδιά της σ' ἄλλον.

'Επὶ τέλους, στὴν τρίτη βόλτα, ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ παράθυρο της Μιμῆς, ὁ
νεαρὸς τραπεζιτικός ἀκούσε ἕνα σι-
γανὸ κράκ. 'Η καρδιά του ἐσκίρτη-
σε... Καὶ τὰ ματία του ἐκαρφώθηκαν
φοβισμένα στὸ λαδί πορτόφυλλο, σάν
νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ
τὴν πόρτα ἡ γλυκεῖα γι' αὐτὸν ὀπτα-
σία... Μὰ δεν ἦταν ἡ πόρτα πού ἀνοι-
χθηκε, ἀλλ' ἡ γρίλλια τοῦ παραθυ-
ριοῦ...

—Καλησπέρα, της εἶπε, με τρομαγ-
μένη φωνή ὁ 'Αγγελος και τὸ βλέ-
μα του ἐστύλωθηκε στὴ μισανοιγ-
μένη γρίλλια, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἐφάνηκε τὸ πρόσωπο της ξελογιά-
στρας, σάν νὰ τὸ ἐφώτιζε ἕνα ἀθώ-
ρητο φῶς. Καὶ εἶδε πάλι τὸ ὀλοκόκ-
κινο στοματάκι, με τὰ κάτασπρα
δόντια, τὴ κομψὴ μυτίτσα και κάτω
ἀπὸ τὶς τοῦφες τῶν μαλλιῶν πού ἐ-
κυάνιζαν ἐλαφρὰ τὰ τριανταφυλλέ-
νια αὐτάκια, πού τὰ ἐστόλιζαν δυο
μικροῦτσικα λαμπερὰ σκουλαρήκια.

—Καλησπέρα σας, τοῦ ἀποκριθῆκε
ἐκείνη με ἀταραξία.

Αὐτὴ ἡ ἀταραξία ἀνεστᾶτωσε πε-
ρισσότερο τὸν 'Αγγελο, τὸν ἔκανε
νὰ ξεχνᾶ ὅλα ἐκείνη τὰ λόγια, πού
εἶχε σχεδιάσει νὰ της πῇ.

—Λοιπὸν... Σὰς ἀκούω, ἐπρόσθεσε
ἡ Μιμή. Πέστε μου, σὰς παρακαλῶ,
γρήγορα ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε, γι-
ατὶ φοβοῦμαι μὴ τυχὸν μὰς ἰδοῦν.
Και τότε ἀλλοίμονο σὲ μένα! Σεῖς
δεν ἔχετε ἀνάγκη... Εἰσθε ἄνδρας.

Τὰ τελευταία λόγια της, ἔδωσαν
κάποιο θάρρος στὸν 'Αγγελο. Καὶ
κυττάζοντας τὴν στὰ ματία, πού ἐ-
λαμπαν ξελογιαστικά, μέσα ἀπὸ τὴ
γρίλλια, λὲς και τὸν ἐμαγνήτιζαν,
της εἶπε:

—Δεσποινὶς Μιμή, ἡ ζωὴ μου εἶναι
ἀληθινὸ μαρτύριο, μακρυὰ σας...

—'Ω... ὦ... τί υπερβολικὸς πού εἴ-
σθε! Γιατὶ νὰ εἶναι μαρτύριο; Δεν
σκέπτεσθε λοιπὸν ὅτι σὲ λίγο θὰ γί-
νετε ὁ ἄνδρας της ὠραιότερης κο-
πέλλας της Χαλκίδας; ἐμυρμιούρισε
παρρησιόχα ἡ Μιμή. 'Ολη ἡ Χαλ-
κίδα τὴ λέει τὸ λουλουδι τοῦ Εὐρί-
που!...

—'Επαψ πιά νὰ τὸ σκέπτομαι...

—Καὶ ὅμως δεν πρέπει. Οἱ γονεῖς
της τὸ θεωροῦντε τελειωμένο πιά.

'Η Μιμή ἀπέφυγε, ἐπειδὴ ἤξευρε
ὅτι στὰ ξαφνικά αἰσθήματα πού
φουντάνουν σάν τὴ φλόγα πυροτεχνή-
ματος, παίζει μεγάλο ρόλο ἡ ἀντί-
δραση, ἡ δύναμη της ἀρνήσεως, ἀ-
πέφυγε νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι ἡ φίλη της ἡ
Λούλα ἀπέκρουε τὸν γάμον αὐτόν,
γιατὶ τὸν ἐνόμιζε γάμον συμφέρον-
τος.

—Δὲν πρόκειται, δεσποινὶς Μιμή,
νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός. Εἶμαι ἐτοι-
μος, ἂν σεῖς τὸ θελήσετε, νὰ διαλύ-
σῶ τὸ συναικείο...

'Η Μιμή ἐστύλωσε τὰ μαργιόλικα
ματία της στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. 'Ε-
πὶ τέλους, τὸ σχέδιό της εἶχε ἐπιτύ-
χει περίφημα και γρηγορώτερα ἀπ'
ὅ,τι ἐλογάριαζε. Περιφρονῶσε ὁ νέ-
ος τὴν πανέμορφη Λούλα, για χάρη
της! Περιφρονῶσε τὴν προίκα
της!... Δεν ἐβιάσθηκε ὅμως νὰ δώσῃ
τὸ τελευταῖο κτύπημα στὴν καρδιά
τοῦ 'Αγγέλου. Καὶ δίνοντας ἕνα τό-
σο χαϊδευτικό στὴ φωνή της, τοῦ ἀ-

ποκρίθηκε:

—Δὲν τὸ ξεύρετε λοιπὸν ὅτι δεν εἴ-
μαι πιά ἐλεύθερη για ν' ἀποφασίσω;
'Εξ ἄλλου, ἐγὼ δεν κάνω για σὰς,
γιατὶ εἶμαι μιά φτωχὴ κοπέλλα. Κι'
ἂν ἀκόμη υποθέσωμε ὅτι σὰς ἀγα-
πῶ, δεν σὰς ταιριάζω, κύριε 'Αγγε-
λε...

Μόλις ὁ νεαρὸς τραπεζιτικός ἀκού-
σε τὸ ὄνομά του, προφερόμενο ἀπὸ
τὰ κόκκινα χεῖλη της ἀγαπημένης
του, ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρὰ. 'Η οἰκειό-
της αὐτὴ τὸν ἐγοήτευε τόσο!

—Δεσποινὶς Μιμή, φθάνει νὰ τὸ θε-
λήσετε σεῖς και ὅλα τ' ἄλλα εἶναι τε-
λειωμένα...

'Η Μιμή, ἀπὸ ὑπολογισμό, δεν τοῦ
ἀποκρίθηκε ἀμέσως, ἀλλὰ προσ-
ποιήθηκε ὅτι συλλογίζονταν τὰ λόγια
του. 'Επειτα τὸν ρώτησε:

—Εἰσθε βέβαιος λοιπὸν γι' αὐτὰ
πού λέτε; 'Εξετάσατε τὴν καρδιά
σας καλά; Για νὰ εἶμαι εἰλικρινής,
δεν ἔχω καμμιὰ ἔμπιστοσύνη στὰ
ξαφνικά αὐτὰ αἰσθήματα πού σέβ-
νουν σάν τὴν σπῆθα!...

—Τί ἀπόδειξη θέλετε νὰ σὰς δώ-
σω για νὰ πεισθῇτε; τὴν ρώτησε ὁ
'Αγγελος με τρεμάμενη φωνή.

—Προσέχετε, κύριε 'Αγγελε, μὴ
με παρασύρετε στὴν καταστροφή,
γιατὶ ὅταν θὰ μετανοήσετε, θὰ εἴ-
ναι πιά ἀργά.

—Δεσποινὶς Μιμή, δεν βλέπετε λοι-
πὸν πῶς ὑποφέρω! Δυο μῆνες τώρα
δεν ζῶ παρά μόνο
με τὴ σκέψη σας...

—'Αφήστε με νὰ
σκεφθῶ και θὰ σὰς
ἀπαντήσω, τοῦ εἶπε
ἡ ξελογιάστρα. 'Ε-
λάτε τώρα, κύριε
'Αγγελε, πηγαίνε-
τε... Θεέ μου, πόσο
φοβοῦμαι μὴ τυχὸν
μὰς εἶδε κανεὶς μα-
τι... Καὶ τότε πρέπει
νὰ φύγω ἀπὸ τὴ
Χαλκίδα...

—Πότε θὰ μοῦ ἀ-
παντήσετε; τὴν ρώ-
τησε με λαχτάρια ὁ
νέος.

—'Α, πρέπει νὰ
κάμετε λίγη ὑπό-
μονή. Πού ξεύρετε,
μπορεῖ με τὴν ὑπο-
μονή νὰ με ξεχάσε-
τε... Θεέ μου... Φύ-
γετε... Κάποιος περ-
νᾷ!... Θὰ μὰς δοῦ-
νε!...

'Η γρίλλια ἐκλεί-
σθηκε ἀθρόυθα κι'
ὁ 'Αγγελος, τρομα-
γμένος, ἐκνευρισμέ-
νος, χλωμὸς ἀπὸ τὴν
ταραχή του, ἐπρο-
χώρησε με γρήγορο
βήμα... 'Ησυχία βα-
θεῖα ἀπλωνόταν γύ-
ρω του, μιά ἡσυχία
πού τὴν διέκοπτε τὸ
βουητὸ της θάλασ-
σας πού ἐρχόταν ἀ-
πόμακτρα και ἀκού-
ονταν σάν στεναγ-
μὸς ἐνὸς πελώριου
στήθους...

— ❧ —

Λίγες ἡμέρες ἀρ-

γότερα, ἐνῷ ὁ 'Αγγελος ἀγωνιοῦσε
για τὴν ἀπάντηση της Μιμῆς, ἔλαβε
ἕνα κρυπτογραφικὸ γραμματάκι. Μὲ
τὴ γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν ἡ φίλη της
Λούλας τὸν ἐξώρκιζε νὰ ἐξετάσῃ,
για τελευταία φορά, τὴν καρδιά του
και ἂν ἐπειθόταν ὅτι ἀληθινὰ τὴν ἀ-
γαποῦσε και ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ σύν-
τροφο της ζωῆς του, ἂν ἡ κοινωνικὴ
θέση του συμβιβάζονταν με τὴ δική
της και ἂν μπορούσε νὰ διαλύσῃ τὸ
συναικείο με τὴ Λούλα, τότε ἔπρεπε
νὰ τὴν ζητήσῃ ἐπίσημα ἀπὸ τὴ θεία
της.

«'Η κοινωνία μας εἶναι μικρὴ, ἐξα-
κολουθοῦσε στὸ γράμμα της ἡ Μιμή
και δεν θὰ ἤθελα νὰ γίνω τὸ θέμα
σὲ φαρμακερὰ στόματα. Σκεφθῇτε
λοιπὸν καλά πρὶν μοῦ ἀπαντήσετε.
Καὶ ὅταν πεισθῶ για τὴν εἰλικρινεία
σας, τότε θὰ διαλύσω τὸ συναικείο
μου, για χάρη σας...»

«'Ανθρωπος της στιγμῆς, ὅπως ἡ-
ταν ὁ 'Αγγελος, ἐσκίρτησε ἀπὸ χα-
ρὰ, μόλις ἐδιδάσσετο τὸ γραμματάκι
της Μιμῆς. Καὶ συλλογίζονταν ποῖον
τρόπον θὰ εὑρίσκε, για νὰ διαλύσῃ
τὸ συναικείο με τὴν Λούλα.

«'Αφοῦ κάνει τὴ θυσία νὰ πάρῃ ἡ
Μιμή τὸ λόγο της πίσω, συλλογιζό-
ταν ὁ 'Αγγελος, για χάρη μου, πρέ-
πει νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια θυσία.
Για μένα ἄλλωστε συντρέχει σοβα-
ρότερος λόγος. 'Εκείνη πού ἐπρό-
κειτο νὰ γίνῃ παντρεμένης σύντροφος

Ἡ καταισφία της
τὴν κύτταζε γὰρ
νὰ τοῦ ἀνὰ τὴν
ρωτήσῃ.

της ζωής μου, είναι πληγωμένη από αγίαστρεψη άρρώστεια. "Ίσως γι' αυτό ο πατέρας της θέλει να την παντρεύει τόσο γρήγορα!..."

Ο άπλοικός και φουριόζος νέος είχε πιστέψει στην ποταπή συκοφαντία της Μιμής, για την πάναγνη Λούλα και στο συνοικέσιο της άγαπημένης του, που τάχα εκείνη διέλυε, για χάρη του...

Σκυφτός πάνω από το γραμματάκι της Μιμής, εξηγούσε τους αριθμούς του, σαν να έφοδόνταν μη τυχόν οι συνθηματικοί αριθμοί δεν έννοούσαν, ότι έδιόταξε εκείνος. Και όταν πιά δεν του έμενε καμιά άμφιβολία, έφερε το γράμμα στα χείλη του, το έφλησε εὐλαβικά κι' έμμουρμούρισε τα λόγια του ποιητή:

«Εὐτυχείς εκείνοι που δένονται με τὰ γλυκά δεσμά της αγάπης. Καλόδεχτη τοῦ πόθου ἡ φλόγα σ' εκείνους που αγαπούνε, καλόδεχτος κι' ο πόθος της αγάπης!...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Ελύγιζε από τη θλίψη το νεανικό σωματάκι της Λούλας, το απόγευμα εκείνο, όπως λυγίζει το νεύδαλο του λουλουδι, στο πρώτο φύσημα του άγριου βορρῆ. Σε λίγη ώρα θα έρχόταν ο Άγγελος στο σπίτι της, για να τελειώσει το συνοικέσιο. Πονεμένη η πανέμορφη κοπέλλα, έτριγύριζε στην κάμαρή της κι' έριχνε θλιμμένες ματιές, στα νερά του Εύριπου, που έκυλούσαν αδιάκοπα, με άσπρους άφρους, στο άπέραντο άτλάζι του, έκύνταζε το γλαυκό βελούδο του ούρανού και τις τελευταίες άχτινες του ήλιου, που έχανόταν πίσω από το βουνό, σκορπίζοντας ρόδινες άντιφειγνίες, τριγύρω...

Σε μια στιγμή η Λούλα έπηρε μια ξαφνική άπόφαση. Να φύγει, για λίγες ήμέρες, για μερικές έβδομάδες ίσως, από το σπίτι της, από τους δικούς της. Ένας παράξενος τρόμος έπάγωνε το κορμί της και μούδιαζε να μέλη της, στη σκέψη ότι ένας άγνωστος άνθρωπος θα εγίνονταν σύντροφος της ζωής της και θα είχε το δικαίωμα να την πάρη από τους δικούς της και να φύγη μακριά. Έπειτα την έκυριε μια ντροπή, μεγάλη ντροπή, γι' αυτόν τον άγνωστον, που δεν είχε δη καλά-καλά παρά δυο-τρεις φορές στον περίπατο και από μακριά... Πώς θα έζουσε μαζί του;

«Θεέ μου, που να πάω;» έμμουρμούρισαν σε μια στιγμή τα χείλη της με άπόγνωση.

Κι' όμως, η σκέψη ότι έπρεπε να φύγει, την έθασάνειν επίμονα. Γιατί αν το απόγευμα εκείνο παρουσιάζόταν στον Άγγελο, τότε θα έτελείωναν όλα και από την άλλη ήμερα θα ήταν πιά έπίσημα άρραβωνιαστικός της, ο νεαρός τραπεζιτικός. Με σπαραγμό τώρα η άμοιρη κοπέλλα συλλογιζόταν τον σκληρόκαρδο πατέρα της, που δεν ήθελε ν' άκούση άλλη γνώμη. Η μητέρα της, καλόβολη και συμπονετική, προσεπάθησε να την πείσει ότι όχι σπάνια οι γάμοι άπό συνοικέσιο είναι πιο εύτυχεις άπό τους γάμους άπό έρωτα, όταν υπάρ-

χι η άμοιβαία εκτίμηση.

—Ο άνθρωπος αυτός, μητέρα, της άποκρίθηκε η Λούλα με δάκρυα στα μάτια, με παίρνε για την προικιά μου! Είμαι βεβαία γι' αυτό...

Στριφογύριζαν τώρα σαν άνεμο-στροβίλος στο νοῦ της όλα αυτά και δεν εύρισκε, για μόνη διέξοδο στον πόνο της, παρά τη φυγή. Τολμηρές σκέψεις της έρχόταν. Να πήγαινε στην Άθήνα και να έργασθῃ, για να ζήση... Αυτό θα ήταν προτιμότερο άπό τη λευκή σκλαδιά που λογάριαζε να της έπιβάλῃ ο πατέρας της. Μα άθώα κι' άπληρη, όπως ήταν, συλλογιζόταν τους κινδύνους, στους όποιους θα έσκόντασε μια τέτοια άπόφαση. Πού θα πήγαινε άγνωστη μέσα στους άγνώστους;

—Και όμως δεν πρέπει να με βρῃ έδω, όταν έλθῃ ο άνθρωπος αυτός, έμμουρμούριζε, μονολογώντας η Λούλα.

—Αν πάλι έκανε την άρρωστη, ήξερε καλά ότι ο πατέρας της θα μπορούσε να μαντέψῃ το τέχνασμα της και να κάνῃ σκηνή, που θα ξεπούσε εις βάρος της.

Ξαφνικά συλλογίσθηκε μια θεία της, άδελφή της μητέρας της, κατάκοιτη, που έμενε κοντά στο Κάστρο. "Αν έπῃγαινε εκεί, για να περάσῃ τὸ φρικτὸ γι' αὐτὴν ἐκείνο ἀπόγευμα; Και θα μπορούσε να δικαιολογηθῇ στον πατέρα της ότι δεν ήταν στο σπίτι την ώρα που εκείνος έστειλε τὸν υπαλληλάκο, για να ειδοποιήσῃ ότι θα έπῃγαινε ο Άγγελος, για να τελειώσουν το συνοικέσιο.

Όλοκληρη η ύπαρξή της νόμιζε πως θα έκλεινόταν, θα έτελείωνε το απόγευμα εκείνο... Γι' αυτό, αν τὰ κατάφερνε και άπόφευγε τη μοιραία συνάντηση, έφανταζόταν ότι ο κίνδυνος που την άπειλούσε θα συντριβόταν ίσως για πάντα... Θα έδικαιολογείτο έξ άλλου στη θεία της ότι έπῃγε να την δῃ... Μα πώς να ειδοποιήσει τη μητέρα της; Δεν ήθελε να την κάνῃ συνένοχο της φυγῆς της... Έρριξε μια γρήγορη ματιά έξω. Η ήρεμία του δελινοῦ που άπλωνόταν στα άκούνητα δένδρα, που φιλούσε τους βράχους και γλυκοκοιμόταν πάνω στη θάλασσα και στις κορφές των βουνών, της μάτωνε περισσότερο την καρδιά... Ντύθηκε ως τόσο βιαστικά-βιαστικά, άποφασισμένη να φύγη κρυφά από τη μητέρα της. Θά της άφινε δυο λόγια, για να την ειδοποιήσῃ και θά την έθερμopακαλοῦσε να την δικαιολογήσῃ στον πατέρα της. Κι' εκείνη που την αγαπούσε τόσο, θα φρόντιζε να την δικαιολογήσῃ.

Έξ άλλου θα έπαιρνε ένα άμάξι κλειστό για να πάῃ στη θεία της κι' έτσι θα άπέφευγε τις δυσάρεστες συναντήσεις. Και ίσως έμενε τη νύχτα εκείνη να κοιμηθῇ στο σπίτι της θείας της... Μια ξαφνική χαρά την έκυρίευσε στη σκέψη αυτή. Νόμιζε ότι θα ήταν μακριά από τον κίνδυνο, έτσι...

Γρήγορα-γρήγορα άποτελείωσε την τουαλέττα της κι' έπειτα έγραψε σ' ένα χαρτάκι:

«Μαμά. Για λόγους που θα σὰς εξηγῆσω ἄλλη ὥρα, πηγαίνω στο σπίτι

τι της θείας μου. Μὴ με ζητήσετε ἐκεῖ, ἂν με ἀγαπάτε ἀληθινά, ἂν θέλετε τὴν εὐτυχία μου. Βρῆτε, σὰς παρακαλῶ, μὴ δικάσιολογία στὸν μπαμπά. Ίσως μείνω ἀπόψε στῆς θείας.

ΛΟΥΛΑ.

Έπειτα έφώναξε την καμαριέρα της και της έπρε:

—Άκουσε Μαίρη, μόλις θά φύγω να δώσης στην μαμά αυτό...

Η καμαριέρα της την έκύνταξε με κάποια έκπληξη. Μία σύσπαση πόνου, που της έδινε μια θλιμμένη άρμονία στο πρόσωπο, την έπρόδιδε. Τὰ χείλη της έτρεμαν. Και η Μαίρη, αν και φοβισμένη, έτόλμησε να τη ρωτήσῃ:

—Πού θα πάτε, δεσποινίς;

—Πηγαίνω στο σπίτι της θείας μου, Μαίρη. Πρόσεχε όμως, σὺ δὲν ξεύρεις τίποτε. "Αν σὲ ρωτήσῃ ὁ μπαμπάς, θά πῃς ὅτι ἔφυγα, πρὶν ἔλθῃ ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιο, ὁ Λάμπης... Δὲν θά μοῦ ἀρνηθῇς τὴ μικρὴ αὐτὴ χάρη;

—Δεσποινίς, μπορείτε να μείνετε ἡσυχη, τὴν έβεβαίωσε ἡ νεαρά καμαριέρα, που έξακολουθοῦσε να τὴν κυττάζῃ ἀνήσυχη.

Η Λούλα άπέφυγε, για να μη ξαη καμιά άπροσδόκητη συνάντηση, να βγῇ από τη μεγάλη δρύνει πόρτα τοῦ σπιτιοῦ των. Έκατέθηκε στο περικόλι κι' από κεί, άνάμεσα από τις πορτοκαλλίες και τις νερατζιές έφθασε, σχεδόν τρέχοντας, στη μικρή πορτοῦλα, από την όποιαν έμπαινε ο κηπουρός και η πλύστρα. Καρδιοκυπώντας και κυττάζοντας γύρω της άνήσυχη, σαν να έφοδόταν ότι θα έβλεπε ξαφνικά μπροστά της τὸν Άγγελο και τίς όλοι, όσοι τὴ συναντούσαν, έμάντευαν τὴν άγωνία που έσπάραζε τὴν καρδιά της, έψαχνε να βρῇ άμάξι. "Επὶ τέλους, λίγο παρακάτω από το σπίτι της, βρῆκε ένα κλειστό άμάξι. Τὸ έσταμάτησε και άνέβηκε, δίνοντας στον άμαξά τὴ διεύθυνση της θείας της, που έμενε στο Κάστρο. Σ' ἄλλο τὸ δρόμο, ἡ πονεμένη Λούλα συλλογιζόταν τὸν πατέρα της και άναρωτιόταν, γιατί να μὴν άκούσῃ και τὴ δική της φωνή εκείνος, ἀλλ' ἤθελε να της έπιβάλῃ ἕναν άνδρα, που ἦταν ξένος γι' αὐτὴν; Τὰ κλάματά της, οι άρρώστειές της, γιατί είχε άρρωστήσει πολλές φορές στο διάστημα αυτό ἡ Λούλα από τὴ στενοχώρια της, τὰ παρακάλια της, δὲν έφθασαν για να κάνουν τὸν Ισχυρογνώμονα πατέρα της, που έπέμενε ὅτι τὰ κορίτσια δὲν είναι πολλές φορές σὲ θέση να καταλάβουν ποὶ εἶναι τὸ ἀληθινὸ συμφέρον τους, ν' άλλάξῃ γνώμη. Κατὰ βάθος, ἡ Λούλα, εύαίσθητη, όπως ἦταν, εύλόπιαν πού θα στενοχωροῦσε τὸν πατέρα της με τὴν άρνησή της να πάρῃ τὸν Άγγελο, ἀλλ' ἡ θυσία πού της έπέβαλε ὁ πατέρας της ἦταν πολὺ βαρεία! Μάτωνε, έξ άλλου, ἡ καρδιά της για τὴ μητέρα της, σαν συλλογιζόταν ότι θα έμάθαινε με πολλὴ στενοχώρια τὸ ξεπόρισμά της εκείνο τὸ απόγευμα, που έπερίμεναν τὸ γαμπρό.

(Συνέχεια στο ἐπόμενο)

Χαρές και λύπες τῶν ἄσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΝΙΝΑ ΠΑΥΛΟΒΣΚΑΓΙΑ

Η ΝΙΝΑ ΠΑΥΛΟΒΣΚΑΓΙΑ δὲν είναι Ἑλληνίς. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὴ μεγάλη διαφορά πού ἔχει ἀπὸ τις ἄλλες, τις ντόπιες χορεύτριες. Τὸ ὄνομά της, δέδοται, προδίδει τὴν ξενικὴ καταγωγή της. Καὶ γὰρ αὐτὸ ὄνομα, ἔφθανε νὰ τὴν δῇτε νὰ ἐκτελῇ δυὸ τρία μόνον ἄσματα πάνω στὸ παλκοσένικο γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ νέα αὐτὴ μὰς ἔχει ἔλθει ἀπὸ μακρινὲς χώρες.

Τί θά θέλετε! Μπορεῖ ὁ χορὸς στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα νὰ ἐφθασε ὡς τέχνη στὸ ἀνωτάτο σημεῖο του, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη ἡ Τερψιχόρη ἄλλαξε πολλὰς πατρίδας καὶ ἀλλοίμονο δὲν ζαναγύρισε ποτὲ πιά στὴν γῶρα μας. Ἄς μὴ γελιόμαστε δέ. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν χορεύουν. Καὶ ὅταν λέμε ἀσημερινοὶ Ἕλληνες ἐννοοῦμε βέβαια καὶ τοὺς επαγγελματίες χορευτὰς μας, τοὺς περισσοτέρους τουλάχιστον. Ὑποτίθεται ὅτι χορεύουν. Προσεῖτε τοὺς ὅμως στὴ σκηνή. Μπορεῖ μερικοὶ νὰ ἐκτελοῦν μὲ ἀφθαστὴ δεξιότητα τις κινήσεις τῶν δυσκολότερων χορῶν. Τοὺς λείπει ὅμως ἡ ψυχὴ.

Τὰ λίγα αὐτὰ λόγια δὲν ἐγράφτηκαν, ἐν πολλῷ, παρά γιὰ νὰ τονίσουν ὅτι ἡ Παυλοφσκάγια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χορεύτρια καὶ γοεὴ τῆς μουσικῆς μας σκηνῆς ἔχει αὐτὴ τὴν πολὺτιμη ιδιότητα: Νὰ ἐκφράζῃ στὸ χορὸ της κάτι ἀπὸ τὸν συναισθηματικὸ τῆς κόσμο.

Όσοι εἶδαν τὴν Παυλοφσκάγια στὴν τελευταία της δημιουργία—ὁ «Θάνατος τῆς κίτρινης πεταλούδας» στὸ ἔργο πού παίζεταν αὐτὲς τὲς ἡμέρες στὸ «Ἰντεάλ» θά μὰς δικαιώσουν τελείως.

— — —

Ἡ Παυλοφσκάγια γεννήθηκε στὴ Ρωσία ἀπὸ μητέρα Ρωσίδα καὶ ἀπὸ πατέρα Πολωνό, πού ἦταν ἀξιωματικὸς τῆς στρατιωτικῆς δικαιοσύνης στὸ ρωσσικὸ στρατό. Ὁ παππούς της ἦταν ἐφοπιστής καὶ γενικὰ ἡ οἰκογένειά της ἦταν εὐπορη. Μετὰ τὴν μολοδνικὴ ἐπανάσταση, ἡ Νίνα ἤλθε μὲ τοὺς δικούς της στὴν Ἑλλάδα. Ἡ μητέρα της δὲν ὠνευόταν γι' αὐτὴν παρά ἕνα καλὸ γάμο. Γιὰ χορὸ οὐτε ἰδέα. Ἐνα μικροστέγνωμα ὅμως—ἀν μπορῇ νὰ χαρακτηρισθῇ ἔτσι—ἀνέτρεψε τὰ σγέδια τῆς x. Παυλοφσκάγια καὶ ἔσπερε τὴ μικρὴ στὴ σκηνή. Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ δὲν ἦταν παρά ἕνα υπερβολικὸ πάθος πού εἶχε ἐσταβάλλει τὴ Νίνα, στὰ δεκαπέντε γόνια της, σὲ μιὰ γοντρομπαλοῦ ἀποκουστικῆς θέας. Δοκιμασθῆκαν ὅλες οἱ δάσεις, ἀλλὰ καμμία δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ κακὸ μεγάλωνε ὁλοένα σὲ τὸπο πού ἡ αὐγὴ κόρη νὰ μὴ υποστῇ πιά νὰ κυκλοφορῇ ἀνεύγλητα. Στὸ δόξιο τὰ πειράγματα τῶν διαβατῶν τὴν καταδίωκαν βεβαίως. Ἐτσι, ἤλθε ὡς μοναδικὴ σενίδα σωτηρίας ὁ χορὸς. Ἡ μικρὴ Νίνα γράφτηκε στὴ σχολὴ τοῦ x. Ἀγγέλου Γοιμάνη, ὁ ὅποιος δὲν ἀργησε νὰ ἀντιπρῶθῃ, με τὴν γνήσια καλλιτεχνικὴ διαίθεση πού ἔχει, τί ταλέντο κοῦδόντανε πίσω ἀπὸ τὴν γοντρο-Νίνα ἐκείνη.

Σ' ἕνα γόνο μὲσα ἡ μικρὴ Παυλοφσκάγια εἶχε γίνει ἡ καλλίτερη μαθήτρια τοῦ Γοιμάνη. Κι' ὅταν ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐκλήθη στὸ «Βασιλικὸ Θέατρο», ἡ Νίνα εἶναι ἡ πρῶτη υπαλλήνα τῆς κρ-

τικῆς μας σκηνῆς παρ' ὅλες τις ἀντιρρήσεις τῆς μητέρας της πού γιὰ κανένα λόγο δὲν ἤθελε νὰ βγῇ στὸ θέατρο ἡ κόρη της.

Ξέρετε τί εἶναι τὸ παλκοσένικο! Σειρήνα γοητευτικὴ! Ἐτσι κι' ἔβαλες τὸ ποδαράκι σου πάνω σ' αὐτὴν, μὴν ἐλπίζεις ὅτι θά μπορέσης ποτὲ πιά ν' ἀποτραδηχθῇς. Θά μείνης σκλάβος της γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ. Καὶ τέτοιο συνέβη καὶ με τὴ Νίνα. Δόθηκε στὸ θέατρο μ' ὅλη τὴν ψυχὴ της. Ὁ χορὸς εἶναι τὸ μεγάλο της πάθος. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της ἀπεμακρύνθη, τὰ σγέδια περὶ γάμου καὶ ἀποκαταστάσεώς της, ἀναυγάσαν ὀριστικῶς. Καὶ ἀργίαν οἱ ἐπιτυχίες. Ποιὸς δὲν τὴν θυμᾶται στὸν «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα», στὸ «Πέερ Γκόντ» στὴ «Δωδεκάτη νύχτα», στοὺς «Γάμους τοῦ Φίγκαρο», στὸν «Ἀρχοντοχωριάτη», στὸν «Δὸν Κάρλο»; Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα οἱ γοητευτικὲς ἐπιδείξεις της ἀπετέλεσαν γεγονότα. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ θέατρο ποδᾶς δὲν τῆς προσέφερε ἔδαφος γιὰ συνεχεῖς καὶ μεγάλες προσπάθειες. Μοιραῖως ἐγρησμοποιεῖτο σπάνια, ἀφοῦ σπάνια ἦσαν καὶ τὰ ἔργα πού εἶχαν χορὸ. Γρήγορα κατάλαβε ὅτι τὰ καλλιτεχνικά της ὄνειρα θά μπορούσε νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου στὴ μουσικὴ σκηνή. Καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστράφη στὸ τέλος. Γιὰ πρῶτη φορά ἐνεφανίσθη, στὴν ὀπερέττα «Σπανιολικὴ ἀγάπη» στὸ θέατρο τοῦ Φαλήρου καὶ καθὼς ἀναμμένο ἐθροιάμει. Τὸν θρίαμβο ὅμως αὐτὸν τὸν πλήρωσε ἀκριδιά.

Ἐτσι καθὼς ἔδωαινε μὲ μιὰς πρῶτη

Ἐνα χαριτωμένο χαμόγελο τῆς δος Παυλοφσκάγια.

γορεύτρια καὶ μάλιστα τόσο σπουδαία, ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος ἐσηκώθηκαν. Ἀρχίσε ἡ ἀντίδραση. Παλιές, τετραπασμένες θεατρίνες, ψυμένες στὴν μαυοῦδρα καὶ στὸ παρασκηνακὸ κόλπο, θά μπορούσαν εύκολα οἱ ἀντίπαλές της νὰ τὴν ἀφανίσουν ἂν ἡ Παυλοφσκάγια δὲν εἶχε ἕνα μεγάλο σύμμαχο: τὸ ταλέντο της. Αὐτὸ τὴν ἔσωσε.

Καὶ τί δὲν τῆς ἔκαναν! Θυμᾶται πὼς μιὰ φορά, σὲ κάποια πρεμιέρα, κάποια συνάδελφός της, ἀγία ψυχὴ πῆγε κρυφὰ στὸ καμαρίνι της καὶ ἔβαλε τὰ παπούτσια της τοῦ χοροῦ με σαποῦνι. Θά γόρευε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Νίνα στὶς (μύτη), ὅπως λέμε, μπορεῖτε λοιπὸν νὰ καταλάβετε τὸν κίνδυνο πού διέτρεφε. Θά τσακίζονταν ἡ άμοιρη υἱὸς ἐπιχειροῦσε νὰ κάμῃ τοὺς πρῶτους θεματισμούς. Εὐτυχῶς ἡ καλοβέλτεια μετανοήσε γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ πράξη της καὶ τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν ἡ Νίνα, ἦταν ἔτοιμη πιά νὰ βγῇ στὴ σκηνή, τῆς ἀπεκάλυψε καταταραχμένη τὸ μυστικόν. Ἐτσι ἡ Παυλοφσκάγια δὲν σκοτώθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— — —

Μιὰ ἀπὸ τις μεγαλείτερες ἀδυναμίες τῆς Νίνας εἶναι ὁ ὕπνος. Φοβερὴ ὑπναροῦ. Κοιμᾶται δεκάωρα ὁλόκληρα—κοιμᾶται κι' ὠνευόσεται. Ὁνευόσεται δὲ καταπληκτικὰ πόνγματα τις περισσοτέρως φορές. Πότε ὅτι γοεθεῖ ὡς πρῶτη σολίστ στὴ μεγαλείτεση ὄπερα τοῦ κόσμου, πότε πὼς τὴν γειροκοροῦν ὄδοι γιλιάδες θεατῶν, πότε μιὰ ἀπέραντη αἰθουσα θεάτρον πλημμυρισμένη ἀπὸ φάνα καὶ ἔξωμες τουαλέττες...

— Αὐτὰ τὰ ὄνειρα, λέγει γελώντας, με κάνουν νὰ πιστεύω πὼς δὲν θά γίνω στὸ τέλος τίποτα. Γιατί ἔγουν νὰ πῶν ὅτι στὴν πραγματικότητα παθαίνεις τὸ ἀντίθετο ἀκριδῶς ἀπ' ὅτι βλέπεις στὸ ὄνειρό σου.

Προσπεῖ νὰ μιλήσωμε καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία της νὰ πιστεύῃ στὶς πολλήσεις. Ἐτυχε, νὰ δῇ γάτα στὸ δρόμο; Ὡς καὶ νῆ ἀμέσως ἐπὶ τόπου μιὰ θόλτα, ἀδιαφορώντας ἂν θά προκαλέσῃ τὴν περιέργεια στοὺς διαβάτες.

Ἡ ζωὴ της εἶναι περιορισμένη. Ἀλλ' ὡστε τις περισσοτέρως ὥστε της ἀπαγορεύεται μὲ τὴν δουλειά της. Παράστασι καὶ πρόβες. Ὡς μόνη ἀναψυχὴ ὁ κινηματογράφος. Κι' ἂν θέλεις νὰ μάθετε καὶ ἕνα μικρομυστικόν της, δὲν δυσκολεύομεθα νὰ σὰς προδώσωμε ὅτι ἡ γοεῦτρια τοῦ «Ἰντεάλ» εἶναι ἐρωτευμένη καὶ παράφορα μάλιστα με τὸν Τάϊρον Πάουερ! —με τὴν σκία του, νὰ ἐννοοῦμεθα!

Όσο γιὰ τὰ μελλοντικά της σγέδια, τοὺς πόθους της, προσπεῖ νὰ ἀποκαλύψωμε ὅτι ἡ Παυλοφσκάγια εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μὰς φύγῃ σὲ πρῶτη ευκαιρία. Θά πάῃ ἔξω νὰ τελειοποιηθῇ, ἡ μᾶλλον νὰ δοκιμασθῇ τις καλλιτεχνικὰς δυνατότητές της σὲ εὐρύτερο πεδίο. Ἡδὲ ἦταν πρὸ τριμήνου ἔτοιμη καθ' ὅλα γιὰ μιὰ τέτοια ἀναχώρηση. Ὁ πόλεμος ὅμως ἀνέτρεψε τὰ πάντα.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

'Ο «Αἰών» τοῦ Φιλήμονος

Ο Αἰών τοῦ Φιλήμονος ἦτο μία ἀπὸ τῶν πρῶτων ἱστορικῶν ἐλληνικῶν εφημερίδων. Ἐξήρσεν πενήντα ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1838 ὡς τὸ 1888, μὲ μίαν διακοπὴν μόνο τριῶν χρόνων. Τόσο μακρὰ ζωὴ εἶχαν πολὺ λίγες ἐλληνικὲς εφημερίδες. Μὰ καὶ ἡ δράση αὐτῆς ὑπῆρξε μεγάλη.

Ἀς ἰδοῦμε πρῶτα ποῦς ἦταν ὁ ἐκδότης τῆς μὲ τὸ ἀρχαῖο ὄνομα. Μόλις ἀρχισεν ἡ ἐπανόρθωσις τοῦ 1821 ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, μαζὶ μὲ ἄλλους φανατικούς, καὶ ὁ Γιάννης Βασιλείου ἡ Βασιλειάδης, νέος 23 χρόνων, καλὰ μορφωμένος καὶ πολὺ δραστήριος. «Ἦθελε καὶ αὐτὸς ν' ἀγωνισθῇ γιὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἔκαμε πρὸ ἐλληνικὸ τὸ ὄνομά του. Ἐπῆρε τὸ ἐπώνυμο Φιλήμων. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ τὴν Πόλιν τὸν ἔλεγαν καὶ Βυζάντιον.

Μὲ τὸ ἐπώνυμο Φιλήμων ἀνακατεῦθηκε στὴν ἐπανόρθωσιν, γίνθηκε γραμματέας τοῦ Πετρούμπεη Μαυρομυχάλη καὶ κατόπιν τοῦ Δημ. Ὑψηλάντη. Ἐργάζετο ὡραία τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, μὰ ἔφερε καὶ ξένες. Κι' ἔτσι γρήγορα ἀπέκτησε φήμην λόγιου.

Ὅταν ἡ ἐπανόρθωσις τελείωσε, πῆγεν ὁ Γιάννης Φιλήμων στὸ Ναύπλιο καὶ ἐξέδωκε ἐκεῖ μίαν εφημερίδα μὲ τὸν τίτλον «Χρόνος». Ἦταν ὅμως σύντομη ἡ ζωὴ τῆς. Ἐξεδόθη μονάχα ἀπὸ τὸν Μάϊον ἕως τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1833.

Τὸν ἐπόμενον χρόνον, 1834, ὁ Φιλήμων ἐγκατεστάθη στὴν Ἀθήνα. Καὶ ὅταν ἡ νέα πρωτεύουσα ἀρχισε νὰ γίνῃ ζωντανή καὶ κίνησις ἀπεσφάισε νὰ ἐκδώσῃ ἐδῶ εφημερίδα. Ἐπῆρε τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1838 ἀρχισε νὰ ἐκδίδῃ τὸν «Αἰῶνα».

—□□—

Ὁ «Αἰών» ὑπολογίζεται πῶς εἶναι ἡ 38η εφημερίδα πού ἐξεδόθη στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατόπιν ἀπὸ τὴν πρώτην «Εφημερίδα» τῆς Βιέννης. Ἐξεδόθη δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, σὲ σχῆμα ἀρκετὰ μεγάλον. Ἐίχε 4 σελίδες καὶ συνὰ καὶ 6 ἢ 8. Κάθε σελὶδα εἶχε τρεῖς πλατεῖες στήλες. Ἡ ὕλη τῆς ἦταν σχετικὰ ἀρκετὰ ποικίλη.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ «Αἰῶνος» τοῦ Φιλήμονος ἦταν ρωσοφιλική. Ἐκεῖνα τὰ χρόνια οἱ περισσότεροι πολιτευόμενοι καὶ δημοσιογράφοι ἦσαν γωμισμένοι σὲ Ρωσοφίλους καὶ Ἀγγλοφίλους. Οἱ Ρωσοφίλοι ἐλέγοντο ἐμπαικτικά Ναπαῖοι, ἀπὸ κάποιον ἀσχηματὸν Ρωσοφίλου λεγόμενον Νάπα. Καὶ οἱ Ρωσοφίλοι ὠνόμαζαν τοὺς Ἀγγλοφίλους: Λαθροκαλβίνους... Ὁ «Αἰών» λοιπὸν ἦταν Ναπαῖος καὶ ἐκτυπῶσε τοὺς Λαθροκαλβίνους μὲ μανία!

—□□—

Σὲ λίγον καιρὸ ἀφ' οὗ ἀρχισε νὰ ἐκδίδεται ὁ «Αἰών» τὸ γάσμα μεταξὺ Ἀγγλοφίλων καὶ Ρωσοφίλων ἔγινε μεγαλειώδες. Δύο ζητήματα πρὸ πάντων ἦσαν ἡ ἀφορμὴ τῆς μεγάλης διαφωνίας: ὁ Καίριος καὶ ἡ Φιλορθόδοξος Ἐταιρεία.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν ὁ Θεόφιλος Καίριος, πού ἦταν παπᾶς καὶ δάσκαλος μαζὶ, ἀνοίξε στὴν Ἀνδρὸ ἕνα ὁρανοσκοπεῖο καὶ σκόλει, ὅπου ἐδίδασκε φιλελεύθερες θρη-

σκευτικὰς ἰδέας. «Ὅσοι τὶς ἀκούσαν ἔκριναν ὅτι ὁ Καίριος δὲν διδάσκει τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου θρησκείας, ἀλλὰ εἶναι περισσότερο ἀδυσχερῶν ἢ ἀορθολογιστὴς». Αὐτὸ καταγγέλλθηκε καὶ στὴν Ἱερὰ Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος, πού ἐκέλευσε τὸν Καίριον ν' ἀπολογηθῇ. Ὁ Καίριος ἀπάντησε μὲ δύο ἔγγραφα, πού ὑποστήριζεν ὅτι διδάσκει γρηγοριανὰ χωρὶς νὰ ἐπιβάλλῃ δόγματα. Μὰ οἱ Ρωσοφίλοι καὶ οἱ αὐστηροὶ στοὺς τύπους δὲν ἔπαυσαν νὰ καταδιώκουν τὸν Καίριον. Τέλος ἡ Κυβέρνησις ἐπέστειλε πολεμικὸ πλοῖον στὴν Ἀνδρὸ καὶ μετέφερε διὰ τῆς θείας τὸν Καίριον στὴν Ἀθήνα. Οἱ ὁπαδοὶ καὶ φίλοι τοῦ τὸν ἐπεδέχθησαν μ' ἐνθουσιασμὸν σὺν ἁγίῳ ἀνθρώπῳ καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν ἔβριζαν. Ἡ Σύνοδος τὸν ἐκέλευσε ἀμείωσεν ν' ἀπολογηθῇ προφορικὰ καὶ συνεζήτησε μαζὶ τοῦ. Καὶ κατόπιν τὸν κατεδίκασε σ' ἐξορία σ' ἕνα μοναστήρι τῆς Σκοπέλου, ὅπου τὸν μετέφερε πάλιν ἕνα πολεμικὸ πλοῖον.

Ἐπῆρε οἱ ἀθηναῖκες εφημερίδες διαιρέσθαι σὲ δύο στρατοπέδα. Οἱ μισοὶ ἔγραφαν ὑπὲρ τοῦ Καίριου ἦσαν οἱ Ἀγγλόφιλοι. Οἱ ἄλλες μισοὶ ἔγραφαν ἐναντίον τοῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰς ἦταν καὶ ὁ «Αἰών». Συνὰ ἔκανε ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Καίριου, πού τὸν κατηγοροῦσεν ὅτι θέλει νὰ γαλλίσῃ τὴν ὁδοδόξην πίστην μας. Μάλιστα στὸ φύλλον τῆς 1 Νοεμβρίου 1839 ἐδημοσίευσεν ὁ Φιλήμων ἕνα ἄρθρον, πού γέμειζεν 8 ὁλόκληρες στήλες!

Λίγες ἐβδομάδες κατόπιν ἀπὸ τὴν καταδίκη καὶ τὴν ἐξορία τοῦ Καίριου ἐξέσπασε μίαν θορυβώδη ἀποκάλυψιν. Ἐξέσκαψθη ἡ μυστικὴ Φιλορθόδοξος Ἐταιρεία. Ἡ συνωμοτικὴ αὕτη καὶ πολιτικὴ ὁργάνωσις ἦταν δημιούργημα τῶν Ναπαίων. Οἱ συνγενεῖς τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστρια καὶ ἄλλοι ρωσοφίλοι ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἐπαινομένη ὁργάνωσις ὁρμηκευτικῆς, μὰ ποινικτικὰ ἦταν ἐταιρεία μὲ πολιτικούς σκοποὺς φιλορωσικούς. Οἱ σπουδαιότεροι ρωσοφίλοι ἦσαν μέλη τῆς. Καὶ τὴν ὑπεστήριξε καὶ ὁ τότε ὑπουργὸς Γλαράκης.

Μάλιστα ὁ «Αἰών» ἀγωνίσθηκε νὰ παρυστήσῃ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὁργανώσεως θλασθεῖς. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς συνέληθον καὶ ἡ ἀλληλογραφία τῆς κατεσπύθη. Ὁ Ἀγγλόφιλος τύπος ἐκάλειτο. Καὶ αἰνέται πῶς αὐτὸς ὑπερίσχυσε, γιατί καὶ ἡ ἐταιρεία κατεδιώχθη συστηματικὰ καὶ ὁ ὑπουργὸς Γλαράκης, πού ὑπεστήριξε τὴν Φιλορθόδοξον Ἐταιρείαν καὶ κατεδίωξε τὸν Καίριον, ἐπαύθη ἀπὸ ὑπουργὸς ἀμείωσεν κατόπιν.

—□□—

Ὁ «Αἰών» ὅμως ἐξακολούθησε τοὺς ρωσοφίλους ἀγῶνές του καὶ τὴν πολιτικὴν του κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Καὶ παρὰ τὴν ἡ Φιλορθόδοξος Ἐταιρεία ἐξακολούθησε νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ ἐργάζεται κρυφά, πρὸ πάντων στὴν Πελοπόννησον, ἕως τὸ 1852.

Τὸ 1854, πού ἔγινεν ἡ γαλλικὴ κατο-

χὴ τοῦ Πειραιῶς, ὁ Φιλήμων ἔγραψε ἄγρια κατὰ τῆς Γαλλίας. Τότε τὸν ἐφυλάκισαν καὶ ἔτσι ἔπαυσε νὰ ἐκδίδεται καὶ ὁ «Αἰών».

Ὁ Γιάννης Φιλήμων ἐξῆρσε ἀκόμα ἕως τὸ 1873, μὰ δὲν ξαναξέδωκε τὸν «Αἰῶνα». Ὡστόσο ἀπὸ τὸ 1857 τὸν ἐξέδωκε πάλιν ὁ γιουὸς του Τιμολέων Φιλήμων.

Ὁ Τιμολέων γεννήθηκε τὸ 1833, ὅταν ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν στὸ Ναύπλιο. Ἦταν τύπος ὡραίου καὶ εὐγενικοῦ ἀνθρώπου. Εἶχε μόρφωση καὶ συγγραφικὸν ταλέντο. Μὰ συγγρόνως ἦταν καὶ δημοσιογράφος, πολιτευόμενος καὶ πρῶτος τάξως κοσμικὸς κύριος.

Ἦταν ἡλικίας μόλις 24 χρόνων ὁ Τιμολέων Φιλήμων ὅταν ἀναρχίστηκε τὸν «Αἰῶνα». Καὶ γρήγορα ἀνακατεῦθηκε στὴν πολιτικὴν καὶ ἀπέκτησε πολλὴ δημοτικότητα. Ἐπῆρε ὅταν ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α', ὁ Τιμολέων ἔγινε βουλευτῆς καὶ κατόπιν γραμματεὺς τοῦ Βασιλέως. Ἐπειτα, τὸ 1883 ἱδρύσε καὶ ὠργάνωσε τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς. Στὸ μεταξύ ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ διευθύνῃ τὸν «Αἰῶνα».

Στὴν ἀρχὴ τῆς νέας του περιόδου ὁ «Αἰών» ἐξεδίδετο κάθε μέρα ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, δηλαδὴ 6 φορές τὴν ἐβδομάδα. Μὰ ἐκεῖνα τὰ χρόνια δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ ζήσῃ στὴν Ἀθήνα καθημερινὴ ἐφημερίδα.

Ἀφ' οὗ ἐναυάγησε ἡ ἀπόπειρα τοῦ καθημερινὸν «Αἰῶνος», ἐξακολούθησε νὰ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα.

Καὶ στὴ δεύτερον αὕτη περίοδον ὁ «Αἰών» εἶχε μεγάλη δόξα. Σ' αὐτὸν παρουσιάσθησαν καὶ νέοι δημοσιογράφοι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ κ. Πλάτων Δρακοῦλης, πού ζῇ σήμερα στὸ Λονδίνον.

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων, ἐπειδὴ εἶχε πολλοὺς φίλους καὶ θαυμαστές, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ καὶ Δήμαρχος Ἀθηναίων. Κι' ἔγινε. Τὸ 1887, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ θητεία τοῦ Δ. Σούτσου, ἔγιναν δημοτικὲς ἐκλογές καὶ ἐπέτυχεν ὁ Ἀνδρέας Συγγρός. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὅμως ἀκυρώθηκε, γιατί ὁ Συγγρός δὲν ἦταν δημοτὴς Ἀθηναῖος. Ξαναγίναν ἐκλογές τότε καὶ ἐξελέγη δήμαρχος ὁ Τιμολέων Φιλήμων, πού ἀκούει τότε ἐξέδιδε τὸν «Αἰῶνα». Λίγους μῆνες ὅμως μετὰ τὴν ἐκλογὴν—τὸ 1888—ὁ «Αἰών» διεκόπη, κατόπιν ζωῆς μισοῦ αἰῶνος.

Ὁ Τιμολέων ὡς δήμαρχος ἐργάσθηκε πολὺ. Ἐσωπλήρωσε τὴν βδοῦση καὶ τὸν ἐξωκτισμὸ τῆς Ἀθήνας. Μὰ ἔδωσε καὶ στὸ φωτισμὸν νέα πόδο, γιατί αὐτὸς πρῶτος ἠλεκτροφώτισε τὶς πλατεῖες Συντάγματος καὶ Ὀμονοίας. Οἱ Ἀθηναῖοι κατήλκοντο ἐβλεπαν τὸ φῶς αὐτό, πού σπρτίζει νωοῖς νὰ καίεται... Αὐτὸ συνέβη τὸ 1889.

Δήμαρχος ἔμεινεν ὁ Τιμ. Φιλήμων ὡς τὸ 1891. Μὰ καὶ κατόπιν ἔδοσε σὲ δικῶνα ζητήματα γενικῶς ἐνδιαφερόντων. Συνετέλεσε καὶ στὴν ὁργάνωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, πού ἄνοιξαν νὰ γίνωνται ἀπὸ τὸ 1896. Καὶ τὸ 1898 ὁ Φιλήμων ἀπέθανε. Ἀφῆκε ὡσαύτως ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν δημοσιογραφικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν δόξαν του.

Φ. ΠΙΟΦΥΛΛΗΣ

Θέλετε νὰ μάθετε

τὸ ΜΕΛΛΟΝ ἀπὸ τὰ χαρτιά;

Στὸ προηγούμενον φύλλον μας ἀρχίσσαμε τὴν δημοσίευσιν μιᾶς ἐξαιρετικῆς ἐνοιαφερουσῆς μελέτης γιὰ τὴν ΜΕΘΟΔΟΝ μὲ τὴν ὁποίαν ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὸ ΜΕΛΛΟΝ. Τὴν μέθοδον αὕτη τὴν ἐκτελεσε μίαν φημισμένη παρισινὴ χαρτομάντις στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Μαρι-κλάιρ».

Ἡ χαρτομαντεία εἶναι μίαν ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες καὶ τὶς περισσότερες διαδεδομένους μορφὰς τῆς μαντείας. Ἐχει τοὺς φανατικὸς πιστοὺς τῆς σ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, καὶ αἱ χαρτομάντιδες, οἱ «χαρτορρίχτρες» τοῦ λαοῦ, βλέπουν συχνὰ νὰ τις συμβουλευθῶνται πρόσωπα πού κατέχουν ἐξαιρετικὰς θέσεις στὴν κοινωνία.

Ψυχικά, ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ προσπαθῶμε νὰ μεταβάλωμε τὴν γνώμην οὐτε ἐκείνων πού πιστεύουν, οὐτε ἐκείνων πού δὲν πιστεύουν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκαλυφθῇ τὸ μέλλον μὲ τὰ χαρτιά.

Περιοριζόμεθα στὴν δημοσίευσιν τῆς ΜΕΘΟΔΟΥ γιὰ νὰ ρίχνετε τὰ χαρτιά καὶ νὰ μαντεύετε μόνοι σας τὸ μέλλον.

Ἐπῆρε, ὅσοι καὶ ὅσες πιστεύουν πῶς τὰ τραπουλόχαρτα ἀποκαλύπτουν τὸ μέλλον, θὰ μπορούν νὰ τὰ ἀρίχουν νῦν μονάχοι των, ὥστε ν' ἀποφεύγουν τὸν κίνδυνον νὰ πέσουν στὰ χεῖρα ἐκμεταλλευτῶν. Ὅσοι πάλι δὲν πιστεύουν ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ μέλλον, νὰ μάθουν ἕνα ὥραιο παιγνίδι καὶ νὰ διασκεδάξουν στὶς διαφορὰς συντροφικὰς περιστάσεων τοὺς σπουδαίους χαρτομάντις.

Στὸ προηγούμενον φύλλον μας (ὕψ. ἀρ. 635) ἀρχίσσαμε νὰ δημοσιεύωμε τὴν ΣΗΜΑΣΙΑ τῶν χαρτιῶν τῆς τραπουλάς. Σήμερα συνεχίζομε τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς. Στὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσωμε τὴν ΜΕΘΟΔΟΝ μὲ τὴν ὁποία ποῖπει νὰ ρίχνετε τὰ χαρτιά).

ΤΑ ΚΑΡΡΑ

Τὸ ἑπτὰ καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: ἐνοχλήσεις.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: κουτσό-πολιτὴ, μὴν μιλάτε πολὺ.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: κούρασις, στενοχώριες πού προκαλοῦνται ἀπὸ ἀσκητοποίηση.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι:

μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀδισκρίτους.

Δεξιὰ σὲ κούπα: νὰ εἰσθε καλοί, νὰ εἰσθε χαρούμενοι.

Ἀριστερὰ σὲ κούπα: θὰ ἀγαπηθῆτε, μὴν ἐκμεταλλεύεσθε ὅμως τὴν περίστασιν.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: ἱκανοποίησις ὕψος ἀπὸ μίαν εὐγενικὰ σκέψιν.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: φιλονεικία καὶ συμφιλίωσις.

Τὸ ὀκτὼ καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: εὐχάριστος περίπατος.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: κάποιος φίλος ὑποκριτὴς πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇ.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: μεγάλος πόνος καὶ ταξίδι.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: προσέχετε τὴν ὑγείαν σας.

Δεξιὰ σὲ κούπα: συγκέντρωσις προσώπων ἀδιαφόρων.

Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ζωηρὰ συγκίνησις.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: μικρὴ μετακίνησις.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: νὰ εἰσθε ὀλιγώτερον σπάταλος.

Τὸ ἐννὴ καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: νὰ εἰσθε ὑπομονητικὸς.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: ἐκνευρίζετε γιὰ πράγματα ἀσήμαντα, περιμένετε.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: μικρὸς πόνος.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: δὲν θὰ ἐπιτύχετε, ὥστόσο ἔχετε ὑπομονήν.

Δεξιὰ σὲ κούπα: ἐρωτικὲς πίκρες, ἀλλὰ θὰ νικήσετε.

Ἀριστερὰ σὲ κούπα: πολὺ καιροὶ ὀνοί.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: ἄλλειψις χρημάτων.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: Μὴν ἀοίστετε τὸν ἐαυτὸν σας νὰ ὑποκύβῃ, δλα θὰ διορθωθῶν.

Τὸ δέκα καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: σίγουρον ταξίδι.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: μὴν ἀποσιμᾶτε ἀδικαιολόγητα.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: φόβος δυστυχίας.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: πένθυμο γράμμα.

Δεξιὰ σὲ κούπα: ἐπίσκεψις ἀγαπητοῦ προσώπου.

Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ταξίδι

δύο προσώπων χαρὰ εὐτυχία.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: ταξίδι δυσάρεστο ἀλλὰ ἐξηρατισμένη χρηματικὴ ἐπιτυχία.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: λίγα χρήματα.

Ὁ φάντες καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: γράμμα ἀπὸ μακρὺν φίλον.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: ἔγγραφο ὑποθέσεων.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: δάκρυα.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: πένθος γιὰ φίλου.

Δεξιὰ σὲ κούπα: σὰς ἀγαποῦν.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: γράμμα καὶ χρήματα ἀπὸ ξανθὴν γυναῖκα.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: γράμμα-τα, ἔγγραφο δυσάρεστο.

Ἡ ντάμα καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: φυλάσσετε ἀπὸ τοὺς φλυαροὺς.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: Μὴν μιλεῖτε πολὺ.

Δεξιὰ σὲ μπαστούνι: κακὴ γυναῖκα ἡλικιωμένη.

Ἀριστερὰ σὲ μπαστούνι: θυμός.

Δεξιὰ σὲ κούπα: γυναῖκα ἐπικίνδυνον γιὰ σας, ζήλειαν.

Ἀριστερὰ σὲ κούπα: θὰ σὰς ἐξαπατήσουν.

Δεξιὰ σὲ σπαθί: χαμένα χρήματα.

Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνην νὰ εἰσθε προσεκτικὸς.

Ὁ ρήνας καρρό

Ὅταν εὐρίσκεται:

Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει: μεγάλη χαρὰ ἀπὸ κάποιον στρατιωτικόν, εὐχάριστον ἐκπληξιν.

Ἀριστερὰ σὲ καρρό: χαμένες ἐποχές.

Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι: μὴν ἔχ-
τε ἐμπιστοσύνην.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι: τραύματα.
Δεξιὰ σὲ κούπα: κάποιο γνωστό
σας πρόσωπο θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ἐντὸς ὀλί-
γου.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ἐξομολό-
γησις ἀπὸ ἀνδρα τίμιου καὶ καλοῦ.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: μεγάλο ταξίδι,
ἀλλὰ λίγη χαρὰ.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: εὐδαι-
μονία.

Ὁ ἄσσος κ' ῥρό

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ καρρό σημαίνει:
γνώματι, εἰδήσεις.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: μετακί-
νησις.
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι: εἰδήσεις
γὰ τὴν ἀρρώστεια μιᾶς μελαχροίνης γυ-
ναίκας.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι: δά-
κρυα.
Δεξιὰ σὲ κούπα: ἔρω.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: εὐτυχί-
σμενοι ἀραδῶνες.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: θὰ λάβετε χρή-
ματα.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: πληροφο-
ρία γὰ χρήματα.

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Τὸ ἑφτά μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι σημαί-
νει: θλίψεις, δάκρυα, στενοχώριες.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι:
μὴν κλαίτε.
Δεξιὰ σὲ κούπα: ἔρχεται ἐκεί-
νος πού ἀγαπᾷτε.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ἐρωτική
προδοσία, μὴ σκοτίζεσθε.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: σύντομα θ' ἔχετε
γρηνατικές στενοχώριες.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: κλοπή.
Δεξιὰ σὲ καρρό: ἀγανάκτησις.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: δάκρυα,
ἀλλὰ θάρρος.

Τὸ ὀχτὼ μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι σημαί-
νει: ἀδυσία.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι:
μεγάλη θλίψις.
Δεξιὰ σὲ κούπα: πολὺ μεγάλη
συγχύνησις.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ἀπομά-
κρυνσις πού θὰ σὰς κάμῃ κόπο.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: ἀνέλιπτη τύχη.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: ἀπώλεια
θέσεως.
Δεξιὰ σὲ καρρό: μὴν ὑποφέρετε
ἄδικα γὰ μιὰ ἐπιβεβλημένη ἀπουσία.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: μακροχρό-
νια ἀπομάκρυνσις.

Τὸ ἐννὴ μπ στοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι σημαί-
νει: ἀνησυχαστική ἀρρώστεια.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι: με-

γάλη θλίψις.
Δεξιὰ σὲ κούπα: ἐρωτικές στε-
νοχώριες.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: θὰ ὀγῇ-
τε νικητὴς ἀπὸ τῆς συκοφαντίας.
Δεξιὰ σὲ καρρό: ἐργασίαι, ὄχι
τόσο λαμπρές.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: ἀπώλεια
στενοῦ φίλου.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: μεγάλη κλη-
ρονομία.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: δίκες, ἀλ-
λὰ θὰ κερδίσετε.

Τὸ δέκα μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι: γελαστε-
γὰ μιὰ προδοσία.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι: με-
γάλη λύπη.
Δεξιὰ σὲ κούπα: θραδυνὸς περι-
πατος.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ἀσάθεια
ἀπὸ μέρους σας. Ἔχετε ἄδικον.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: θὰ ἔχετε ξαφνί-
κὰ γοήματα.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: νὰ λυπα-
σθε πάντα τοὺς ἄλλους.
Δεξιὰ σὲ καρρό: μεγάλο ταξίδι,
πολὺ σύντομα.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: σίγουρες
στενοχώριες.

Ὁ φόντες μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι σημαί-
νει: μὴν ἐμπιστεύεσθε στοὺς δῆθεν φί-
λους σας, καὶ ἔχετε τέτοιους φίλους.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι:
ὑπερασπίσατε τὸν ἑαυτὸν σας τιμῶς.
Δεξιὰ σὲ κούπα: μὴν κακολογεῖ-
τε ποτὲ τοὺς φίλους σας, σκέπτεσθε τοὺς
φίλους σας.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: ἐρωτική
δολιότης.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: κατάγορησις ἐμ-
πιστοσύνης.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: γρηνατική
ναστούρα.
Δεξιὰ σὲ καρρό: θὰ κάμετε δρό-
μο, δάκρυα.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: μὴν συνα-
ναστεύεσθε παρὰ ἄτομα πού ἀξίζουν.

Ἡ τάμα μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι σημαί-
νει: κάποιο φίλος ὑποφέρει.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι:
κακὴ ἐπίδρασις.
Δεξιὰ σὲ κούπα: στενοχώρια δι-
γως συνέπειες.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: γυναίκα
ἐπιπόλαια.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: πλούσια καὶ κα-
λὴ φίλη.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: γρηνατικές
στενοχώριες.
Δεξιὰ σὲ καρρό: φασαρίες, στε-
νοχώριες.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: ἐπιθυμη-
τὸς γωρισμός.

Ὁ ρήας μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι σημαί-
νει: ὑπόθεσις πού πρέπει νὰ ὑποστηρι-
χθῇ.
Ἀριστερὰ σὲ μπαστοῦνι: κα-
κὴ δουλειά.
Δεξιὰ σὲ κούπα: γάμος.

Ἀριστερὰ σὲ κούπα: θὰ σὰς
προστατεύσουν.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: σύντομα χε-
μάτα.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: καινούργια
σχέσις.
Δεξιὰ σὲ καρρό: δικηγόρος ἢ
γιατὸς τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλή πρέπει νὰ
ζητηθῇ.

Ὁ ἄσσος μπαστοῦνι

Ὅταν εὐρίσκεται:
Δεξιὰ σὲ μπαστοῦνι: σημαί-
νει: σοβαρὸ τσάκωμα.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: ὀργή,
στενοχώριες, λύπες.
Δεξιὰ σὲ κούπα: μὴν ἀκούτε με-
ρικές κακολογασίαις.
Ἀριστερὰ σὲ κούπα: προδοσία.
Δεξιὰ σὲ σπαθί: φιλικὸς συν-
ταίρισμός.
Ἀριστερὰ σὲ σπαθί: τοποθετή-
σατε τὰ γρήματά σας μὲ μεγαλειότητα ἢ
σοφία.
Δεξιὰ σὲ καρρό: μετακίνησις.
Ἀριστερὰ σὲ καρρό: φιλονει-
κία πού πρέπει ν' ἀποφευχθῇ.

ΣΙΟ ΠΡΟΣΕΚΙΣ

Τὸ τέλος: τῆς οἱμασί-
ας τῶν χαρτιῶν καὶ ἡ μέ-
θοδος γιὰ νὰ τὰ ρίχννε-
τε!

Ταξιδί...

χωρὶς ἐπιβάτες!

Τὸν Μάιον τοῦ 1819 οἱ δρόμοι
τῆς Νέας Ὑόρκης βρέθηκαν σκε-
πασμένοι ἀπὸ τεράστιες ρεκλάμες
πού πληροφοροῦσαν τὸ ἀμερικανικὸ
κοινὸ πῶς τὸ ἀτμόπλοιο «Σαβθὰ-
νὰ» ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ταξί-
διον Νέας Ὑόρκης — Λίβερπουλ.

Ἦταν τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο πού θὰ
περνοῦσε τὸν Ἀτλαντικόν. Ἡ ἰδέα
ὠφείλετο εἰς τὸν Ἀμερικανὸν ἐπι-
χειρηματίαν Σκαλμπούρου. Τὸ
«Σαβθὰνὰ» ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ
τὴν 20ὴν Μαΐου 1819. Οἱ ἐπιβάτες
ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀγγεῖλιες, θὰ εἶχαν
ὅλες τῆς δυνατὲς ἀνάσεις. Τὸ ἀτμό-
πλοιο διέθετε δύο ὑπερόχους καμ-
πίνες πολυτελείας ἐπὶ τοῦ κατα-
στρώματος, μιὰ γιὰ τῆς κυρίες καὶ
μιὰ γιὰ τοὺς ἀνδρες. Ἐπὶ πλεον ὁ-
πῆρχαν 32 κοκέτες ἐξαιρετικῆς
κομψότητος.

Πολλοὶ περιέργοι ἐπεσκέφθησαν
τὸ πρῶτο αὐτὸ ὑπερωκεάνειον, κα-
νεῖς ὅμως δὲν ἀπεφάσισε νὰ ταξι-
δεύσῃ μ' αὐτό. Ἡ ἀναχώρησις του
συνεπῶς ἀνεβλήθη γιὰ νὰ βρεθοῦν
ἐπιβάτες. Ἐπειδὴ ὅμως κανένας δὲν
ἐδέχετο νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ
του, τὸ πλοῖο ἀπέπλευσε στὸ τέλος...
κενόν! Τὸ ταξίδι ὑπῆρξε πολὺ περι-
πετειώδες. Τέλος, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα
μῆνα, τὸ «Σαβθὰνὰ» ἔφθασε στὸ
Λίβερπουλ. Ὁ Σκαλμπούρου ὅμως
ἀπεγοητεύθη ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ
ἀπόπειρα καὶ τὸ «Σαβθὰνὰ» δὲν ἐ-
συνέχισε τὰ ταξίδια του.

ΠΟΤΕ δὲν θὰ ξεχάσῃ τὰ μάτια της

-Κ ΛΕΙΣΤΕ αὐτὸ τὸ παράθυρο,
φίλε μου, εἶπε ὁ ἡλικιωμένος
κύριος μὲ τὸ μονόκλ κι' ἔλα-
τε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ὑ-
πόθεσί μας.

Ὁ νέος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύ-
νοντο αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκλεισε τὸ πα-
ράθυρο. Ὁ κύριος μὲ τὸ μονόκλ πῆ-
ρε ἀμέσως ὕψος σοβαρὸ καὶ εἶπε:

—Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι πολὺ σί-
γουρο καὶ μποροῦμε νὰ συνομιλή-
σουμε χωρὶς φόβο νὰ μᾶς ἀκούσῃ
κανεῖς. Εἴπαμε, λοιπόν, ὅτι εἰσθε...

—Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Ὑ-
γιεινῆς στὴν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν.
—Μάλιστα, μάλιστα, θαυμάσια.
Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀπεσταλμένος τῆς
παρισινῆς ἐφημερίδος «Ἐσπερινὴ
Κραυγὴ». Συναντηθήκαμε τυχαίως
στὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ πανσιὸν καὶ
συνδεθήκαμε στενῶτα.

—Θὰ ἤθελα νὰ μάθω, εἶπε ὁ νέος
πρὸς τὸν κύριον μὲ τὸ μονόκλ, γιὰ
ποῖον λόγο μ' ἔστειλαν ἐδῶ, στὴ Γε-
νεύη.

—Θὰ σὰς τὸ πᾶ ἀμέσως, ἀγαπη-
τέ μου Ζ. 36, ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Εἰ-
σθε νέος, ἐξυπνος, ντιστεγκὲ καὶ
μπορεῖτε νὰ βγάλετε πέρα τις πιὸ
λεπτές καὶ τις πιὸ δύσκολες ἀποστο-
λές πού μπορεῖ νὰ σὰς ἐμπιστευθῇ
ἡ γαλλικὴ ὑπηρεσία κατασκοπείας.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἔχετε διαπράξει
δυσ-τρεῖς ἐπιπολαιότητες, πού ἔγιναν
ἀφορμὴ νὰ χάσῃ ἡ ὑπηρεσία τὴν ἐμ-
πιστοσύνην πού σὰς εἶχε. Χάρης ὅμως
στὴν δικὴ μου ὑποστήριξη, ἀποφασί-
σθηκε νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ
τὴν ὑπηρεσία.

Ὡστόσο, πρέπει νὰ
κάνετε κάτι, γιὰ νὰ ἀνακτήσετε τὴν
ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων σας. Κατα-
λάβετε;

—Μάλιστα.
—Ὡραία. Καὶ τώρα, νὰ τί ζητεῖ ἡ
Γαλλία ἀπὸ σας. Γνωρίζετε ὅτι ἡ
Ἑλσα Βόλφραγκ βρίσκεται στὴ Γε-
νεύη;

—Αὐτὴ πού λένε Ξανθὴ Γάτα;
—Μάλιστα. Τὴν γνωρίζετε;
—Δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου.

—Θὰ τὴν ἀναγνωρίσετε εὐκολά.
Λοιπόν: Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἐμπλεξε
στὰ δίχτυα τῆς τὸν ἀκόλουθο μιᾶς
προσθεσίας μας καὶ τοῦκλεψε ἕνα
φάκελλον μὲ πολὺτίμα μυστικά. Ἡ
ζημία πού μᾶς ἔκανε, εἶναι ἀνυπολό-
γιστη. Κι' ἐπειδὴ ὑπάρχει φόβος νὰ
μᾶς κἀνῃ κα' ἄλλη ζημία, ἀποφασί-
σθηκε ἡ ἐκμηδένισή της. Μ' ἔστει-
λαν, λοιπόν, στὴ Γενεύη, ὅπου ἔφθα-
σα πρὸς δύο ἐβδομάδων. Πλησίασα
τὴν Ἑλσα, τῆς ἔκανα τὸν ἐρωτευ-
μένο καὶ τῆς ἔδωσα νὰ καταλάβῃ ὅ-
τι ἔχω στὴν κατοχὴ μου ὠρισμένες
πληροφορίες, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέ-
ρουσες. Καταλαβαίνετε τώρα, πόσο
ἐνδυστέρησε ἡ Ξανθὴ Γάτα γιὰ τὸ
ἄτομό μου. Σὲ μιὰ ὥρα, ἔχω ραντε-
βοῦ μαζί της στὴν προκουμαία τῆς
λίμνης. Εἶναι πεπεισμένη ὅτι εἶμαι
ἐρωτευμένος τρελλὰ μαζί της καὶ ὅ-
τι θὰ μὴν ἐξέλθῃ νὰ με ὀδηγήσῃ ὅπου

θέλει, γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος της.
Ἀντί, ὅμως, νὰ πᾶ ἐγὼ στὸ ραντε-
βοῦ, θὰ πᾶτε σεις.

—Καὶ ὕστερα;
—Θὰ τῆς ἐκφράσετε τὴ λύπη μου
πού δὲν μπόρεσα νὰ φανῶ συνεπῆς
καὶ θὰ τῆς δώσετε νὰ καταλάβῃ ὅτι
εἰσθε ἐνήμερος. Κατόπιν, θὰ τῆς προ-
τείνετε ἕναν περίπατο μὲ τὴν βάρκα,
στὴ λίμνη. Ξερετε σπουδαῖο κουπί.
Ἐν τούτοις, κάποια στιγμή, θὰ φα-
νῇτε κακὸς κωπηλάτης καὶ ἡ βάρκα
θ' ἀνατραπῇ. Καταλάβετε;

—Ὅχι ἀκόμη, εἶπε ὁ Ζ. 36.
—Ἀπὸ τὸν περίπατο αὐτὸν πρέπει
νὰ ἐπιστρέψετε μόνος.

—Καὶ ὕστερα; ρώτησε ὁ Ζ. 36, κα-
τάχλωμος.

—Ὑστερα, θὰ ἔλθετε νὰ με συναν-
τήσετε στὸν σταθμὸ τοῦ Μπελγ-
κάρντ καὶ θὰ πάρουμε τὸ τραῖνο μα-
ζί γιὰ τὸ Παρίσι. Καὶ τώρα, ἐτοιμα-
σθῇτε γιὰ τὸ ραντεβοῦ. Καλὴ τύχη!

—Εἰ —
Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ Ζ. 36 ἐβόλ-
τάριζε στὴν προκουμαία τῆς λίμνης
τῆς Γενεύης, κυττάζοντας δεξιὰ καὶ
ἀριστερά. Ἐξαφνα, εἶδε μιὰ νέα
καὶ κομψὴ γυναίκα, μὲ κατάξανθα
μαλλιά πού πλησίαζε στὸ κυκλίδω-
μα τοῦ κρηπιδώματος, ρίχνοντας γύ-
ρω τὴν ἐρευνητικὰ βλέμματα.

—Νά την! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ νε-
αρὸς κατασκοπεύς, γεμάτος συγκίνη-
ση. Πῶς νὰ πιάσω, ὅμως, κουδέντα
μαζί της; Χρειάζεται μεγάλη δι-
πλωματία.

Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ κἀνῃ βόλτες
καὶ νὰ κυττάξῃ τριγύρω του, σὰν νὰ
περίμενε κάποιο πρόσωπο. Πότε-πό-
τε, κύτταζε τὸ ρολόγι τοῦ κι' ἔκανε
κινήσεις ἀδημονίας, σὰν νὰλεγε ὅτι
ἀπῆλθε νὰ περιμένῃ. Κάποια στιγ-
μὴ μάλιστα, ἡ ἀδημονία του ἐξεδη-
λώθη κατὰ τρόπο τόσο κωμικόν, ὥ-
στε ἡ Ξανθὴ νέα τοῦ κρηπιδώματος,
πού τὸν παρακολούθησε στὸ ἀδιά-
κοπο «πῆγαινε-ἔλα» του, χαμογέ-
λασε.

Ὁ Ζ. 36 ἀρπάξε τὴν εὐκαιρία πού
ζητοῦσε, γιὰ νὰ πιάσῃ κουδέντα.
—Χαμογέλατε, δεσποινίς; Μὰ δὲν
ὑπάρχει πιὸ ἐκνευριστικὸ πρᾶγμα ἀ-
πὸ τὴν ματαίωσιν ἐνὸς ραντεβοῦ.

—Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι κι' ἐ-
γώ, ἀπήντησε ἡ νέα, μ' ἕνα ἀγγελι-
κὸ χαμόγελο.

«Χεῖρην ἀγγέλου καὶ ψυχὴ διαβό-
λου», ψιθύρισε ἀπὸ μέσα του ὁ νεα-
ρὸς κατασκοπεύς. Ὑστερα, ὑψώνον-
τας τὴ φωνή του, εἶπε:

—Φαντασθῇτε τί ἔπαθα, δεσποινίς.
Εἶχα ραντεβοῦ μὲ κάποιον φίλο μου,
γιὰ νὰ πᾶμε περίπατο μὲ τὴν βάρ-
κα. Γιὰ νὰ φανῶ συνεπῆς σ' αὐτὸ τὸ
ραντεβοῦ, ἄφισα στὴ μέση σοβαρώ-
τατες ὑποθέσεις. Καὶ νὰ τώρα πού ὁ
κύριος αὐτὸς με γέλασε.

—Τί σύμπτωση, εἶπε ἡ Ξανθὴ Γά-
τα. Κι' ἐγὼ ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ἔπαθα.
Εἶχα ραντεβοῦ μὲ μιὰ φίλη μου, γιὰ
ἕνα περίπατο μὲ βάρκα. Δὲν ἤρθε.

—Καθὼς κωπηλατοῦσε, ὁ Ζ. 36 μι-
λοῦσε ἀκατάπαυστα, γιὰ νὰ λησμο-
νήσῃ τὴ φρίκη καὶ τὸ μῆκος πού τοῦ
ἐπνίγαν τὸν λαιμὸ Φρίκη γιὰ τὸν
ἑαυτὸ του, γιὰ τὸ ἐπαγγεῶμά του,
γιὰ τὴν ἐντολὴ πού εἶχε λάβει καὶ
τὴν ὁποῖαν ὠφείλε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀν
δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴ θέση του. Μί-
σος γι' αὐτὴν, γιὰ τῆς συμφορὲς πού
εἶχε σκορπίσει μὲ τὴν διαβολικὴ ὁ-
μορφιά της.

Ὡστόσο, καθὼς ἔλεγε ὅ,τι τοῦ κα-
τέβαινε στὸ κεφάλι, ἡ σκέψη του βα-
σανίζετο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγωνία.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49)

ἕνα γερπιτετε ὡδε διήγημα
τῆς Σ ΜΟΝΗΣ ΣΑ Ν - ΚΛΑΙΡ

Ἡ Ξανθὴ νέα τοῦ κρηπιδώματος
χαμογέλασε.

ὅμως, κι' ἔτσι θὰ χάσω τὸν ὁμορφο
αὐτὸν περίπατο. Τί κρίμα! Καὶ εἶναι
μιὰ τέτοια ὑπέροχη λιακάδα σή-
μερα!

Ὁ Ζ. 36 νόμισε πῶς ἡ στιγμή τῆς
ἐπιθέσεως ἔφθασε. Καὶ παίρνοντας
τὸ πῖο γλυκὸ χαμόγελο, εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, δεσποινίς, τί
λέτε; Δὲν κάνουμε μαζί αὐτὸν τὸν
περίπατο; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς
παρουσιάσω: Μισέλ Μορνέ, γραμ-
ματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Ὑγιεινῆς,
στὴν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν.

—Χαίρω πολὺ, εἶπε ἡ Ξανθὴ Γάτα.
Ἐργάζεσθε, λοιπόν, στὴν Κοινωνία
τῶν Ἑθνῶν; Παρηκολούθησα κάπο-
τε μιὰ δημοσίαν συνεδρίαση. Ἦταν
πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

—Λοιπόν; Δέχεσθε τὴν πρότασή
μου; Νὰ νοικιάσω μιὰ βάρκα; Μπο-
ρεῖτε νὰ ἐμπιστευθῇτε σὲ μένα. Εἶ-
μαι δεινὸς κωπηλάτης.

—Εἰ —
Καθὼς κωπηλατοῦσε, ὁ Ζ. 36 μι-
λοῦσε ἀκατάπαυστα, γιὰ νὰ λησμο-
νήσῃ τὴ φρίκη καὶ τὸ μῆκος πού τοῦ
ἐπνίγαν τὸν λαιμὸ Φρίκη γιὰ τὸν
ἑαυτὸ του, γιὰ τὸ ἐπαγγεῶμά του,
γιὰ τὴν ἐντολὴ πού εἶχε λάβει καὶ
τὴν ὁποῖαν ὠφείλε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀν
δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴ θέση του. Μί-
σος γι' αὐτὴν, γιὰ τῆς συμφορὲς πού
εἶχε σκορπίσει μὲ τὴν διαβολικὴ ὁ-
μορφιά της.

Ὡστόσο, καθὼς ἔλεγε ὅ,τι τοῦ κα-
τέβαινε στὸ κεφάλι, ἡ σκέψη του βα-
σανίζετο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγωνία.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49)

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Ζενισιέ, μία ωραιότατη κρεολή, κόρη Γάλλου άποίκου και ιθαγενούς της 'Ιάδας, είχε παντρευτεί εδώ και δέκα όκτώ χρόνια τον Γεώργιο ντέ Μπωπρεώ, μοναχογιό του ιδρυτού ενός μεγάλου οίκου εμπορικών και τραπεζιτικών επιχειρήσεων, που είχε την έδρα του στην Μπατάβια της 'Ιάδας. Τόν γάμο αυτό από τον οποίο είχε γεννηθεί ένα χαριτωμένο αγοράκι, ο Ζεράρ, δεν τον ήθελε η Μαργαρίτα, γιατί αγαπούσε άλλον, τόν πλουσιώτατο δικηγόρο Ζάν Ντεμάρ. Έν τούτοις, τόν εδέχθηκε για να μην παρακούση στόν πατέρα της, που είχε μία μεγάλη θέση στόν οίκο ντέ Μπωπρεώ.

Μετά τόν γάμο του τó ζεύγος έφυγε για τó Παρίσι όπου και μετέφερε ο Γεώργιος τó κέντρο των εργασιών του, όταν πέθανε ο πατέρας του. Σε λίγα όμως χρόνια χάρις στην άνικανότητα του Γεωργίου και τις άσωτες του, ο οίκος του Μπωπρεώ κατεστράφη και ο Γεώργιος κινδύνευε να συλληφθή. Τότε επενέβη ο Ζάν Ντεμάρ και προσέφερε στην Μαργαρίτα ένα έκατομμύριο για να βοηθήσει τόν άντρα της, να σώσει την δουλειά του. Αύτος όμως αντί να διαθέσει τó ποσό όπως έπρεπε, πληρώνει μόνον κάποιον Κεουνιόν και τόν τώος εισπράκτορα. Άντικρο και έτοιμάζεται να φύγει με τó υπόλοιπο για τó εξωτερικό. Η Μαργαρίτα είδοποιημένη από τόν Κολλιβέ, που ήταν ένας από τούς καλλίτεσους και πιστότεσους υπαλλήλους των, τóς έχει και μπρός στην άρνηση του Γεωργίου να μείνει, τόν σκοτώνει χρησιμοποιώντας τó περίστροφο που είχε λησμονήσει πριν από λίγο ο Κεουνιόν.

4ος

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον
ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΤΗΝ ΩΡΑ που διεδραματίζοντο τά όσα περιγράψαμε στó μεγάλο ντέ Μπωπρεώ, επέστρεφε από τó σχολείο ο Ζεράρ.

Πού είναι η μαμά; ρώτησε την Ζοζέττα.

— Θά είναι στó γραφείο του Κυρίου... Ο Κύριος εζήτησε πρό όλίγου την Κυρία.

Ο Ζεράρ έκανε μία κίνηση έκπληξως και μία λάμψη χαράς φώτισε τά μάτια του.

— Ο πατέρας! Ήλθε ο πατέρας!... Και χωρίς να περιμένη άλλο έτρεξε στó γραφείο του Μπωπρεώ.

Η πόσα ήταν μισάνοιχτη. Ο μικρός την έσπρωξε και υπήκε μέσα. Την ίδια ώρα όμως, έμπηξε μία φοβερή κραυγή, σκαπάζοντας με τά χέρια του τά μάτια.

ΠΩΛΩΜΕΝΗ

— Ζοζέττα! Ζοζέττα! φώναξε, τρέξε γρήγορα! Βοήθεια!...

Η Ζοζέττα πού τόν άκουσε, έτρεξε τρομαγμένη. Ο Ζεράρ πού είχε έν τώ μεταξύ ξαναβρή την ψυχραιμία του, γονάτισε μπροστά στόν πατέρα του και τόν ψηλάφησε προς τó μέρος της καρδιάς. Τά χέρια του όμως γέμισαν αίματα. Ο Ζεράρ δεν άργησε να βεβαιωθεί, ότι ο ντέ Μπωπρεώ δεν ζούσε πιά. Σπάρθηκε κατόπι προς την μητέρα του κραυγάζοντας:

— Μαμά! Μαμά! Ό! μά είναι φοβερό!... Την αναστήκωσε λίγο και είδε ότι ήταν θεομή. Τó στήθος της άνεδοκατέβαινε έλαφρά.

— Ζή! φώναξε. Η μαμά ζή!... Πραγματικά, η Μαργαρίτα άνοιξε σε λίγο τά μάτια της. Τά βλέμμά της πήγαν αλληλοδιαδόχως από τόν Ζεράρ στόν Γεώργιο και από αυτόν στην Ζοζέττα.

— Ένας βαθύς στεναγμός βγήκε από τó στήθος της.

— Μαμά! Ζήσ λοιπόν. Ζήσ! φώναξε χαρούμενος ο Ζεράρ.

Έν τώ μεταξύ η Ζοζέττα έτρεξε κάτω και είδοποίησε τó προσωπικό. Κάνοντας άλλος όμως έκτός τόν Κολλιβέ δεν υπήρχε εκεί.

— Κε Κολλιβέ, τρέξε τόν φώναξε η Ζοζέττα. Σκότωσαν τόν Κύριο και η Κυρία πεθαίνει και αυτή!...

Ο Κολλιβέ έγινε άμέσως κάτχορος. Στάθηκε για μία στιγμή σαν να συλλογίζταν κάτι, και κατόπι άκολούθησε την Ζοζέττα επάνω.

Έν τώ μεταξύ η Μαργαρίτα είχε συνέλθει έντελώς. Σηκώνεται στα γόνατα και ρίχνει ένα περιφορό βλέμμα γύρω της. Είναι, λοιπόν, αλήθεια; Δεν όνειρεύεται; Δεν είναι κανένας εφιάλτης; Ο Γεώργιος σκοτωμένος! Σκοτωμένος από τó χέρι της!... Ρίχνει μία νέα ματιά πός τó μέρος του.

Ο Ζεράρ και η Ζοζέττα προσπαθούν να τόν επαναφέρουν στη ζωή. Άδικος κόπος.

— Δεν γίνεται τίποτε. Ψιθύριζε σε λίγο η νεαρά καμαριέρα. Είναι νεκρός. Ποέπει να είδοποιησμε την άστυνομία. Ο Ζεράρ στα λόγια αυτά ξεσπά σε λυγμούς.

Ο Κολλιβέ παρακολουθούσε όλα αυτά με βλέμμα ψυχρό, χωρίς την παραμικρή συγκίνηση. Φαινόταν άποροσημένος από σκέψεις. Τόν έβγαλαν απ' αυτές τά λόγια της Ζοζέττας.

— Ναι, είπα, είναι νεκρός. Έγώ θά πάω να είδοποιήσω τó άστυνομικό τμήμα, σό Ζοζέττα, πάρε με τόν Ζεράρ την Κυρία σου και πήγαινε την στó δωμάτιό της. Έν τώ μεταξύ να μην εγγίσετε τίποτε εδώ μέσα. Νά τά άφίστετε όλα όπως είναι. Η άστυνομία πρέπει να βοηθή τά πράγματα στην ίδια θέση που βρίσκονταν όταν έγινε ο φόνος ή η άυτόκτονία.

Και με τά λόγια αυτά, βγήκε γαλήνιος, και με βήμα μετρομένο, όπως όταν μπήκε.

Μετά ένα τέτατο επέστρεψε συνοδευόμενος από τόν διοικητή του τμήματος και δυό άστυφύλακες.

Η Μαργαρίτα είχαν ήδη όδηγηθή στó δωμάτιό της. Είχε πη της Ζοζέττας να βγή έξω και ήταν μόνη με τόν Ζεράρ.

Ήταν άκούρη φοβερά άναστατωμένη. Μπροστά στα μάτια της ήταν πάντα τó

φορικό δράμα του δράματος του οποίου είχε γίνει η ήρωίς, ένφ μία φωνή μέσα της της έλεγε:

— Σκότωσες! Τά χέρια σου έχουν βαφή στó αίμα! Σκότωσες τόν πατέρα του παιδιού σου!...

Έφερε τά χέρια στα μάτια της για να μη βλέπει.

— Είναι λοιπόν, αλήθεια; Έλεγε από μέσα της. Τόν σκότωσα, λοιπόν, είμαι μία φόνισσα!....

Την ίδια ώρα άκουσε την φωνή του Ζεράρ:

— Μαμά!... Μαμά!... Τί έγινε, ποιός σκότωσε τόν μπαμπά;

Τό φοβερό ερώτημα είχε διατυπωθή. Τί θ' απαντούσε τώρα η Μαργαρίτα;

Θάλεγε στó παιδί της, στó παιδί του, την αλήθεια ή θά έψεύδετο; Ά! Όχι! τó πρώτο! Ποτέ δεν θά είχε τó θάρρος να πη την αλήθεια στόν Ζεράρ. Θά την μιλούσε, θά έφρυγε από κοντά της με φρίκη! Θάχανε έτσι τó παιδί της, ότι δηλαδή περισσότερο έλάτρευε στόν κόσμο, ότι της άπέμεινε πιά δικό της.

Την απέσπασε από τις σκέψεις της η φωνή του Ζεράρ.

— Μαμά, γιατί δεν μου μιλάς; Γιατί δεν μου απαντάς;

— Τί θέλεις να σου πω παιδί μου, ψιθύρισε με κόπο η Μαργαρίτα, μήπως ξέρω κι' εγώ;

— Πώς είδοποιήθηκες για τόν φόνο του πατέρα;

— Με είδοποίησε ο Κολλιβέ ότι ο πατέρας σου ήταν στó γραφείο του και έτρεξα να τόν δω...

Σώπασε δεν τολμούσε να προχωρήσει περισσότερο.

Ο Ζεράρ όμως, ήθελε να μάθει.

— Κατόπιν παιδί μου... δεν ξέρω πιά. Βρήκα... βρήκα τόν πατέρα σου νεκρό... έβγαλα μία κραυγή και έπεσα κοντά του λιπόθυμη...

— Όποτε ο πατέρας σκοτώθηκε κατὰ τó διάστημα που μεσολάβησε από την είδοποίηση του Κολλιβέ, ως την στιγμή που έτρεξες εσύ στó γραφείο του;

— Ναι!...

— Πόσα λεπτά πέρασαν κατὰ τó διάστημα αυτό;

— Δεν ξέρω... Λίγα πάντως...

— Περίογο... Ψιθύρισε ο Ζεράρ. Ποιός να τόν έπεσκέφθη στó λίγο αυτό γρονικό διάστημα και να τόν σκότωσε... Όποιοδήποτε όμως και άν είναι, η δικαιοσύνη δεν θάργησε να βοηθή τόν δολοφόνο του δυστυχισμένου μου πατέρα!

— Ποιός μάς λέγει, όμως, ότι πρόκειται περί έγκλήματος; Ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Μπορεί να είναι και άυτόκτονία.

Η σκέψη αυτή δεν είχε έλθει στó μυαλό του Ζεράρ. Ταράχθηκε και με πνιγμένη φωνή ρώτησε:

— Αυτόκτονία; Γιατί να σκοτωθή ο πατέρας μαμά;

— Σού φαίνεται περίογο, εμένα παιδί μου, άπίστευτο... Έγώ, όμως, από καιρό περίμενα αυτό τó τραγικό τέλος... Ήταν άρρωστος... Μία δυνατή νευρασθένεια τόν είχε κυριεύσει... Έπείνα, όμως, δεν σου λέγαμε τίποτε, γιατί δεν ήθελε πρώτα-πρώτα ο ίδιος. Προσπάθησε να τού βγάλω από τó μυαλό τις μαύρες ιδέες του αλλά εσπάθησε άδύνατο...

— Και γιατί όλα αυτά, μαμά;

— Έδώ είναι ένα άλλο σημείο που δεν

ΟΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

ήзерes: οι δουλειές του πατέρα σου δεν πήγαιναν διόλου καλά τά τελευταία αυτά χρόνια... Άνταγωνιστάί επικίνδυνοι τόν πολέμουσαν άμείλιχτα... Οι ζημιές ήταν άλλεπάλληλες... Ο πατέρας σου πλήρωνε μέχρις ενός σημείου τις υποχρεώσεις του, αλλά κατόπι οι Τράπεζες τού έκοψαν τις πιστώσεις... Από τότε η κατάσταση χειροτέρευσε άλματικά... Ο πατέρας σου, αντί να άντιμετωπίσει θαρραλέα την καταδρομή και να προσπαθήσει να άναπεξέλθω, φοβήθηκε και άδύνατου χαρακτήρος όπως ήταν, άφισε να τόν κυριεύσει η άπελπισία... Ο θάνατός του, λοιπόν, τώος, μολοντί με συνεκλόνησε όπως ήταν φυσικό, δεν με εξέπληξε...

Ο Ζεράρ άρχισε να σιγοκλαίει.

— Είχα προσέξει κι' εγώ, πώς κάτι συνέβαινε είπα, αλλά πού να φαντασθώ τί θά επακολουθούσε!...

Έκείνη την στιγμή μπήκε ο Κολλιβέ και άνήγγειλε ότι είχε φθάσει η άστυνομία.

Ο Ζεράρ, μόλις είδε τόν Κολλιβέ έτρεξε κοντά του και τόν ερώτησε:

— Κε Κολλιβέ, είδατε τόν πατέρα μου λίγες στιγμές πριν σκοτωθή δεν είναι έτσι;

— Μάλιστα κ. Ζεράρ.

— Τί σας είπε.

Ο Κολλιβέ ήταν ένας άνθρωπος όλιγόλογος που δεν τού άρεσε να επαναλαμβάνη πολλές φορές τó ίδιο πράγμα.

— Σε λίγο είπα, θά ερωτηθώ για όλα αυτά από τόν διοικητή του τμήματος, τόν κ. Ντελάγκλ. Τίποτε δεν έμποδίζει να παραστήτε και σεις στην εξέτασή μου, όποτε θά μάθετε ότι ζητάτε.

— Και πού είναι τώρα ο κ. Ντελάγκλ; ρώτησε με μισή φωνή η Μαργαρίτα, η όποια στην ιδέα ότι σε λίγο θά άντιμετώπιζε τούς εκπροσώπους του Νόμου, ένοιωθεί και πάλι τά γόνατά της να λυγίζουν.

— Στó γραφείο του Κυρίου.

— Καλά θάρθω... Ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

Ο Κολλιβέ βγήκε. Η νέα γυναίκα τόν άκολουθούσε σε λίγο, στηριζόμενη στó μπράτσο του γιουί της.

Ο κ. Ντελάγκλ καθόταν στó γραφείο του Γεωργίου και υπηγόρευε την έκθεσή του στόν γραμματέα του.

Μόλις είδε την Κα ντέ Μπωπρεώ σηκώθηκε όρθιος και ύποκλινόμενος:

— Σας υπέβαλα Κυρία μου στόν κόπο ναρθήτε εδώ για να σας παρακαλέσω να μάς βοηθήσετε στó έργο μας, δίδοντάς μας μερικώς πληροφορίες για τó δράμα που έλαβε χώραν μέσα σ' αυτό τó γραφείο... Καθήστε παρακαλώ...

Η Μαργαρίτα κάθησε ή μάλλον έπεσε σ' ένα καθισμα, δίπλα στó γραφείο. Κι' ήταν καιρός, γιατί η θέα του πτώματος τού συζύγου της, τού άνθρώπου που έίχε σκοτώσει, της είχε πάρει και τις λίγες δυνάμεις που της άπέμειναν.

— Και πρώτα-πρώτα, άρχισε ο άστυνομικός, ποιās γνώμης είσθε, κυρία μου; Πρόκειται περί έγκλήματος ή περί άυτόκτονίας; Και εάν μεν πρόκειται περί έγκλήματος, ξέρετε ποίοι ήταν οι έχθροι του κ. ντέ Μπωπρεώ; Εάν δε περί άυτόκτονίας, ποίοι ήταν οι λόγοι που τόν έξώθησαν στó άπονεννημένο αυτό διάγραμμα;

Η Μαργαρίτα έκλεισε για δυό στιγμές

τά μάτια και κατόπι τά ξανάνοιξε:

— Άλλοίμονο κύριε, είπα με την γλώσσα στεγνή, άποκλείω τελείως τó έγκλημα... Ο άνδρας μου άυτόκτονησε...

— Πού βασίζετε την πεποίθησή σας αυτή; Έγώ δεν βρήκα τίποτε εδώ μέσα, πού να δικαιολογή την έκδοχή αυτήν.

Η Μαργαρίτα τότε, επανέλαβε λεπτομερέστερα την φορά αυτή, όσα είχε πη πρό όλίγου στόν Ζεράρ.

Ο κ. Ντελάγκλ την άκουγε προσεκτικά και παίροντας σημειώσεις. Και μολοντί τó βλέμμα του δεν έκρυβε καμιά ύποψία, καμιά άπειλή, η Μαργαρίτα μίλούσε με κόπο, κι' έτρεμε σαν τó ψάρι, γιατί αυτή δεν έβλεπε άπέναντί της, παρά τόν άνθρωπο που άντιπροσώπευε τόν Νόμο, την Τιμωρία! Μέσα της, μία φωνή δεν έπαυε να της λέγη: «Εσύ τόν σκότωσες! Είσαι μία φόνισσα!...». Διεκόπτετο συχνά και η φωνή της μόλις άκούγεται. Ο άστυνομικός, που έβρισκε πολύ φυσική την κατάστασή της αυτή, την ένεθάρρυνε από καιρού εις καιρόν, διακόποντας για λίγες στιγμές την εξέταση.

Σε μία απ' αυτές τις διακοπές, ο κ. Ντελάγκλ σηκώθηκε από τή θέση του και μάζεψε από κάτω τó φονικό όπλο, που βρισκόταν άκού- δίπλα στó πτώμα.

Τό εξέτασε με προσοχή και κατόπιν στρεφόμενος προς τόν Ζεράρ πού παρακολουθούσε από μία γωνία την σηνή με μάτια ύγρά:

— Είσατε ο γιυίς του κ. Μπωπρεώ,

δεν είναι έτσι; ρώτησε.

— Μάλιστα κύριε, ψιθύρισε ο Ζεράρ.

— Άπευθύνομαι σε σας, εξηκολούθησε ο άστυνομικός, γιατί η ερώτησή μου αυτή είναι ειδικής σημασίας. Οι νέοι άγαπών τά όπλα, ένφ οι μητέρες των πολύ λίγο άσκολούνται με αυτά. Έχουμε εδώ ένα περίστροφο πολύ άπλο και συνηθισμένο... Κυττάξτέ το... Μήπως άναγνωρίζετε τó όπλο αυτό; Δηλαδή, μήπως τó έχετε δη ποτέ στα χέρια του πατέρα σας;

Η Μαργαρίτα έκλεισε και πάλι τά μάτια. Αισθανόταν πώς ένας νέος κίνδυνος είχε άπότομα εμφανισθή. Ο Ζεράρ όμως ούτε άγγιξε τó όπλο.

— Όχι, κύριε, είπα, δεν τó είδα ποτέ. Άλλ' ούτε και ο δυστυχισμένος ο πατέρας μου μου είχε άναφέρει ποτέ για κανένα τέτοιο όπλο. Θυμάμαι μία φορά, να μου άνέφερε ότι όλο όλο τó όπλοστάσιό του άπετελείτο από πέντε-έξη κυνηγετικά όπλα διαφόρων διαμετροτήτων— ο πατέρας μου ήταν φανατικός κυνηγός—και ένα μεγάλο στρατιωτικό περίστροφο. Ο πατέρας μου ήτο έφοδρος ύπολογός. Άλλά κι' αυτό ήταν σκουριασμένο, όπως έλεγε και άχρηστο πιά.

— Είσατε ο γιυίς του κ. Μπωπρεώ,

δεν είναι έτσι; ρώτησε με μισή φωνή η Μαργαρίτα, η όποια στην ιδέα ότι σε λίγο θά άντιμετώπιζε τούς εκπροσώπους του Νόμου, ένοιωθεί και πάλι τά γόνατά της να λυγίζουν.

— Στó γραφείο του Κυρίου.

— Καλά θάρθω... Ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

Ο Κολλιβέ βγήκε. Η νέα γυναίκα τόν άκολουθούσε σε λίγο, στηριζόμενη στó μπράτσο του γιουί της.

Ο κ. Ντελάγκλ καθόταν στó γραφείο του Γεωργίου και υπηγόρευε την έκθεσή του στόν γραμματέα του.

Μόλις είδε την Κα ντέ Μπωπρεώ σηκώθηκε όρθιος και ύποκλινόμενος:

— Σας υπέβαλα Κυρία μου στόν κόπο ναρθήτε εδώ για να σας παρακαλέσω να μάς βοηθήσετε στó έργο μας, δίδοντάς μας μερικώς πληροφορίες για τó δράμα που έλαβε χώραν μέσα σ' αυτό τó γραφείο... Καθήστε παρακαλώ...

Η Μαργαρίτα κάθησε ή μάλλον έπεσε σ' ένα καθισμα, δίπλα στó γραφείο. Κι' ήταν καιρός, γιατί η θέα του πτώματος τού συζύγου της, τού άνθρώπου που έίχε σκοτώσει, της είχε πάρει και τις λίγες δυνάμεις που της άπέμειναν.

— Και πρώτα-πρώτα, άρχισε ο άστυνομικός, ποιās γνώμης είσθε, κυρία μου; Πρόκειται περί έγκλήματος ή περί άυτόκτονίας; Και εάν μεν πρόκειται περί έγκλήματος, ξέρετε ποίοι ήταν οι έχθροι του κ. ντέ Μπωπρεώ; Εάν δε περί άυτόκτονίας, ποίοι ήταν οι λόγοι που τόν έξώθησαν στó άπονεννημένο αυτό διάγραμμα;

Η Μαργαρίτα έκλεισε για δυό στιγμές

τά μάτια και κατόπι τά ξανάνοιξε:

— Άλλοίμονο κύριε, είπα με την γλώσσα στεγνή, άποκλείω τελείως τó έγκλημα... Ο άνδρας μου άυτόκτονησε...

— Πού βασίζετε την πεποίθησή σας αυτή; Έγώ δεν βρήκα τίποτε εδώ μέσα, πού να δικαιολογή την έκδοχή αυτήν.

Η Μαργαρίτα τότε, επανέλαβε λεπτομερέστερα την φορά αυτή, όσα είχε πη πρό όλίγου στόν Ζεράρ.

Ο κ. Ντελάγκλ την άκουγε προσεκτικά και παίροντας σημειώσεις. Και μολοντί τó βλέμμα του δεν έκρυβε καμιά ύποψία, καμιά άπειλή, η Μαργαρίτα μίλούσε με κόπο, κι' έτρεμε σαν τó ψάρι, γιατί αυτή δεν έβλεπε άπέναντί της, παρά τόν άνθρωπο που άντιπροσώπευε τόν Νόμο, την Τιμωρία! Μέσα της, μία φωνή δεν έπαυε να της λέγη: «Εσύ τόν σκότωσες! Είσαι μία φόνισσα!...». Διεκόπτετο συχνά και η φωνή της μόλις άκούγεται. Ο άστυνομικός, που έβρισκε πολύ φυσική την κατάστασή της αυτή, την ένεθάρρυνε από καιρού εις καιρόν, διακόποντας για λίγες στιγμές την εξέταση.

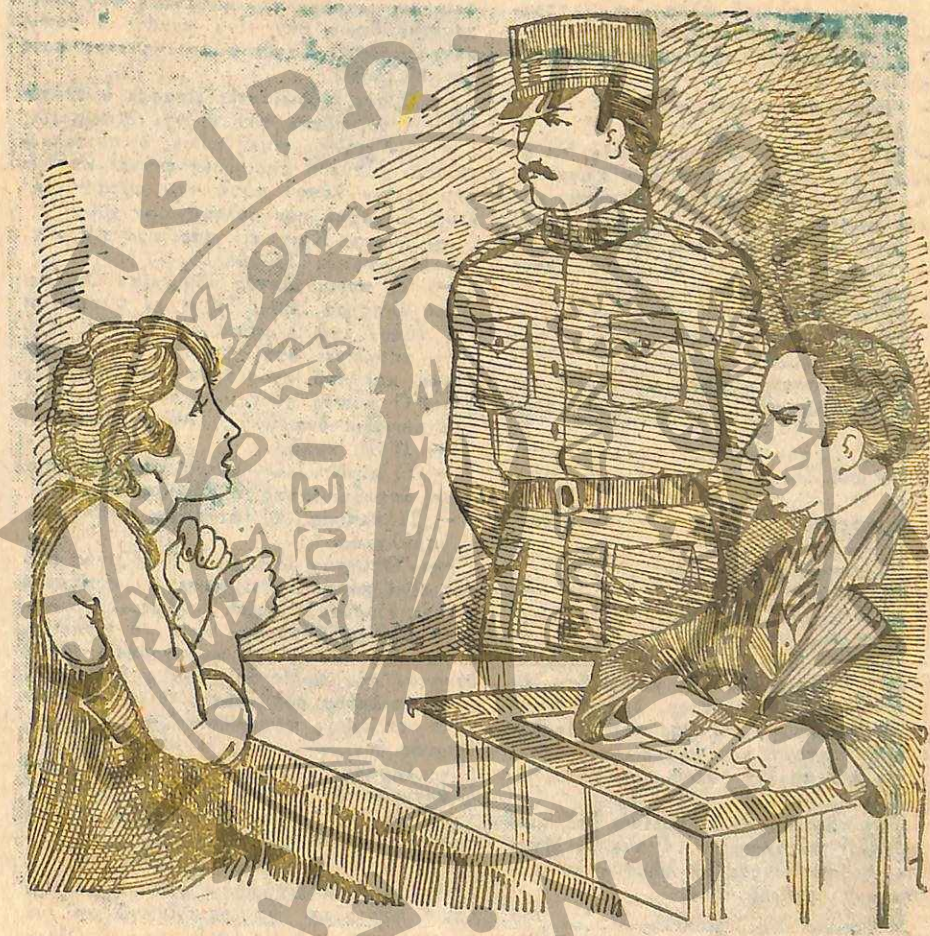
Σε μία απ' αυτές τις διακοπές, ο κ. Ντελάγκλ σηκώθηκε από τή θέση του και μάζεψε από κάτω τó φονικό όπλο, που βρισκόταν άκού- δίπλα στó πτώμα.

Τό εξέτασε με προσοχή και κατόπιν στρεφόμενος προς τόν Ζεράρ πού παρακολουθούσε από μία γωνία την σηνή με μάτια ύγρά:

— Είσατε ο γιυίς του κ. Μπωπρεώ,

Ένα άριστουργημα-
τικό αισθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

— Έν τούτοις, πρόκειται περί άυτόκτονίας, είπα η Μαργαρίτα.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο Κόκορας

Έχει πολλά όνόματα και νάζια και καμώματα ο φίλος πετεινός... Λέγεται κόκορας κοινώς και εις τὸ στόμα καθ' ἑνὸς ἔτσι συνήθως φέρεται... Πλὴν ὅμως, γιὰ νὰ ξέρετε καμαρωτὸς ὅταν περνᾷ μετ' ὄρθιό του τὸ λειρὶ καὶ νὰ κυττάξη δὲν γυρνᾷ καὶ τὴν αὐγὴ παραληρεῖ καὶ μπαίνει πάντα ἔτσι ποζῶτος στὸ κοττέτσι, καὶ περπατᾷ σθεναρῶς, λὲς κι' εἶναι κάποιος Βαυαρὸς παλαιοῦ καιροῦ, Ἐκλέκτωρ, λέγεται καὶ ἀλέκτωρ!...

Εἶναι περήφανος πολὺ καὶ τὴν αὐγὴ, ὅταν λαλή, θαρρεῖ πὼς κάτι κάνει, μὰ ὅστερ' ἀπ' τὸ λάλημα, ποτὲ καιρὸ δὲν χάνει. Καὶ δίχως κἄν διάλειμμα,

—νὰ τὸ ἀναβάλῃ δὲν μπορεῖ— τις κόττες ἐπιθεωρεῖ, καὶ μετὰ λάγνες νότες του καλεῖ γλυκὰ τις κόττες του! Ἐκεῖνες πιά μαζεύονται μ' ἀγάπη καὶ μεράκι κι' ἂν εἶναι γεροπετεινὸς κι' ἂν εἶναι κοκοράκι, ὅλες τὸν ἐρωτεύονται, γιὰτ' εἶναι γεγονὸς πὼς ἕνας κόκορας μπορεῖ μετ' ὄρθιό του τὸ λειρὶ καὶ δίχως κόπο περιττὸν νὰ χωρατεύῃ μ' ἑκατὸν τριάντα δύο κόττες, σεμένες τε καὶ κοκόττες!...

Ὁ ἄνθρωπος πολὺ καλὰ κόκορας γίνεται κι' αὐτὸς κι' ἔτσι περνᾷ ἐξημερωμένος, μὰ ἔχει πετεινὸ μυαλό... Κι' ὅπως καθεὶς θὰ νοιώσῃ ἀπλοῦ κοκοροῦ γνώση!... Ὁ ἄνθρωπος ὡς πετεινὸς εἶναι ποζῶτος καὶ τρανός, μετὰ τις γυναῖκες φυσικά

κάνει πὼς ξεθαρεῦται, μὰ τὴν παθαίνει τακτικά, ὅσο κι' ἂν κοκορεύεται!... Ρεῦχα φορεῖ παρδαλὰ καὶ πάντοτε ἄνευ κόρου, γιὰ κατακτήσεις του μιλά κι' ἂν ἔχη θύματα πολλὰ τοῦ πετεινοῦ ἔχει μυαλό καὶ γνώση, ἀπλῶς, κοκοροῦ!

Ἐχει τὰ αἵματα θερμά καὶ πάντα στὸν καυγᾶ, ὁρμᾷ σὰν κοκοράκι βιαστικὸ καὶ σὰν παλληκαράκι... Ἀλλὰ δὲν εἶναι μυστικὸ πὼς πάντα στὸν καυγᾶ του τὸ δόλιο κοκοράκι μετ' ὄρθιό του τὸ λειρὶ κατὰ κανὸνα ὑποχωρεῖ καὶ ἀθεταί σ' αὐτὸ του!... Γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀληθινὸς ὁ ἄνθρωπος, ὡς πετεινός, κι' ὅσο κι' ἂν κοκορεύεται σ' ἕνα καυγᾶ μεγάλο, τὸν στέλνουν νά... κουρεύεται, ἀπλῶς, καὶ τίποτ' ἄλλο!

ΓΙΑΝΝ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἀντζέλικά φίόρο μου, Πῆρα ψὲς μετὰ τὴν πόστα τὸ ραβασάκι σου, τζόγια μου καὶ πούλιο ξελεγγάρισα πὺρ διάβασα πὼς εἶσαι ἀμόρε μου μπένε καὶ μπενίσια!... Ἀνκε ἰο φίόρο μου!...

Μοῦ γράφεις φῶς τῇ ψυχούλας μου, νὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα καπέλλο τῇ μόδας γυναικεῖο, μετὰ γούστο μαεστόζο καὶ γάρμπο παριζιάνικο. Τὸ λοιπὸν, ἐπῆρα βόλτα σὲ οὐλὰ τὰ καπελλάδικα τῇ Ἀθῆνας καὶ εἶδα λοῆς-λοῆς κατσαρολάκια τῇ κουζίνας, φόρμες τῇ πουτίγκας, κουτιὰ τοῦ μαντολάτου καὶ τοῦ νουγκᾶ, καφέμπρικα μετὰ μανίκα καὶ χῶρις, καὶ οὐλὰ εὐτοῦνα φίόρο καὶ ἀμόρε μου, τὰ λέγανε καπέλλα τῇ μόδας!...

Τόμου καὶ οἰκονομήσης ἕνα κατσαρολάκι καὶ τοῦ κοτσαρέι ἀπάνω καὶ ἕνα πιτσιλιπαρδαλὸ κοκορόφτερο, βγαίνεις φίόρο μου καὶ σουλατσάρεῖς στὴν πιάστα καὶ σὲ ἀπερνᾷνε οὐλοὶ γιὰ μοντέλλο τῶν μοντέλλων!...

Τῇ ἄλλες κυαλάρισα μὴ τζόγια π' ἐφόρε ἕνα καπελλάκι σὰ πιατελάκι τῷ τσιγάρωνε καὶ κεσσὲ διαουριτοῦ, ἀναπαδογυρισμένο, μετὰ δύο φιοῦμπες φῶς τῇ ψυχούλας μου καὶ πούλουδα πορτοκαλλόμαθια!

Εὐτοῦνα τὰ καπελλίνα κυαλάρω, τζόγια μου σ' τοῦ περιπάτους πὺρ κάνω σ' τῇ ροῦγες καὶ τὰ καντοῦνια τῇ Ἀθῆνας, καὶ ἂν σοῦ γουστάρουνε, στείλῃ μου ἀβίζο μετὰ τὸν τελέγραφο, νὰ σοῦ τὰ πουνίσω φίόρο μου.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Υ. Γ. Στὸ κομμὸ ποῖναι πλάι στὸ κρεββάτι μου ἐξέχασα, φίόρο μου, τῇ χόρδες ἀπὸ τὸ μαντολίνου μου. Ἀν γουστάρης, μοῦ τῇ στέρνεις νὰ τῇ ἔχω.

Ν.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

—Ἀμάν! Ἀμάν!... Καλασμένο κόσμο ἔνεται!

Στενοκορημένο ἄνθρωπο εἶμαι!... Ὑναῖκα ἰντικὸ μου, Τακουί, — ἀμάν, κουζούμ!... τατλί μου Τακουί — λενάμε! ἔκανε:

—Καραμπέτ!...

—Τί τρέχει, τζοθαίρι μου;

—Καραμπέτ!... Καραμπετάκι!... Ἰπαπούτσια ντὲν ἔχω!...

—Ἰπαπούτσια, τζοθαίρι μου;

—Ἰπαπούτσια, Καραμπετάκι μου!...

Ἀμὰ Καραμπετάκι λὲγ ἑμένα Τακουί, ἄλλο ἄνθρωπο ἔνομαι. Σκλάβο ἔνομαι, ἦς ἔνομαι νὰ με πατήσῃ!...

—Πάρμε, εἶπα Τακουί, ἔγκω τὰ ἰβρίσκω ὅκι μπόλ παρᾶ, ἀμὰ ἰντιο πρᾶμμα.

Ἰντρόμο πααίναμε, ἀμὰ Ἰπαπουτσίντικο ἰβιτρίνα εἶναι με, σταματημένο ἔκαναμε!...

—Νά, Καραμπέτ, τέτοιο Ἰπαπούτσια τέλει Τακουί σου. Κυτταγμένο ἔκανα ἰβιτρίνα, εἶναι Ἰπαπούτσι χοντρὸ μοντρὸ φίλᾶν φιστικ ἰστὲ ἰσόλα ἰζύλο ἔνεται, μισόταβλα, ἀμὰ ἰτακοῦνι ἰκαντρόνι τέσσερα πόντους ἐπὶ τέσσερα!...

—Πάρμε, εἶπα Τακουί, ἔγκω τὰ ἰβρίσκω ὅκι μπόλ παρᾶ, ἀμὰ ἰντιο πρᾶμμα.

Ἀλλο μέρα μονάχο μου ξεκινισμένο ἔκανα, ἰστὲ ἰ. μοναστηράκι ἐπῆα, ἀορασμένο ἔκανα ζευᾶρι ἰσόκα-ρα! Ἰσιπίτι πααίνω, ντεῖχνω ἰσόκα-ρα, Τακουί:

—Ἀμάν, γαθρούμ!... Ἰπαπούτσια μόντας ἔνεται. Εὐλοτάκουνο, τζάνουμ!... χοντρὸ πάτο, ἰστὲ μισόταβλα!...

Ἀμὰ Τακουί ντὲν ἔκανε ἀκουσμένο, ἰσόκαρο χέρι ντικὸ τῇς ἐπῆρε, πεταγμένο ἰκεφάλι μου ἔκανε!...

Ἀμάν!... Ἀμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μιά... μισογύνης

Ὅταν ἐρώτησαν κάποτε τὴν περίφημη Μάε Ουέστ, τὴν στάρ μετὰ τις ἔντονες καμπυλότητες, τί ἰδέα εἶχε γιὰ τοὺς ἄνθρώπους, ἐκεῖνη ἀπήντησε:

—Ὅ,τι κακὸ καὶ δυσάρεστο μοῦ συνέβη στὴ ζωὴ μου, τὸ ὀφείλω στὶς γυναῖκες. Γιὰ τοὺς ἄνδρες, δὲν ἔχω κανένα παράπονο!

Τεμπε'ιά

Ὁ Μάριος ἐργάζεται στὸν λιμένα, ὅπου ξεφορτώνεται μὴ ποσότης ξυλείας. Οἱ σύντροφοί του κουβαλοῦν δύο-δύο τις σανίδες. Ὁ Μάριος κουβαλᾷ μὴ-μὴ.

Περνᾷ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐργασίας καὶ τοῦ κάνει τὴν παρατήρησι. Ὁ Μάριος, ὅμως, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, ἀναφωνεῖ δυνατὰ, προσθλέποντας περιφρονητικὰ τοὺς συντρόφους του:

—Κύτταξε ἐκεῖ τοὺς τεμπέληδες!

Γιὰ νὰ γλυτώσουν μὴ ὥρα νωρίτερα, κουβαλοῦν δύο-δύο τις σανίδες!

Ἐπειὸ... παραγγέλλω

Ὁ ὑπάλληλος. — Ποῦ θέλετε, κυρία μου, νὰ στείλουμε τὸν κουβά τοῦ νεροῦ πὺρ ἀγοράσατε;

Ἡ πελάτις. — Ὁδὸς Ἀκακίων 357. Κάνετε, ὅμως, γρήγορα σὰς παρακαλῶ, γιατί τὸ σπίτι καίγεται!

Ὁ καιρὸς περνᾷ

Ὁ Μάριος εἶναι ἀπομαχος ναυτικός καὶ διηγεῖται τὰ κατορθώματά του:

—Αὐτὸ τὸ μετάλλιο πὺρ βλέπετε, μοῦ τῶδωσε ὁ περίφημος ναύαρχος Ζάν Μπάρτ.

—Βρὲ Μάριε, τοῦ λείει κάποιος, τὰ παραλές! Ὁ Ζάν Μπάρτ πέθανε πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια!...

Κι' ὁ Μάριος μετὰ ψυχραιμία:

—Ἀλήθεια! Πόσο γρήγορα περνᾷ ὁ καιρὸς!

Ἡ ἐπαλήθευση

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺρ παντρεύτηκε ἡ Κική, ἔπαυσε πιά νὰ φορᾷ παπούτσια μετὰ ὑψηλὸ τακούνι.

—Πάντα τῶλεγα ἐγὼ, πὼς θάπαφτε χαμηλά, ἂν παντρευόταν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

Τὸ σπουδαιότερο κατόρθωμα

Οἱ κυνηγοὶ διηγοῦνται τὰ κατορθώματά των. Ὁ Μάριος λέγει:

—Πρὸ καιροῦ, σκότωσα ἕνα λαγὸ πὺρ ζύγιζε ὀκτὼ κιλά!...

—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα, τὴν διακόπτει ὁ Ὀλίβ. Ἐγὼ σκότωσα ἕνα, πὺρ ζύγιζε δώδεκα κιλά!...

Κι' ὁ Μάριος, καταφουρκισμένος πὺρ τὸν ὑπερέβαλε:

—Ἐγὼ φταίω — λέει — πὺρ μύλησα πρῶτος!

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ

Ἄν παρακολουθήσατε, στὸ περασμένο φύλλο, ἢ δεσποινὶς Μανιώ τὸν Βάγγο τὸν ἐσχόλασε καὶ πῆρε νέο φίλο, τὸν τζογαδῶρο Μπόσικο, σπουδαῖο μορφονή!

Μανιώ μου, ἔγινε ἀκουστὸ πὺρ μετὰ τὸν Βάγγο τὸν γνωστὸ ἐπῆρες διαζύγιο... Γι' αὐτὸ νὰ μὴν πολυλογῶ, παρουσιάζομαι κι' ἐγὼ, ζητώντας καταφύγιο, καὶ μέσ' τὰ φυλλοκάρδια σου θέλω νὰ εἶμαι βάρδια σου!

Ἐγὼ, νὰ ξέρης τὸ λοιπὸ, ἀληθινὰ θὰ σ' ἀγαπῶ κι' αὐτὴ ἡ καρδιά, ἢ πέτρα μου χτυπᾷ γιὰ σὲ κανονικά. Γι' αὐτὸ, νὰ ξέρης φυσικά, θὰ λάβω καὶ τὰ μέτρα μου!... Μὴν τὸ περνᾷς γιὰ χάπατο τὸ ταῖρι σου κι' ἀγάπα το!

Ἐγὼ 'μαι ζόρικο παιδί, δὲν εἶμαι Βάγγος δηλαδὴ κι' αὐτὸ πὺρ λέω βάστα το. Θὰ εἶσαι σύζυγος πιστὴ, γιατί ἂν σὲ πιάσω καὶ σκαστῇ, νὰ εἶσαι θηλυ ἄστατο, σὲ λυώνω σὰν φραγκόσκυο, γιατί με λένε Μπόσικο!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΥΠΟΤΑΓΗ

Νὰ δώσης τόπο στὴν ὀργὴ καὶ σοῦ δηλῶ ὑποταγή, δι' ὅρκου μου ἐπίσημο, θὰ δείχνω μάτσο ὑπακοή, νὰ μὴ μοῦ κάνης τὸ νταῖ, παλληκαρᾶ ντερέσιση μου, θὰ 'μαι γυναῖκα ὄνειρο, χωρὶς μυαλὸ παμπόνηρο!

Θέλω κι' ἐγὼ κάποια στιγμή νὰ νοιώσω ἀνδρική πυγμή καὶ νὰ μοῦ βγῇ τὸ μάτι μου ἂν δῇς νὰ ἐρωτοτροπῶ. Γιὰτὶ θὰ πρέπη νὰ σὲ πῶ, πὼς θὰ με τρώῃ ἢ πλάτη μου!... Θὰ εἶμαι ἀπροσπέλαστη καὶ σθεναρὴ κι' ἀγέλαστη!

Λέξη γιὰ με δὲν θ' ἀκουστῇ, θὰ εἶμ' ἐν τάξει καὶ πιστὴ καὶ νέου εἶδους γκόμενα, μετὰ τὴν ματιά μου τὴ θερμὴ, μετὰ τὴν ψυχὴ, μετὰ τὸ κορμί κι' ὅλα τὰ παρεπόμενα... Μετὰ δίχως νάζια ἔξαλλα καὶ χίλια κουροφέξαλα!

Η ΜΑΝΙΩ

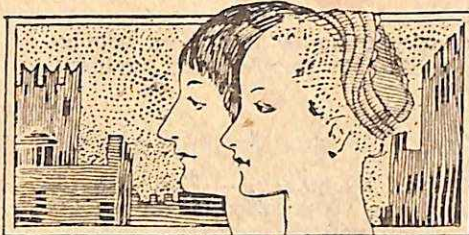

Οι Έρασται της Βερόνας

Το άδαντο ειδύλλιο

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Ρομέο Μοντέκι αγαπά πρελλά την Ιουλιέττα Καπελέτι, η οποία επίσης τον λατρεύει. Οι δύο νέοι, όμως, δεν μπορούν να παντρευτούν. Οι οικογένειές των, από τις καλλίτερες της Βερόνας, χωρίζονται από ένα άσπονδο μίσος. Έν τούτοις οι δύο νέοι, δεν αποθαρρύνονται. Συναντώνται κρυφά έξω από το σπίτι και πλάθουν όνειρα.

μαρρο των έρωτικών αυτών λόγων, τρώμαξε.

—Σιγά, Ρομέο, είπε. Μη φωνάζεις. "Αν σ' άκουση κανείς;

Τότε εκείνος αποκρίθηκε με ζωηρότητα:

—Προτιμώ να χάσω τη ζωή μου εξ αιτίας του μίσους των, παρά να σιγοπεθαίνω, χωρίς την αγάπη σου!

Στέκονταν ό ένας κοντά στον άλλον και κυττάζονταν με βλέμματα αγάπης. "Υστερα, η 'Ιουλιέττα μίλησε για τον κίνδυνο στον οποίον ήταν έκτεθειμένη, για τον σύζυγο που της προξένευαν οι γονείς της, για τον πλούτον του και για την απόφασή του να γίνει γαμπρός των Καπελέτι. Και κατέληξε:

—Ρομέο! Σώσέ με! Η αγάπη μας κινδυνεύει!

Εκείνος έσφιξε τις γροθιές του. Και με τα φρύδια σουφρωμένα, είπε:

—Θά πάω να τον πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια! Θά τον κάνω να ξεράσει όλο το αίμά του από το στόμα.

Η θά τον δώξω από την πόλη! Θά τον αναγκάσω να πάη να γίνει ζητιάνος, να πεθάνη στους δρόμους!...

Η 'Ιουλιέττα προσεπάθησε να τον καθησυχάσει και το έπεισε για το σκάνδαλο που θά γινόταν, αν εκείνος πραγματοποιούσε τις απειλές του.

—Δεν θά ήταν προτιμότερο, προσέθεσε, να τον απομακρύνεις από κοντά μου με κανέναν άλλον τρόπο;

Τότε ο Ρομέο θυμήθηκε τα σαγηνευτικά κάλλη της Ροζαλίντας. Δεν θέλησε, όμως, να προφέρει το όνομα της γυναίκας αυτής, μπροστά στην άγνη 'Ιουλιέττα. Είπε, όμως:

—Μείνε ήσυχη. "Αν ο Θεός έξακολουθήσει να μάς έχη κάτω από τη σκέπη του, θά θριαμβεύσουμε.

—□□—

Ο Ρομέο δεν πήγε ο ίδιος αυτό-προσώπως στο σπίτι της Ροζαλίντας. Με τη μεσολάβηση, όμως, του φίλου του Μαρκούτσιο, πληροφορήσε την ώραία έταίρα για την ύπαρξη ενός άρχοντα πλούσιου και κουβαρντά, του άρχοντα Ροτζολόνι, που είχε άπειρα κτήματα γύρω από τη Βερόνα. "Υστερα, με τη συνοχή ενός άλλου φίλου του, έστειλε στον Ροτζολόνι ένα πλαστό γράμμα με την υπογραφή της Ροζαλίντας, με το όποιον η ώραία έταίρα εξέφραζε την επιθυμία της να τον γνωρίσει. Ταυτόχρονας, ο Ρομέο έστειλε και στην Ροζαλίντα ένα πλαστό γράμμα, με την υπογραφή του άρχοντα Ροτζολόνι, με το όποιον ο τελευταίος της εξέφραζε την αγάπη του και την

που ένέπνευσε τον Σαίξπηρ

παρακαλούσε να τον δεχθί στο μέγαρό της.

Στο γράμμα που άπηυθύνετο στον Ροτζολόνι δόθηκε ως άπάντηση ένα βαρύτιμο δώρο. Στο γράμμα που άπηυθύνετο στην Ροζαλίντα, δόθηκε ως άπάντηση ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Η διπλή αυτή άπάτη έπιασε. Μέσα στα δίχτυα της έταίρας, ο άρχοντας Ροτζολόνι έχασε τελείως την 'Ιουλιέττα και τις σκέψεις του για γάμο. Ούτε αυτός, ούτε η Ροζαλίντα στενοχωρήθηκαν για το στρατήγημα, χάρις στο όποιον γνωρίστηκαν. Και οι δυο έπεσαν με τα μούτρα στον έρωτα.

Μόλις οι γονείς της 'Ιουλιέττας έ πληροφορήθηκαν τους σκανδαλώδεις έρωτες του Ροτζολόνι με την Ροζαλίντα, στενοχωρήθηκαν τρομερά και άπεφάσισαν να διαλύσουν το συνοικέσιο. Πρίν, όμως, άναγγείλουν την απόφασή τους στην κόρη τους, η 'Ιουλιέττα, δασκαλεμένη από τον Ρομέο, είπε στη μητέρα της:

—Μητέρα, δεν θέλω να έκπλαγής που κλαίω, χωρίς να ξέρω γιατί. Αισθάνομαι, όμως, να φωλιάζω μέσα μου συνεχώς μία μελαγχολία, που μαρναίνει τη ζωή μου και μου γεννάει όλο μαύρες σκέψεις. "Από που προέρχεται η μελαγχολία αυτή, δεν ξέρω... Θά σου πω, όμως, κάτι και σέ παρακαλώ να το πής και στον πατέρα μου, γιατί εγώ δεν έχω το θάρρος, ύστερα από όσα έγιναν. Αυτή τη φορά, σκέφθηκα καλά για τα καθήκοντα που έχω και θα ήθελα να ήλθω κοντά σου, να σου πω όλη την αλήθεια μου άπέναντι των γονέων της Δέχομαι να γίνει γυναίκα του άρχοντα που διαλέξεις.

Η μαντόνα Καπελέτι, σαν άκουσε αυτά τα λόγια, ξαφνιάστηκε. Μαντεύοντας, όμως, ότι η κόρη της δεχόταν αυτόν τον γάμο, μόνο και μόνο για να μη δυσχεράσει τους γονείς της, άνήγγειλε στην 'Ιουλιέττα την διάλυση του συνοικεσίου.

Τότε, η 'Ιουλιέττα, είπε:

—"Όπως κρίνετε σεις, είμαι κι εγώ σύμφωνη. Πάντως, σου άναγγέλω ότι είμαι πρόθυμη να δεχθώ ό,τι μου πείτε, μόνο και μόνο διαλέξετε, ποιον άλλον σύζυγον μου διαλέξετε.

Οι γονείς της 'Ιουλιέττας τα λόγια, στήθηκαν πολύ άπ' αυτά τα λόγια. Και άποτέλεσμα ήταν να την άφισουν περιεσπότερο έλεύθερη, ώστε να συναντάται συχνότερα στα κρυφά ραντεβού της με τον Ρομέο.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Ο πατέρας και η μητέρα της 'Ιουλιέττας βρίσκονταν, από πολλές έβδομάδες, σέ μεγάλη ταραχή. Η 'Ιουλιέττα έδειχνε σημεία βαθείως μελαγχολίας και είχε άλλοι τελέως χαρακτήρα. "Όποτε την ρωτούσαν τί έχει, άπέφευγε ν' άπαντήσει.

Η μαντόνα Καπελέτι έλεγε:

(Η συνέχεια στο έπόμενο).

Γαλλική φ'ολογία

ΗΞΕΡΕ

πώς αγαπούσε άλληνη

Της ΡΟΖ ΤΙΜΠΩ

ΕΚΕΙΝΟ το βράδυ, όπως κάθε μέρα τον τελευταίο καιρό, εκείνη καρτερούσε με άνηπομνησία την έπιστροφή του.

Καθώς σκεφτόταν πόσο τον αγαπούσε, πόσο τον λάτρευε, άκουσε το ρυθμικό του βηματισμό στη σκάλα. Τον γνώριζε καλά αυτόν τον ήχο. Θά μπορούσε να τον ξεχωρίσει ανάμεσα σέ χίλιους άλλους.

Μόλις μπήκε στο δωμάτιο, εκείνη κατάλαβε πως κάτι εύχριστο του είχε συμβεί. Το ύφος του, η φλογερή λάμψη των ματιών του, η σοβαρή, μα χαρούμενη φωνή του, όλα του τέλος πάντων το μαρτυρούσαν.

Τον γνώριζε πολύ καλά. Τα είκοσι χρόνια που έζησαν μαζί, την είχαν διδάξει να αισθάνεται από τις κινήσεις του, το βάδισμά του και το χαμόγελό του, τις επιθυμίες του, τις έλπίδες του, τα όνειρά του. Μόλις τον άντικρούσε, μπορούσε να ξέρη αν ήταν ευτυχισμένος ή όχι. Και το ύφος του τον τελευταίο καιρό προέδιδε πως ήταν έρωτευμένος. "Αγαπούσε κάποια γυναίκα και εκείνη το καταλάβαινε. "Ηξερε βέβαια πως αυτό θά συνέβαινε άργά ή γρήγορα, η σκέψη όμως πως αυτό είχε κιόλας συμβεί, την έκανε πολύ, πάρα πολύ δυστυχισμένη. "Εν τούτοις δεν τον ρώτησε ποτέ. "Ηταν σίγουρη πως άργά ή γρήγορα, θά της το έμολογούσε ο ίδιος.

"Αλλωστε εκείνη ποτέ, μα ποτέ δεν τον ρώτησε για τις προσωπικές του υποθέσεις. Τον αγαπούσε βέβαια υπερβολικά, αλλά ήξερε έξ άλλου πως οι άνδρες έχουν ανάγκη από κάποια έλευθερία και ανεξαρτησία, άκόμη και παντρεμένοι. "Αντιλαμβανόταν πως κι εκείνος την αγαπούσε και την πρόσεχε κι αυτό της ήταν άρετό. Δεν την έμελλε ούτε όταν την έγκατέλιπε μόνη τα βράδια, διασκεδάζοντας με τους φίλους του, άρκει να αισθανόταν πως αυτός, αν και μακριά της, ήταν ευχαριστημένος.

Τον τελευταίο καιρό είχε μάθει πως έκανε παρέα με κάποια νέα. Την έλεγαν Δάφνη. Δεν θυμόταν το έπιθετό της. "Ηταν μία ώραία κόρη, ύψηλή μελαχροινή, θελκτική. "Όστόσο, ούτε και στην περίπτωση αυτή τον ρώτησε το παραμικρό. "Ηθελε ν' άγνοη την περιπετειούλα του αυτή, μολονότι οι φίλες της την πίεζαν να έπείμνη και τις έδιναν συμβουλές. Αισθανόταν πως κοντά του ήταν τόσο πολύ ευτυχισμένη, ώστε δεν έπιθυμούσε να τον απομακρύνει από κοντά της. Νόμιζε πως ήταν καλλίτερο ν' άναθάλη όσο μπορούσε την ήμερα του χωρισμού των, την ήμερα εκείνη που θά την έκανε τόσο δυστυχισμένη.

"Ενα άπόγευμα τον συνάντησε μαζί με τη νέα στο δρόμο. Μιλούσαν ευτυχισμένοι κι εκείνος της κρατούσε το χέρι. Δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία πως την αγαπούσε την νέα εκείνη γυναίκα. "Όστόσο, άφου πέρασε η πρώτη συγκίνηση, σκέφθηκε σοβαρώτερα. "Αν πραγματικά εκείνος την αγαπούσε, δεν έπρεπε αυτή ν' άποτελέσει έμπόδιο στην ευτυχία του. Τον αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε να έπιθυμή την ευτυχία του, έστω κι αν έπρόκειτο να την άφισι μόνη.

Οι μέρες περνούσαν κι όμως εκείνος δεν της άπεκάλυπτε το μυστικό του. Εκείνη είχε αποφασίσει, όταν αυτός θά της μιλούσε, να φανή ψύχραιμη. "Εν τούτοις δεν της έλεγε τίποτε. Ο καιρός περνούσε. Τις πρώτες ήμέρες, μετά την άπροσδόκητη συνάντηση, εκείνος ήταν σαν άφηρημένος, άνήσυχος κι όταν κάθονταν κοντά της, έσκυβε ώσαν να σήκωνε κάποιο βαρύ φορτίο στους ώμους του. Εκείνη δεν τον ρώτησε ποτέ τί του συνέβαινε, κι εκείνος δεν της άπεκάλυπτε τίποτε. "Επειτα από λίγο καιρό, όλα επανέλαβαν τον κανονικό τους δρόμο.

"Ηταν, όμως, βεβαία, πως αν εκείνος άποφάσιζε να την έγκαταλείψει, δεν θά τον άφινε να το κάνει χωρίς ν' άμυνθί. Θά χρησιμοποίησε όλα τα όπλα: Την αγάπη, την στοργή, την άφοσίωσή της, και αν όλα αυτά απέβαιναν άνώφελα, τότε μόνον θά τον άφινε να φύγει.

Κάποτε-κάποτε σκεφτόταν πως ίσως δεν ήταν σωστό αυτό που έκανε. Συλλογίζονταν πως θάταν ίσως προτιμότερο να του μίλησε πρώτη εκείνη, ώστε ανάμεσά τους να μην υπάρχη καμιά άβεδαίτη, καμιά ύποψια. Σκεφτόταν άκόμη πως θάταν ίσως καλύτερο να τον είχε άφισι να φύγει. Η σκέψη όμως αυτή την τρώμαξε. Η ζωή της, η πραγματική της ζωή, θά τελείωνε την στιγμή που αυτός θά έφευγε από κοντά της. Και δεν ήταν πια νέα για να μπορεί να ξαναφτιάσει τη ζωή της. Τον είχε ανάγκη, τον ήθελε δικό της, άποκλειστικό δικό της.

"Εκείνο το βράδυ, όταν τον είδε τόσο γελαστό και ναρούμενο, ύπωπεύθηκε πως είχε φθάσει η μεγάλη στιγμή. Εκείνος την πλησίασε διστακτικός.

"Εβαλε όλα της τα δυνατά για να κρύψει την άνησυχία της. Του χαμογέλασε και σήκωσε το κεφάλι της να τον φιλήσει.

—"Ηλθε νωρίς άπόψε, του είπε. —Ναί, της άπάντησε, με φωνή βραχνή.

"Εδωσε πως ήθελε να συνεχίσει, μα σταμάτησε, ώσαν τα λόγια να τον έπνιγαν. Μή χέρι τρεμάμενο, άναψε νευρικά ένα τσιγάρο.

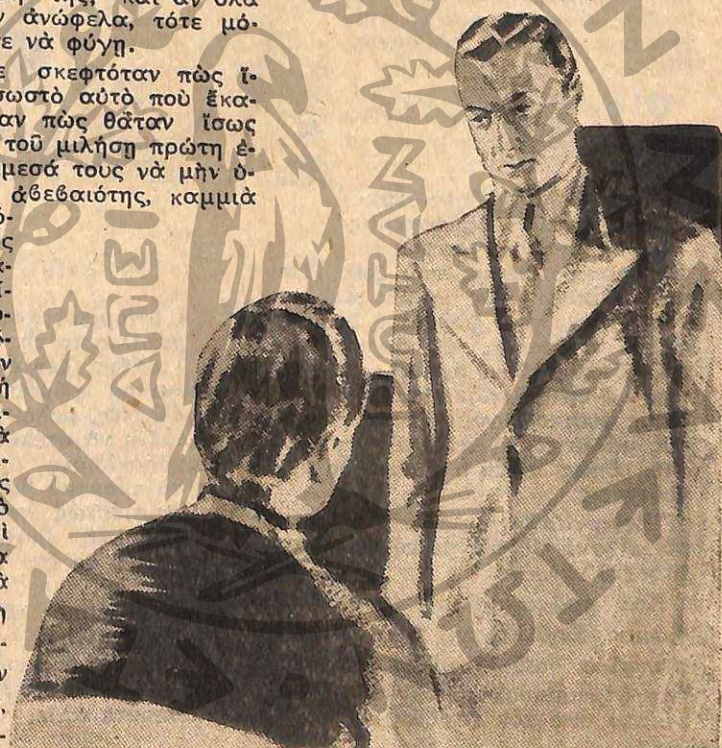
Μιά νεκρική σιγή βασίλειε στο δωμάτιο. Εκείνη τον κύτταζε μ' άγωνία και άβάσταχτο πόνο. Πόσο θάθελε να πέθαινε εκείνη τη στιγμή. Τον αγαπούσε τόσο πολύ, που ό χωρισμός της φαινόταν κάτι μεγαλύτερο από τον θάνατο. Μακριά της, χωρίς αυτόν, η ζωή γι' αυτήν δεν θάχε κανένα σκοπό. Δεν θάπρεπε να τον άφισι να φύγει. "Όστόσο, προσευχήθηκε μυστικά στο Θεό να της δώσει θάρρος. Μήπως τάχα δεν έζησε τόσα χρόνια κοντά του; Τί άλλο ήθελε; Δεν της ήταν άρκετά τα χρόνια που πέρασαν μαζί;

—□□—

Ξαφνικά, εκείνος πέταξε το τσιγάρο άποφασιστικά και γονάτισε μπροστά της. Για κάμψη ώρα έμεινε άκόμα σιωπηλός, ώσαν να προσπαθούσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. "Επειτα την κύτταξε μέσα στα μάτια μ' άπειρη τρυφερότητα. Στα μάτια του ήταν ζωγραφισμένη η θλίψη, στην συναίσθηση του πόνου που θά της προκαλούσε, κι η φωνή του έτρεμε καθώς της μιθούρισε:

—Μητέρα, σήμερα το πρωί παντρεύτηκα μία κόρη που την λένε Δάφνη.

ΡΟΖΑ ΤΙΜΠΩ

Εκείνος την πλησίασε διστακτικός.

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

Μιά Γαλλίδα

Ντάνια Ντάρμπιν

Είναι η χαριτωμένη Μισελίν Πρέλ, της οποίας δημοσιεύουμε την φωτογραφία παρακάτω. Είναι μόλις δέκα έπτά ετών και όμως κάμνει θαύματα, συναγωνιζόμενη σε τσακινιά την υπερλατινική συνάδελφό της Ντιάννα Ντάρμπιν.

Υπάρχει όμως η έξηξ διαφορά μεταξύ των δυο νεαρών αστέρων: ενώ η Ντιάννα παίζει δλο έλαφρους, μάλλον, ρόλους, η Μισελίν, έχει έμφανισθή και σε σοβαρούς, όπως στο φιλμ «Ο Ιερός νόμος», όπου είχε για σκηνοθέτη τόν περίφημο Πάμπουτ. Κατόπιν πρωτογωνίστηκε στόν «Χαμένο Παράδεισο», όπου έπαιξε με καταπληκτική έπιτυχία τόν διπλό ρόλο της μητέρας και της κόρης. «Οποιος τήν ίδιή σ' αυτό τό φιλμ, δέν άναγνωρίζει τήν Μισελίν. Τό τρελλοκόριτο αυτό, τό γεμάτο σκανδαλιά και άνησυχία, πού είναι ένα άληθινά «άνφάν τερριμπλ» για τό σπίτι του, παίζει με τόση σοβαρότητα, πού θάλεγε κανείς ότι μόλις χθές βγήκε από κανένα μοναστήρι!

Ο πόλεμος, με τό σταμάτημα κάθε κινήσεως στά γαλλικά κινηματογραφικά έργαστήρια, άνέκοψε προσωρινώς και τήν εξέλιξη της Μισελίν. Είναι όμως τόσο μικρή, πού όσο και άν διαρκέση ο πόλεμος, πάντα θά ναι καιρός νά άναδειχθή σε διεθνή άστέρα και νά τήν γελοοκροτήσουμε κι' έμεις, έδω.

Οι άστέρες γεννιό-
βολούν

Όσοι—δηλαδή όσες—φανατάζονται τούς άστέρας του κινηματογράφου ως πλάσματα αιθέρια, πού ζούν έξω και υπέρνω των κοινών και τριμμένων της ζωής πού ζούν οι άλλοι άνθρωποι, θ' άπογοητευθούν όταν μάθουν ότι κι' αυτοί, όπως κι' έμεις, υπόκεινται στούς ίδιους φυσικούς νόμους, τούς όποιους μάλιστα δέν άποφεύγουν διόλου, όπως είναι ο νόμος της μητρότητας.

Έτσι, αυτόν τόν τελευταίο καιρό, είχαμε άθροα γεννοβολήματα στο Χόλλυγουντ.

Και πρώτα-πρώτα, η άμορφη Μώριν Σούλλιβαν, η περίφημη «γυναίκα του Ταρζάν», γέννησε ένα στρουμπουλότατο άγοράκι, όχι βέβαια από τόν Ταρζάν, αλλά ά-

πό τόν πραγματικό της σύζυγο, Τζών Φάρρου.

Τό ίδιο και η Χέντυ Λαμάρ, σύζυγος του παραγωγού Γκένε Μάρκευ.

...Τό ίδιο και η Μπάμπλες, ήθοποις γνωστή περισσότερο στην Άμερική, σύζυγος του Γουαίην Μούρ...

Και οι τρεις των διόλου δέν σκοτίστηκαν για γραμμή και σιλουέττα, όταν άπεφάσισαν νά γίνουν μητέρες!

Βασιλικά κόλπα

ΟΙ ιστορικοί άφηγούνται ότι η βασίλισσα της Αγγλίας Έλισάβετ, δέν αισθανόταν τήν παραμικρή κούραση στις έπίσημες τελετές, μολοντί ήταν υποχρεωμένη νά στέκεται ώρες συχνά, δόλοκληρες ώρια, σηκώνοντας τό τρομερό βάρος της έπίσημου άμφιεσέως της, πού περιελάμβανε έξ διάφορα βαρύτατα φορέματα, τό ένα έπάνω στο άλλο!

Και ο κόσμος έθαύμαζε τόν ήρωισμό και τήν άντοχή της. Έν τούτοις, η βασίλισσα πού δέν ήταν περισσότερο ρωμαλέα από όποιαδήποτε άλλη γυναίκα, έφίρ-

μοζε, άπλούστατα, τό έξηξ τέχνασμα για νά μήν κουράζεται: έβαλε και της έφτιασαν ένα ψηλό κάθισμα από μέταλλο, τό όποιο είχε κρυμμένο κάτω από τις φαρδύτερες ρόμπες της. Όσάκις λοιπόν έκουράζετο, χαμήλωνε λίγο, και στηριζότανε στο κάθισμά της. Έτσι δέν αισθανότανε ποτέ τό βάρος της περιβολής της, όσες ώρες και άν περνούσαν.

Τό βασιλικό αυτό κόλπο, έμιμήθη και η Μπέττε Ντάβις, κατά τό γύρισμα του φιλμ της βασιλίσσης Έλισάβετ. Και όσοι δέν τό ήξεραν, έμειναν με τό στόμα κενηρός!

Η Μαρλένε...
ξεδοντισμένη!

Δέν πρόκειται περι ύπερβολής, «Όσοι είδαν τήν Μαρλένε Ντρήτριχ στόν «Γαλάζιο Άγγελος», θά πρόσεξαν ότι τά μάγουλά της ήταν όλοστρόγγυλα, φουσκωμένα. Τό τοιοϋτον όμως έθεωρήθη άπάδον πρός τήν καλλιτεχνική της έμφάνιση, έφ' ό και η Μαρλένε άπεφάσισε νά βαθουλώση τά μάγουλά της και νά γίνη αυτό πού τώρα βλέπουμε. Στην άρχή προσπάθησε νά τό έπιτύχη με άπιοχαντική δίαιτα. Όταν είδε όμως ότι δέν έπέτυχε σπουδαία πράγματα, τότε κατέφυγε σ' ένα ήρωϊκότατο μέσο: ξεριζώσε όλους τούς τραπεζίτας της!.. Έτσι, έπέτυχε εκείνο πού ήθελε.

Πώς τρώει, τώρα; Αυτό είναι άλλη ύπόθεση.

Πεννιές

Για πρώτη φορά από έπαετίας ο Πάβ Μιοϋνι πρόκειται νά ξαναπαίξει σε θέατρο.

Σε λίγες μέρες, φεύγει από τό Χόλλυγουντ για τήν Νέα Υόρκη, όπου θά πρωταγωνιστήσιν στο νέο έργο του μεγάλου Άμερικανού θεατρικού συγγραφέως Μάξουελ Άντερσον «Κεί Άλφρυκ».

Στήν Νέα Υόρκη ο Μιοϋνι θά μείνη δλο τόν χειμώνα, παίζοντας τό ίδιο έργο, γιατί τά έργα του Άντερσον, έχουν πάντοτε μεγάλη έπιτυχία στο Μπροντγουάι.

—Τρία έκατομμύρια δολάρια θά στοιχίσιν τό γύρισμα του περιφημου έργου του Β. Ούγκο «Παναγία των Παρισίων» από τούς Άμερικανούς. Τόν ρόλο του Κουασιμόδου θά υποδυθή ο μεγάλος Άγγλος ήθοποιός Τσάρλς Λάτον και της Έσμεράλδας η έπίσης Άγγλίδα (Ιρλανδέζα καλλιτέρα) ήθοποιός Μώρην Ό Χάρα.

—Είπατε άκαρδος, Πιέρ, είπε η Σούζυ. Έπ' πλέον δέν ξέρεις νά περιποιήσαι τούς πολεμιστάς μας.

—Από πού είπατε;

—Από τό Μπερζεράκ του Μπροντγουά, άπήντησε ο άεροπόρος. Δυστυχώς, όμως, η άδεία μου είναι πολύ μικρή και δέν μπορώ νά πάω νά δω τούς δικούς μου.

Τρεις άνδρες ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένα χαριτωμένο διήγημα

του ΠΩΛ ΡΙΒΑ

Η ΣΟΥΖΥ άρχισε νά δείχνει σημεία άνομομονήσας. Είχε περάσει ένα δλόκληρο τέταρτο από τήν ώρα του ραντεβού κι' ο παραλής προστάτης της, ο εύτραφέστατος Μπαρδαμπουμπουλέ, δέν είχε φύσει ακόμα.

—Αν έπρόκειτο για κανέναν άλλον, η Σούζυ θά είχε φύγη κιόλας από τό πολυδύροδο αυτό μπάρ, όπου νόμιζες πως είχαν δώσει ραντεβού όλοι οι υπερχήδες της ύφης. Ο κ. Μπαρδαμπουμπουλέ, όμως, είχε μάτσο τά χιλιάδικα και δέν άφινε άνικανοποίητη καμιά έπιθυμία της ώρας άεντέρας.

Επί τέλους, κάποια στιγμή, ο άξιαγάπητος γιλιαρικόγος κατέφθασε, ροδόκόκκινος και ιδρωμένος όπως πάντοτε.

—Άργησα λιγάκι, κούκλα μου, έ; Νά με συγγωής. Είχα, όμως, μία μεγάλη παραλαβή βακαλάων της Άμερικής έξτρα-έξτρα και καταλαβαίνεις...

—Δέν πειράζει, είπε η Σούζυ. Πάμε, όμως, γιατί διάζωμαι νά πάω στο στούντιο. Πρόκειται για μία καινούργια τανία και...

Διευθύνθηκαν πρός τήν πόρτα. Καθώς η Σούζυ προωρούσε, καμαρωτή και λυγιστή, για νά δει ο κόσμος τή ρεαλό άρζαντέ πού ήταν οινυμένη στους ώραίους της ώμους, άντελήφθη σ' ένα τραπέζι, κοντά στόν πάγκο, έναν ζωηρόν καυγά.

Ο ιδιοκτήτης του μπάρ τσακωνόταν μ' έναν νεαρόν άεροπόρο, ο όποιος είχε άδειάσει περιεσσότερα ποτήρια ούίσκυ από όσα υπορούσε νά πληρώσει.

Η Σούζυ δέν δίστασε. Έτρεξε πρός τούς διαπληκτικούς, και βιάζοντας από τήν τάντα της ένα κολλαριστό χιλιόφραγκο, τό έδωσε στόν ιδιοκτήτη του μπάρ λέγοντάς του με παρατήρηση:

—Πληρωήτε, άγαπητέ μου. Δέν θά έπιτρέψω νά προσβάλλεται έτσι η γαλλική άεροπορία!

—Υστερα, σκύδοντας πρός τόν συμπαιθητικό άεροπόρο, του είπα:

—Έλάτε, φίλε μου. Θα σάς πάω με τό άμάξι μου στο σπίτι σας.

—Στό σπίτι μου!.. Δέν έχω σπίτι στο Παρίσι, ψιθύρισε. Πρέπει νά βρω ένα ξενοδοχείο.

—Ξενοδοχείο; Μά είστε σχεδόν άπένταρος! Έλάτε καλλίτερα στο σπίτι μου. Και παίρνοντας τον από τό χέρι, τόν τραβήξε πρός τό αυτοκίνητό της. Ο κύριος Μπαρδαμπουμπουλέ, έν τώ μεταξύ πήγε νά πάθι από συμφορή.

—Τί σ' έπιασε, λοιπόν, Σούζυ; Σκοπέεις νά φιλοξενήσης στο σπίτι σου έναν άγνωστο πού τόν συμάζεψες σ' ένα μπάρ;

—Είπατε άκαρδος, Πιέρ, είπε η Σούζυ. Έπ' πλέον δέν ξέρεις νά περιποιήσαι τούς πολεμιστάς μας.

—Από πού είπατε;

—Από τό Μπερζεράκ του Μπροντγουά, άπήντησε ο άεροπόρος. Δυστυχώς, όμως, η άδεία μου είναι πολύ μικρή και δέν μπορώ νά πάω νά δω τούς δικούς μου.

Ο κ. Μπαρδαμπουμπουλέ άρχισε νά κάμπτεται.

Ήταν πράγματι ο έπίσημος φίλος της, ο λοχίας Ντανιέλ Ζερβύ.

—Αγάπη μου! έλεγε η Φρανσίν, πεσμένη στην άγκαλιά του άδελούχου και τρέμοντας από μέσα της για τήν περιπλοκή της καταστάσεως. Ήρθες επί τέλους!

—Ναί, αλλά μονάχα για δυο μέρες, κοουκίτσα μου.

Τη στιγμή εκείνη, άκούσθηκε από τό λουτρό ένα εύθυμο τραγουδάκι. Ο Ντανιέλ κύτταζε τήν Φρανσίν καχύποπτα.

—Ποιος είναι μέσα; ρώτησε.

—Ο έξάδελός σου, ο Πιερρό. Ήρθε κι' αυτός με άδεια, σήμερα τό μεσημέρι. Άδριο θά φύγη. Ήταν τόσο εύχαριστή μένος πού θά κοιμόταν άνετα, μέσα στο...λουτρό μου!

—Δέν πειράζει, είπε ο Ντανιέλ. Έχει πού θά έτρεχε στα ξενοδοχεία! Καλά έκανες και τόν κοάτσης.

Και πάνω σ' αυτά τά λόγια, ο Ντανιέλ έκανε ν' άνοίξη τήν πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Μόλις, όμως, τήν άνοιξε, έμεινε έμβρόντητος. Έπάνω στο κρεβάτι βρισκόταν ένας άλλος.

—Αυτός ποιος είναι πάλι; φώναξε ο Ντανιέλ.

—Περίμενε, αγάπη μου. Θα σού εξηγήσω...

—Περιττό! Κατάλαβα! Νά μου ξαναγράψης νά πάω κι' άλλη άδεια. Έσύ, παιδί μου, μετέβαλες τό σπίτι σου σε στρατώνια!

Και χωρίς νά πη άντίο, ο Ντανιέλ φόρεσε πάλι τόν μανδύα του κι' έφυγε, χτυπώντας με δύναμη τήν πόρτα.

—Εξω φρενών η Φρανσίν έπεσε στο ντιβανάκι του χώλλ κι' άρχισε νά κλαίη. —Υστερα, χωρίς νά τό καταλάβη άποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε, η ώρα ήταν 8. Σηκώθηκε, έβριψε πάνω της ένα πράσινο πενιούρα πού ταίριαζε περίφημα με τά ξανθά μαλλιά της κι' έτοιμάστηκε νά σημάνη έγερτήριο, όταν έξαφνα, άκούσθηκαν ζωηρά χτυπήματα στην πόρτα.

—Θεέ μου! Ο Ντανιέλ ξαναγύρισε! συλλογίσθηκε η Φρανσίν.

—Αλλά δέν ήταν ο Ντανιέλ. Ήταν η Σούζυ, μ' ένα πακέτο γεμάτο κουλουράκια.

—Πού είναι ο άεροπόρος μου; Πώς κοιμήθηκε; Αλλά σε βλέπω μελανιασμένη. Θα κακοκοιμήθηκες, φαίνεται.

—Εσπάριασα από τό κορό μέσα στο χώλλ, χωρίς σκεπάσματα, είπε η Φρανσίν. Νάξερεις τί ιστορίες πού δημιουργήσες με τόν άεροπόρο σου! Ο Ντανιέλ ήρθε ξαφνικά χθές από τό μέτωπο και...

—Ήρθε ο Ντανιέλ; Ω! Τί χαρά! Πού είναι νά τόν φιλήσω;

—Μήν κουράζεσαι. Επανάφερε και δέν είπε ούτε για σου. Κι' όλα αυτά εξ αίτίας σου!

—Μά δέν του έξηγήσες πως έχει τό ζήτημα; είπε η Σούζυ.

—Ούτε θέλησε καν νά μ' άκούση. Είπε άπλάς «κατάλαβα» κι' έφυγε, χτυπώντας τήν πόρτα.

—Νέα χτυπήματα στην πόρτα. Η Φρανσίν με τήν Σούζυ κυττάθηκαν. Ποιος ήταν πάλι;

Ήταν ο Ντανιέλ, μετανοιωμένος για τή χθεσινή του διαγωγή.

—Φρανσίν, είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου; Χθές τό βράδυ, σού μίλησα λίγο άπότομα.

—Σε λίγο, οι τρεις άδελφοί και η Φρανσίν—η Σούζυ είχε φύγη, γιατί έπρεπε νά βρισκαται πρωί-πρωί στο στούντιο—έπαύσαν χαρούμενα τό τσάι τους.

Από τα προηγούμενα

Ο βαρὼνος ντὲ Ροζεγκρίτ ἔνας μυστηριώδης ἀριστοκράτης πού ἔχει ὀργανώσει ὑπὸ τὸ ὄνομα Πάτερ-Ζιγκώ, ὅλους τοὺς ἐπαίτας τοῦ Παρισιῶ, περιβάλλει στὸ σπίτι του ἕναν τρελλό, τὸν Πολωνὸ ζωγράφο Ρολάνδο Ροτζίτσκι, τοῦ ὁποῖου προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὴν κόρη, γιὰ νὰ σφετερισθῇ μέσον της τὴν μεγάλη περιουσία πού τῆς ἀφῆκε ἕνας φίλος τοῦ Ρολάνδου. Τὴν θεραπεία τοῦ τρελλοῦ ἔχει ἀναλάβει ὁ περίφημος φρενολόγος δωρ Λιεβέρ, φίλος τοῦ βαρὼνου. Ὁ γιαντρός ἔχει ἕνα γυιό, τὸν Ἀδριανό, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τρελλὰ τὴν οἰκοδομασκόλισσα τῆς ἀσθενικῆς ἀδελφῆς του Ἰουλιέττας. Λευκή, μιὰ ὀρφανή, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ ἡ σύζυγος τοῦ γιαντροῦ Ἰνές. Ὁ νέος κατορθώνει νὰ πείσει τοὺς γονεῖς του νὰ τοῦ δώσουν σύζυγο τὴν Λευκή. Αὐτὴ εἶναι εὐτυχής, ἀλλὰ ξαφνικά, μαθαίνει ἀπὸ ἕνα γράμμα πού τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ πεθαίνοντας ἡ μητέρα της Κας Βερτιέ, ὅτι δὲν ἦταν κόρη της ἀλλὰ τὴν εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βουαλερουά ὅπου τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἡ μητέρα της. Ἡ Λευκή, θεωρεῖ ὕστερ, ἀπ' αὐτὸ ἀδύνατο τὸν νόμο της μὲ τὸν Ἀδριανό. Τὴν ἀπόφασή της αὐτὴ τὴν ἀνακοινώνει στὸν νέο χωρὶς ὅμως, νὰ τοῦ πῇ καὶ τὴν αἰτία. Ὁ Ἀδριανὸς προσπαθεῖ νὰ τὴν μάθει καὶ μπρὸς στὴν ἀρνήση τῆς νέας τοῦ περὶ μιὰ φοβερὴ ὑπόψια. Ἡ Λευκή κῦτταξε τὸν νέο τρομαγμένη.

— Ἀδριανέ, φώναξε, τί φαντάζεσαι, λοιπόν;

16^{ον}

ΔΕΝ φαντάζομαι τίποτε, βλέπω τώρα καθάρᾳ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν βρέθηκες τυχαίως στὸν δρόμο, ἀλλὰ εἶχες δώσει συνέντευξη ἐκείνου τοῦ ἀνοήτου!.. Καὶ ἐγὼ πού πίστεψα τότε στὰ λόγια σου καὶ δὲν τὸν σκότωσα!..

— Ἀδριανέ!.. φώναξε ἡ Λευκή μὲ φωνὴ πού δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

— Σὼπα, Λευκή! Δὲν θέλω πιά καμμιά δικαιολογία. Ὅλα τώρα φωτίζονται στὴν σκοτισμένη ἀπὸ τὸ πάθος, ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου σκέψη μου.

— Ἀδριανέ, μή!..

— Καὶ ποῖον πηγες ν' ἀγαπήσης, συνέχισε ἀμελλικτὸς ὁ νέος, ἕναν γελοῖο τύπο, ἕναν ἀνάνδρο, ἕναν βλάκα! Σ' αὐτὸν μὲ θυσιάσεις!..

Καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία ὁ ἀτυχὸς νέος ἔπεσε πάνω σ' ἕνα κάθισμα, κλαίοντας σὰν παιδί.

Ἡ Λευκή ἔτρεξε κοντὰ του καὶ γονατίζοντας μπροστά του, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ ποῖόν, λοιπόν, μοῦ μιλάς, Ἀδριανέ; Γιὰ τὸν γυιό τοῦ βαρὼνου;

— Ναί, γι' αὐτόν!

— Θεέ μου! Τόσο πολὺ λοιπὸν σὲ παρασύρει ὁ θυμὸς σου; Σὲ βεβαίω, κάθε ἄλλον μποροῦσα νὰ βάλω ἀπὸ τὴν στιγμήν τοῦ νοῦ μου, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν. Ἄν ἡ Ἰουλιέττα ἦταν αὐτὴ τὴν στιγμήν ἐδῶ, θὰ σοῦ ἔδινε ἐκείνη τὴν ἀπάντηση καὶ δὲν θὰ ἀμ-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

φέβαλλες πιά διόλου. Ἀλλ' εἶναι, Θεέ μου, δυνατόν νὰ φαντασθῇς ἕνα τέτοιο πράγμα; Γιὰ τόσο ἐπιπολαία, λοιπόν, μὲ παίρνεις; Ἐγὼ νὰ σὲ περιφρονῶ χάριν ἑνὸς χυδαίου;.. Καὶ δὲν μὲ σκότανες καλλίτερα, ἀν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ πῆς ἕνα τέτοιο πράγμα; ὦ, Ἀδριανέ, Ἀδριανέ!..

Ὁ νέος σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὴν κῦτταξε. Στὰ μάτια του ἔλαμψε πάλι τὸ φῶς τῆς ἐλπίδας.

— Ἀλήθεια μοῦ λές, Λευκή; ψιθύρισε.

— Πῶς μπορείς νὰ ἀμφιβάλῃς, Ἀδριανέ;

— Μὰ καλὰ, ἀν δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, ποῖος ἄλλος εἶναι τότε;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ.

— ὦ! μίλησέ μου! μίλησέ μου!..

— Ἀδριανέ, σ' ἀγαπῶ, Σ' ἀγαπῶ πάντοτε καὶ καθημερινῶς περισσότερο. Ποτὲ δὲν ἀγάπησα ἄλλον ἄντρα ἀπὸ σένα, οὔτε καὶ θὰ ξαναγαπήσω στὴ ζωὴ μου. Μάρτυς μου ὁ Θεός.

Ἀλλὰ δὲν μπορῶ πιά νὰ δεχθῶ τὸ ὄνομά σου..

— Τὸ ὄνομά μου; Τί σημαίνει;..

Ἡ Λευκή χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούγονταν:

— Συγχώρεσέ με, Ἀδριανέ, πού σοῦ τῶκρυφα τόσον καιρό, ἀλλ' οὔτε κι' ἐγὼ τῶξερα, Χθὲς μόλις τὸ ἔμαθα..

Ἀδριανέ, δὲν ὀνομάζομαι Λευκή Βερτιέ, Ἡ μητέρα μου.. δὲν ἦταν μητέρα μου, Δὲν ἔχω ὄνομα, δὲν ἔχω οἰκογένεια.. Εἶμαι μιὰ ἐκθετη πού ἡ εὐσπλαγχνικὴ ἐκείνη γυναῖκα ἐμάζεψε ἀπὸ τὰ σκαλιά μιᾶς ἐκκλησίας καὶ ἀνέθρεψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10^{ον}
ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΙ

— Τί λές! φώναξε ὁ Ἀδριανός, ἐκπληκτος, ἀλλὰ καὶ ἀνακουφισμένος συγχρόνως.

Προτιμοῦσε μιὰ τέτοια ἀποκάλυψη, παρὰ τὸν φόβο ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

— Ναί, συνέχισε ἡ Λευκή, εἶμαι μιὰ ἐκθετη, μιὰ νόθος ἴσως.. Καταλαβαίνεις τώρα, γιατί δὲν μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκά σου;

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της, ἐνῶ τὰ ἀναφυλλητὰ συνεκλόνιζαν τὸ λεπτὸ τῆς σωματικάκι.

— Λευκή! φώναξε ὁ Ἀδριανός, σηκώνοντάς τὴν μὲ ὀρμὴ καὶ σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του. Μὴν κλαῖς, Ἡ ἀπελπισία σου μοῦ ἐξοχίζει τὴν καρδιά.

— Ποιὸς δὲν θὰ ἐκλαίγῃ στὴ θέση μου; ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη νέα.

— Λευκή, ἐξηκολούθησε ὁ Ἀδριανός, πῆς μου εἰλικρινῶς, αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν θέλεις τὴν ἐνωσή μας;

— Ναί, Ἀδριανέ, Ἐως χθὲς νόμιζα τὸν ἑαυτό μου νόμιμο κόρη τῆς χήρας Βερτιέ, ὡς χθὲς, μποροῦσα νὰ τοὺς ἀτενίζω ὁλους χωρὶς νὰ

κοκκινίζω. Σήμερα ὁμως..

— Ἀκουσέ με, Λευκή. Ὅλα αὐτὰ διόλου δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἔμένα. Κῦτταξέ με, λοιπόν, καλὰ στὰ μάτια! Δὲν βλέπεις μέσα τους νὰ λάμπῃ ἡ χαρά;.. Ἡ χαρὰ πού σὲ ξαναθρῆκα; Καὶ δὲν εἶναι ἀπλή χαρὰ, ἀλλὰ εὐτυχία ἀνέκφραστος. Ναί, εἶμαι πολὺ, πάρα πολὺ εὐτυχισμένος, Λευκή, πού μ' ἀγαπᾷς πάντα. Τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν καμμιά σημασία γιὰ μένα. Τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο παρελθὸν ἔχει ταφῇ, μαζὶ ἴσως μ' ἐκείνους πού τὸ ἐδημιούργησαν, οὔτε καὶ φταῖς ἐσύ γιὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἄλλων.

Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει τὸ πρόσφατον παρελθόν, τὸ παρελθόν σου καὶ τῆς κόρης καὶ αὐτὸ εἶναι λευκὸ, ἄσπιλο. Μ' ἐνδιαφέρει ἀκόμο τὸ παρόν, πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ μέλλον, τὸ μέλλον εἶναι πού ἀνοίγεται μπροστά μας κατὰφωτὸ ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς ἀγάπης μας! Σὲ ἀγαπῶ, γλυκειά μου Λευκή καὶ ἕνα μονάχα μ' ἐνδιαφέρει: νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ ἐσύ. Τίποτε ἄλλο δὲν θέλω..

— Πόσο εἶσαι καλός! ψιθύρισε ἡ Λευκή, κυττάζοντάς τον μ' εὐγνωμοσύνη, μὲ τὰ δακρῦδρεκτα μάτια της.

— Ἄς μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτὸ, Λευκή μου, εἶπε ὁ Ἀδριανός.

— Καὶ ὁμως, Ἀδριανέ, δὲν εἶσαι μόνος. Ἐχεις πατέρα, ἔχεις μητέρα.. Ἐκεῖνο πού δεχέσαι ἐσύ, μπορεῖ νὰ μὴν τὸ δεχθοῦν οἱ ἄλλοι..

— Ὁχι, δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.. Πρέπει νὰ φύγω..

Ἀποτροβήθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ταχύτερός της, ὁμως, ὁ Ἀδριανός, ἔτρεξε καὶ τῆς ἔφραξε τὸν δρόμο.

— Λευκή, δὲν θὰ πᾶς πουθενά! φώναξε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἡ Ἰουλιέττα καὶ πίσω της ἡ μητέρα της.

Ἦσαν ἔξω στὸν διάδρομο, ὅταν ἀκουσαν τὴν κραυγὴ τοῦ Ἀδριανοῦ.

— Ἰουλιέττα, μαμὰ! φώναξε αὐτὸς μόλις τις εἶδε. Ἐλάτε λοιπόν!..

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Κας Λιεβέρ.

Ἡ Λευκή δὲν θέλει πιά νὰ γίνῃ γυναῖκά μου! Καὶ ὁχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ θέλει νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μας!..

— Νὰ φύγῃ! φώναξε ἡ Ἰουλιέττα. Καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν Λευκή, τῆς πῆρε τὰ χέρια.

— Τί εἶναι αὐτὰ πού ἀκούω, Λευκή; εἶναι ἀλήθεια;

Ἡ Λευκή σιωποῦσε, μὴν τολμώντας νὰ ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς κόρης.

— Μὰ γιατί, λοιπόν; ρώτησε αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ Κας Λιεβέρ. Καὶ ἀπὸ μέσα της ἔκανε τὴ σκέψη: «Θὰ τοῦ τᾶπε ὅλα..»

— Τὸ γιατί θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ, μα-

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

μᾶ, εἶπε ὁ Ἀδριανός, γιατί ἡ Λευκή δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σοῦ τὸ πῇ ἡ ἱδία.

— Ἀδριανέ!.. Ἀδριανέ!.. φώναξε ἡ Λευκή, περίμενε τουλάχιστον νὰ φύγῃ! Τί ντροπὴ, Θεέ μου!..

Δὲν ὑπάρχει καμμιά ντροπὴ, εἶπε ὁ Ἀδριανός. Δὲν εἶσαι διόλου ὑπεύθυνη γιὰ τὶς πράξεις τῶν ἄλλων.

— Γιὰ τί πρόκειται; ρώτησε καὶ πάλι ἡ Κας Λιεβέρ, μολοντί καταλάβαινε πολὺ καλὰ τί συνέβαινε.

— Ἡ Λευκή, εἶπε ὁ Ἀδριανός, δὲν εἶναι κόρη τῆς χήρας Βερτιέ. Καί, ὅπως λέγει, δὲν γνώρισε οὔτε μητέρα, οὔτε πατέρα.

— Πιστέψτε με, κυρία, ἔκανε ἡ Λευκή, ὅτι δὲν τῶξερα αὐτό, ὅταν ἐμπαινα στὰ σπῖτι σας.. Χθὲς βράδυ, τὸ ἔμαθα καὶ σήμερα τὸ πρῶτ μοῦ τὸ βεβαίωσαν τὰ χεῖλῃ τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, πρόσθεσε ὁ Ἀδριανός. Καὶ γι' αὐτὸ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ της ἀνάξιο νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά μου!

— ὦ! κυρία! διέκοψε ἡ Λευκή, ἀπευθυνόμενη πρὸς τὴν κυρία Λιεβέρ, δὲν ἔχω δίκιο; Δὲν μ' ἐπιδοκιμάζε-τε; Πῶς νὰ τολμῶσω νὰ μῶ μέσα σὲ μιὰ ἐντιμὴ οἰκογένεια τώρα, ὅποτε στὴν ταπεινὴ μου θέσῃ καὶ στὴν φτώχεια μου, προστίθεται καὶ τὸ υυστήριό τῆς γεννήσεώς μου; Ἡ μητέρα μου, ἡ ἀληθινή μου μητέρα, μὲ ἔδωξε ἀπὸ κοντὰ της, μὲ πέταξε στὰ σκαλιά μιᾶς ἐκκλησίας. Ὁ πατέρας μου, μοῦ ἀρνήθηκε τὸ ὄνομά μου, μὲ ἀγνόησε ἐντελῶς, πῶς, λοιπόν, νὰ ἔχω τώρα τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὲ δεχθῇτε ἐσεῖς;

Ἡ Κας Λιεβέρ ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνηση, σὰν νᾶθελε νὰ σταματήσῃ τὴν Λευκή, ἀλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθησε:

— Νά, πάρτε αὐτὰ τὰ χαρτιά, θὰ σᾶς τὰ ποῦν ὅλα!

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὸ γράμμα τῆς κασσετίνας μὲ τὸ ἔγγραφο πού εἶχε τις πληροφορίες γιὰ τὴν γέννησίν της.

Ἡ Κας Λιεβέρ, πῆρε μὲ μιὰ ζωερὴ κίνηση τὰ χαρτιά πού τῆς ἔτεινε ἡ νέα καὶ τὰ διάβασε μὲ ἀπληστία.

Ἀκρὰ σιωπῇ ἐπικρατοῦσε μέσα στοῦ δωματίου.

Ἡ Λευκή, ὁ Ἀδριανός καὶ ἡ Ἰουλιέττα, εἶχαν καρφωμένα τὰ μάτια τους στὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τῆς Κας Λιεβέρ, προσπαθώντας ἀπὸ τὴν ἔκφρασή τους νὰ καταλάβουν τί σκέπτεται μέσα της, ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἀπάντησή της.

Ξαφνικά, ἡ Κας Λιεβέρ ἐδίπλωσε τὰ χαρτιά καὶ τᾶδωκε πίσω στὴν Λευκή.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἡρεμο. Μὲ φωνὴ σταθερὴ, ἀπαλή, σὰν χάδι, ἡ Ἰνές εἶπε:

— Τὰ διάβασα καὶ καταλαβαίνω,

κόρη μου, τὴν θλίψη σου, τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος πού σὲ παρεκίνησε νὰ μιλήσῃς, ὅπως μίλησες στὸν Ἀδριανό. Οἱ δισταγμοί σου νὰ δεχθῇς, ἡ ἀρνήσή σου καλλίτερα, δείχνουν τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς σου. Ἡ στάση σου αὐτὴ, κάμνει ἀκόμη πῶς μεγάλη τὴν ἐκτίμησιν πού σοῦ ἔχω. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς, ὁμως, νὰ σοῦ πῶ ὅτι οἱ φόβοι σου εἶναι ὑπερβολικοὶ καὶ θὰ ἦταν ἀδικο ἀν τοὺς συμμεριζόμεστε κι' ἐμεῖς. Τούλάχιστον, αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου. Ἐλπίζω δὲ αὐτὴ θάβῃ καὶ τοῦ συζύγου μου.

— Ἀκούς, Λευκή; φώναξε χαρούμενος ὁ Ἀδριανός.

— Μαμὰ, μίλησε πολὺ-πολὺ σωστὰ καὶ ὁμορφα! φώναξε καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἀγκαλιάζοντας τὴν Κας Λιεβέρ.

Ἄν ἡ Λευκή δὲν ἐγνώρισε ποτὲ οἰκογένεια, ἕνας λόγος παραπάνω αὐτὸς νὰ δεχθῇ αὐτὴν πού τῆς προσφέρουμε ἐμεῖς σήμερα. Βέβαια, πρέπει νὰ ναι κανεὶς θηρίο γιὰ νὰ ἀφίση τὸ παιδί του στὸν δρόμο, ἀλλά..

— Ἰουλιέττα, σιῶπα! φώναξε ἡ Κας Λιεβέρ, βάζοντας τὸ χέρι της στὸ στόμα τῆς κόρης της. Δὲν πρέπει πο-

τὲ νάμαστε τόσο αὐστηροί, ὥστε νὰ καταδικάζουμε τοὺς ἄλλους γιὰ τὰ σφάλματά τους..

— Ὅπωςδήποτε, ἐγὼ αὐτὸ μονάχα θὰ πῶ τώρα, ὅτι ἀφοῦ τὴν ἐγκατέλειψαν τόσο ἀσπλαγχνα, δὲν ἄξιζαν διόλου νὰ εἶχαν μιὰ τέτοια κόρη! Τὴν κρατᾶμε, λοιπόν, τώρα, ἐμεῖς, καὶ ἂν ζοῦν οἱ γονεῖς της, ἂς τολμήσουν νάρθουν καὶ νὰ μᾶς τὴν ζητήσουν!..

Ἡ Κας Λιεβέρ, φαίνονταν ἐτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ.

Εὐτυχῶς οἱ ἄλλοι μάρτυρες τῆς συγκλονιστικῆς αὐτῆς σκηνῆς, ἦσαν τόσο ἀπασχολημένοι μὲ τὴν συγκίνησή τους, ὥστε δὲν ἔδωκαν καμμιά προσοχὴ στὴν ταραχὴ πού κατεῖχε τὴν σύζυγο τοῦ γιαντροῦ.

Ὁ Ἀδριανός διέκοψε τὴν ἀδελφῇ του:

— Ἡ Ἰουλιέττα, εἶπε, μιὰ σὰν ἄγγελος, ὅπως καὶ εἶναι. Ἀκουσέ τὴν, Λευκή καὶ ἡσύχασε. Μὴ μοῦ σπαράξῃς πιά τὴν καρδιά..

— Ναί, ἀγαπητὴ μου κόρη, εἶπε καὶ ἡ Ἰνές μὲ φωνὴ πού σιγότερε, φύλαξε τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς Κας Βερτιέ. Εἶναι τὸ τελευταῖο ἐνθύμιο μιᾶς εὐγενικῆς καρδιάς. Ἄν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ ἐκράτησε τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς σου καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ σοῦ τὸ φανερώσῃ, σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃς. Κι' αὐτό, ἴσως, γιὰ τὸ καλὸ σου. Πιθανὸν ἐκείνη πού σὲ ἐγκατέλειψε νὰ εἶναι περισσότερο ἀξία οἴκτου, παρὰ μομφῆς. Ἀλλῶστε ἡ ἐγκατάλειψή της δὲν ἦταν τόσο σκληρὴ, ἀφοῦ ἤξερε σὲ τί χέρια σὲ εἶχε ἐμπιστευθῇ.. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἄφησέ με νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ. Ἐ-

— Μοῦ ἀντιστέκεσαι, λοιπόν, φώναξε ὁ βαρὼνος

χε έμπιστοσύνη σέ μένα. 'Αναλαμβά-
νω νά μιλήσω στόν σύζυγό μου, νά
τόν πληροφορήσω... Είμαι δέ βε-
βαία, έκ τών προτέρων, γιά τήν α-
πάντησή του.

'Η Λευκή δέν είχε πιά κανένα λό-
γο νά άρνηθώ. "Άλλωστε, στό βάθος
της ψυχής της εύχόταν καί αύτή νά
μή σπάσώ ό δεσμός της μέ τόν 'Αδρι-
ανό. Τόν άγαπούσε τόσο πολύ!..

"Ετσι, λοιπόν, μετά τήν τρικυμία,
ήλθε πάλι ό ήλιος της χαράς νά φω-
τίσει τις ψυχές όλων τών ενοίκων του
σπιτιού εκείνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

'Εν τώ μεταξύ ό Ρολάνδος βρισκό-
ταν πάντα στήν ίδια κατάσταση. Τή
μνημονικό του δέν φαινόταν νά του
ξανάρχειται, μ' όλως τις φροντίδες,
πού κατέβαλε ό γιατρός Λιεβέρ.

'Από τήν ήμέρα δέ εκείνη πού τόν
έπιασε ή κρίση πού περιεγράψαμε, ό
άρρωστος δέν ξανάπιασε στό χέρι
του ούτε τά πινέλλα, ούτε καί τό μο-
λύδι. Θάλεγε κανείς, πώς ή εικών έ-
κείνη τήν όποία είχε συλλάβει γιά
μιά στιγμή καί άποτυπώσει έπάνω
στό χαρτί, του είχε προξενήσει τόσο
φόβο πού έτρεμε μήπως του ξαναρ-
χόταν πάλι..

Τρεις μέρες τώρα ό Σαπουνάκης
δέν είχε βγή από τό σπίτι του βαρώ-
νου, άλλ' ούτε καί ξαναμίλησε μαζί
του γιά τήν Λουίζα.

'Ο κ. ντε Ροζεγκρίζ έδειχνε πώς
άδιαφορούσε, από μέσα του, όμως,
άγωνιούσε φοβερά.

Ποιά νά ήταν ή νέα γιά τήν όποία
του είχε μιλήσει ό υποτακτικός του;

"Αν ό γελοίος αυτός, σκεφτόταν,
βρήκε τήν πραγματική κόρη του Ρο-
λάνδου; "Όλα τά σημάδια πού με
έδωκε, αυτό δείχνουν. 'Ο,τιδήποτε ό-
μως καί άν συμβαίνει, ό παληός-Μου-
τόν αυτός έχει στά χέρια του ένα έ-
πικίνδυνο στοιχείο καί πρέπει νά του
τό αφαιρέσω. Πρέπει νά ιδώ έγώ ό

ίδιος τήν κοπέλλα αύτή... Κατόπιν
θά σκεφθώ τί θά κάνω. 'Η σωπή του
Σαπουνάκη δέν προμηνύει τίποτε τό
καλό... Τόν ξέρω. Πιστεύει, είναι
βέβαιος γιά τήν έπιτυχία του... "Ας
δούμε, πρώτα, τί λέγει αυτός.

Πραγματικά, ένα πρωί ό βαρώνος
φώναξε τόν Σαπουνάκη στό ιδίαιτε-
ρό του γραφείο, όπου καί κλείσθηκε
μαζί του.

—Πού είναι ή νέα γιά τήν όποιαν
μου έχεις μιλήσει; τόν ρώτησε από-
τομα.

—Σέ μέρος σίγουρο, κ. βαρώνε,
άπήντησε ήρεμος ό Σαπουνάκης.

—Καί έχει πραγματικά στά χέρια
της τήν πράξη πού βεβαιώνει, υπό
ποιες συνθήκες έχει βρεθί τήν ίδια
μέρα πού έχει βρεθί καί ή κόρη του
Ρολάνδου;

—Ναί, τήν έχει.

—Τήν είδες;

—Μέ τά μάτια μου. Δηλαδή τό άν-
τίγραφο.

—Θέλω νά μιλήσω της κοπέλλας
αύτης.

—Τίποτε εύκολότερο. Σέ δυο-τρεις
μέρες θά βρίσκεται έδω, στό Παρίσι.

—Μου είπες, έν τούτοις, ότι μένει
στό Παρίσι.

—Τό είπα; Δέν τό πιστεύω, άρχη-
γέ..

—Καί όμως, ναί.

—Τότε δέν εξηγήθηκα καλά.

—'Ισως. Πού είναι, λοιπόν, τώρα;

—'Επίτρεπέ μου, άρχηγέ, νά μήν
σου τό πω άμέσως.

—'Ο βαρώνος προχώρησε πρὸς τόν
συνενοχό του συνωφρωμένους καί μέ
σφιγμένες τις γροθιές.

—Μου άντιστέκεσαι, λοιπόν,

—'Ησύχασε, άρχηγέ, άπήντησε άτά-
ραχος ό Σαπουνάκης, κάνοντας ό-
μως ένα βήμα πρὸς τά πίσω. Δέν σου
άντιστέκομαι καί άπόδειξίς ότι σου
υποσέθηκα σέ δυο-τρεις μέρες νά
σου τήν φέρω. "Όσο γιά τό πού μέ-
νει, αυτό είναι μυστικό πού ώρκίσθη-
κα νά μήν τό φανερώσω. Βέβαια, δέν
θά έλθης τώρα νά άθετήσω τόν λό-
γο μου..

—Σαπουνάκη, πρόσχε! Έκανε ό
βαρώνος άπειλητικότερος τώρα.

—'Ο Σαπουνάκης, όμως, πού είχε
μαντεύσει τί συνέβαινε μέσα στήν
καρδιά του Πανερ-Ζιγκώ, έξηκολού-
θησε άτάραχος πάντοτε:

—Πρέπει νά προσθέσω, ότι άν έν
τώ μεταξύ μου συμβή κανένα.. άπό-
ρο, ή δυστυχημένη νέα, πού μέ
λατρεύει, θ' άπορήσει γιά τήν έξα-
φάνισή μου καί θάχη τήν άδιακρίσια
ιάρχη νά μέ ζητήσει έδω..

—'Ο ντε Ροζεγκρίζ κύτταξε γιά μιά
στιγμή τόν Σαπουνάκη μέ ύφος άνα-
ποφάσιστο. 'Ο Σαπουνάκης, δέν έ-
δειλίασε κάτω από τό βλέμμα αυτό
πού ήταν γεμάτο θυμό. 'Απεναντίας,
τό ύπέρη με τό χαμόγελο στό χεί-
λη, σάν άνδρωπος πού δέν είχε νά
φοβήθί τίποτε, γ'ατί δέν είχε δυσα-
ρεστήσει τόν κύριο του.

—'Ο κατεργάρης, μέ κρατεί, ψιθύ-
ριζε ό βαρώνος. 'Υπομονή, όμως. Θά
γελάση καλά, όποιος γελάση τελευ-
ταίος..

—Λοιπόν, είπε φωναχτά, λες ότι
μπορείς νά κάνης, τήν φίλη σου νάρ-
θι έδω;

—Ναί. Φθάνει νά της κάνω ένα σύν-
θημα.

—Πότε θά έλθι, άν της μνήσηςς
σήμερα;

—Τί έχωμε σήμερα, Παρασκευή;
Λοιπόν, θά είναι έδω τήν Δευτέρα.

—Καί ποιά ώρα;

—"Ο,τι ώρα θέλεις.

—Τότε καλλίτερα νύχτα. Δέν πρέ-
πει νά τήν ιδί κανείς.

—Καί έγώ της ίδιας γνώμης είμαι.
Λοιπόν, τήν Δευτέρα θά έχω τήν τι-
μήν νά σου παρουσιάσω τήν νέα καί
είμαι βέβαιος ότι θά σέ γοητεύ-
ση. Θά ιδίς πόσο χαριτωμένη είναι
καί μέ πόση άγωνία περιμένει τήν
στιγμή νά πέση στήν άγκαλιά του
πατέρας της.

—Νά ιδούμε άν θά τήν άναγνωρί-
ση ό Ρολάνδος.

—"Ω! Θά τήν άναγνωρίση! Νάσαι
βέβαιος, άρχηγέ! 'Ο δυστυχημένος
αυτός τρελλός δέν όνειρεύεται παρά
τήν κόρη του. "Όταν θά του παρου-
σιάσουμε τήν ώραία αύτή κοπέλλα
καί του πούμε: «Νά ή Ειρήνη σου,
ή κορούλα σου πού τόσα χρόνια,
τώρα, λαχταράς, κι' όταν πρό πάν-
των εκείνη πέση στήν άγκαλιά του,
φωνάζοντας: «Πατέρα! Πατέρα! έ-
γώ είμαι!» τί θά κάμη εκείνος άλ-
λο, παρά νά τήν σφίξη στήν άγκαλιά
του, φωνάζοντας! «Ειρήνη μου, κό-
ρη μου..»

—'Αλλά τότε, παρετήρησε ό βαρώ-
νος, άν ήταν τά πράγματα έτσι, θά
άνεγνωρίζε γιά κόρη του μιά όποια-
δήποτε νέα της ηλικίας της..

—Ναί, ίσως.. 'Αλλά ή νέα αύτή
δέν θά είχε τό χαρτί πού θά έχη αυ-
τή πού θά του παρουσιάσουμε. 'Εάν
δέ του έφερναν καμμία άλλη, ή δική
μου θά μπορούσε, άν τό μάθαινε, νά
καταφύγη στό δικαστήριο.

—'Ο βαρώνος έκανε ένα κίνημα όρ-
γής, αλλά δέν προχώρησε περισσό-
τερο.

—'Επί τέλους, θά ιδούμε, είπε ψυ-
χρά. Πρέπει πρώτα νά μιλήσω στήν
νέα αύτή. Νά τήν ρωτήσω, νά πληρο-
φορηθώ έπακριδώς καί κατ' αύτήν..

—Πολύ εύχαρίστως, άρχηγέ.

—Καλά, τότε τό βράδυ της Δευτέ-
ρας..

—Σύμφωνοι.

—'Αφσέ με τώρα.

—'Ο Σαπουνάκης ύποκλήθηκε καί
βγήκε.

—'Όταν έμεινε μόνος ό βαρώνος,
άρχισε νά περιπατή έπάνω καί κάτω
μέσα στό δωμάτιο μονολογώντας:

«Είμαι βέβαιος ότι είναι στό Παρί-
σι. Γιατί, όμως, νά ζητήσει τριών
ήμερών προθεσμία γιά νά μου τήν
παρουσιάση; Μήπως γιά νά συνενω-
θώ έν τώ μεταξύ μαζί της; 'Αλλά
πώς; Αυτός δέν βγαίνει διόλου άπ'
έδω μέσα. Ούτε καί νά γράψη σέ
κανέναν μπορεί. Καί όμως, είμαι βέ-
βαιος ότι ό παληάνθρωπος αυτός
μου στήνει παγίδα..»

'Αλλά καί ό Σαπουνάκης, πηγαί-
νοντας στό δωμάτιο του Ρολάνδου,
τόν όποιον ούδέποτε έγκατέλιπε,
σκεφτόταν:

«Πρέπει νά σπρώξωμε τά πράγμα-
τα. "Όλα είναι έτοιμα. 'Η Λουίζα
ξέρει τό μάθημά της. Είναι πολύ έ-
ξυπνη. Δέν περιμένει παρά τό σύνθη-
μά μας.. Φτωχέ άρχηγέ!.. Νομίζεις
τόν έαυτό σου δυνατό, θαρρείς πώς
μέ κρατάς καί δέν μπορείς νά συνεν-
νοηθώ! Τί άνόητος πού είσαι!.. "Αν
ταξιεύεις πολύ, θά ήξερεις τή θά-
λασσα, μπορούσες νά συνεννοήσαι
από μεγάλη άπόσταση συνθηματικά,
Καί άπόδειξη ότι θά πω τώρα στήν
Λουίζα μου:

«Νά είσαι έτοιμη» καί εκείνη θά
μέ καταλάβη άμέσως».

Καί λέγοντας αυτά, πλησίασε στό
παράθυρο, λέγοντας στόν Ρολάνδο:

«Τί ώραίος καιρός! Πρέπει νά ά-
νοίξωμε γιά νά μπη μέσα λίγο φως». Καί
τράβηξε τήν κουρτίνα, στερεώ-
νοντας της πρὸς τό δεξιό.

Αυτό ήταν τό σύνθημα πρὸς τήν
Λουίζα.

'Ο Σαπουνάκης, άφου τό έκανε,
ξανγύρισε στόν Ρολάνδο.

Αυτός, όπως είπαμε, από της ήμέ-
ρας της φοβερής εκείνης κρίσεως,
περιέπεσε σ' ένα είδος μεγαχολίας.

'Ο Σαπουνάκης τόν κύτταξε γιά
μερικές στιγμές, αλλά ό Ρολάνδος
δέν του έδωκε καμμία προσοχή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΠΟΥ.

ΝΑΚΗ

'Ο Σαπουνάκης τότε τόν έπλησία-
σε καί τόν χτύπησε έλαφρά στόν έ-
μο, λέγοντας:

—Τί σκέπτεσαι, λοιπόν;

('Η συνέχεια στό επόμενον)

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

της Ζινέττας

Δραματικό διήγημα του Ζάκ Κριστόφ

Η Κερά-Μπαρνιέ καθάριζε τις
πατάτες γιά τό βραδυνό φα-
γητό, όταν άκούσθηκαν χτυπή-
ματα στήν πόρτα.

—Ποιος νάναι τέτοια ώρα; μου-
μούρισε ή καλή γερόντισσα. 'Η κόρη
μου δέν σχολάζει τέτοια ώρα από τό
μοδιστράδικο.

Πλησίασε στήν πόρτα καί τήν ά-
νοιξε. Μπροστά της είδε ένα ψηλόν
φαντάρο, μέ στολή του άποικιακού
στρατού, πού κρατούσε μιά κίτρινη
βαλίτσα στό χέρι.

—Καλημέρα, μαμά! της είπε γε-
λαστός.

'Η Κερά Μπαρνιέ, λίγο έλειψε νά
πάθι από συγκοπή. 'Ο άγνωστος
φαντάρος έξακολουθούσε νά στέκε-
ται καί φαινόταν ότι περίμενε νά του
πουν «καλώς ήρises». Μήν άκούον-
τας, όμως, τίποτε, προχώρησε μέσα
στό μικρό διαμέρισμα καί είπε:

—Είμαι ό άνδρας της Ζινέττας, της
κόρης σου. Δέν ήρθε ακόμα από τη
δουλειά;

Τά βλέφαρα της Κερά-Μπαρνιέ ά-
νοιγόκλεισαν, σάν φτερούγες τρο-
μαγμένου πουλιού. Της φάνηκε πώς
δέχτηκε μιά δυνατή γροθιά, κατά-
στηθα. Κύτταξε τόν φαντάρο από πά-
νω ίσαμε κάτω καί άναρωτιόταν πό-
τε ό άνθρωπος αυτός παντρεύθηκε
τήν κόρη της, χωρίς αύτή νάχη ιδέα.

—'Υστερα, θυμήθηκε κάτι λόγια πού
της είχε πη μιά καλόβολη γειτόνισ-
σα, συνεδύασε κάτι άλλους ύπαινιγ-
μούς της Ζινέττας, πίστεψε ότι πράγ-
ματι ή κόρη της είχε κάνει αυτό τό
λάθος καί έψιθύρισε:

—Περάστε, μέσα. Καθήστε!

'Ο φαντάρος τήν άκολούθησε στό
δωμάτιο. 'Η Κερά-Μπαρνιέ θέλησε
νά του κάνη μερικές έρωτήσεις. Δέν
είχε, όμως, τό κουράγιο. 'Ωστόσο,
συγκέντρωσε τις δυνάμεις της καί
διεκινδύνευσε μιάν έρώτηση:

—Πότε παντρευθήκατε μέ τήν κόρη
μου;

—'Εδω καί δυο χρόνια. Τήν ίδια
μέρα, όμως, του γάμου μας έφυγα
γιά νά κάνω τή θητεία μου ως κλη-
ρωτός. 'Εμεινα στό Μαρόκο είκοσι
τέσσαρες όλοκλήρους μήνες. Γυρί-
ζω, όμως, άρρωστος. 'Η Ζινέττα μου
έγραψε: «'Ελα στό σπίτι μας. 'Η
μητέρα μου θά σέ περιποιηθί καί θά
γίνης γρήγορα καλά».

'Η Κερά-Μπαρνιέ χαμήλωσε τό
κεφάλι της. Μέσα στό μυαλό της
χοροπηδούσαν χίλιες-δυο έρωτήσεις.
Γιατί ή κόρη της δέν της είχε πη τί-
ποτε γι' αυτόν τόν γάμο; Μήπως ό
νέος αυτός δέν ήταν αξίος της; Μή-
πως δέν τόν είχε στεφανωθεί ακόμα;
Καί πνιγμένη από τήν άγωνία, ή τα-
λαίφωρη γρηούλα κύτταζε καί ξα-
νακύτταζε τό ρολόγι τοί τοίχου.

Κατά τις έφτά, έφθασε ή Ζινέττα.
Φίλησε τόν άντρα της, κύτταξε τήν
μητέρα της μέ βλέμμα έρευνητικό,

γιά νά δη τί έντύπωση της είχε κά-
νει ή άποκάλυψη αύτή καί ύστερα
τήν άκολούθησε στήν κουζίνα, όπου
της είπε:

—Μήν κλαίς, μητέρα. Είναι πολύ
καλό παιδί. Τί τά θέλεις! Είναι ό
μεγάλος έρωτας της ζωής μου αυ-
τός. Θά δης ότι θά ζήσουμε όλοι πο-
λύ καλά. 'Ο Φερνάν μέ λατρεύει.

Πέρασαν τρεις εβδομάδες. 'Ο Φερ-
νάν άνέλαθε τελείως από τήν άρρώ-
στεια του. 'Ωστόσο, άπέφευγε νά

γιά νά δη τί έντύπωση της είχε κά-
νει ή άποκάλυψη αύτή καί ύστερα
τήν άκολούθησε στήν κουζίνα, όπου
της είπε:

—Μήν κλαίς, μητέρα. Είναι πολύ
καλό παιδί. Τί τά θέλεις! Είναι ό
μεγάλος έρωτας της ζωής μου αυ-
τός. Θά δης ότι θά ζήσουμε όλοι πο-
λύ καλά. 'Ο Φερνάν μέ λατρεύει.

Πέρασαν τρεις εβδομάδες. 'Ο Φερ-
νάν άνέλαθε τελείως από τήν άρρώ-
στεια του. 'Ωστόσο, άπέφευγε νά

γιά νά δη τί έντύπωση της είχε κά-
νει ή άποκάλυψη αύτή καί ύστερα
τήν άκολούθησε στήν κουζίνα, όπου
της είπε:

—Μήν κλαίς, μητέρα. Είναι πολύ
καλό παιδί. Τί τά θέλεις! Είναι ό
μεγάλος έρωτας της ζωής μου αυ-
τός. Θά δης ότι θά ζήσουμε όλοι πο-
λύ καλά. 'Ο Φερνάν μέ λατρεύει.

Πέρασαν τρεις εβδομάδες. 'Ο Φερ-
νάν άνέλαθε τελείως από τήν άρρώ-
στεια του. 'Ωστόσο, άπέφευγε νά

γιά νά δη τί έντύπωση της είχε κά-
νει ή άποκάλυψη αύτή καί ύστερα
τήν άκολούθησε στήν κουζίνα, όπου
της είπε:

—Μήν κλαίς, μητέρα. Είναι πολύ
καλό παιδί. Τί τά θέλεις! Είναι ό
μεγάλος έρωτας της ζωής μου αυ-
τός. Θά δης ότι θά ζήσουμε όλοι πο-
λύ καλά. 'Ο Φερνάν μέ λατρεύει.

Καί οι μέρες περνούσαν. 'Η μητέ-
ρα έπαψε πιά νά ρωτάη τήν κόρη
της. Δέν μπορούσε άλλωστε νά μήν
παραδεχτή ότι ό Φερνάν είχε καί κα-
λά χαρίσματα. Στή δουλειά του ή-
ταν σπουδαίος καί όποτε δέν ήταν
μεθυσμένος, μιλούσε στή γυναίκα
του καί στήν πεθερά του μέ πολύ κα-
λόν τρόπο.

—'Αν δέν έπινε, θά ήταν ένα δια-
μάντι, έλεγε ή Ζινέττα.

—'Ενα Σάββατο, τήν ώρα πού ό
Φερνάν έφευγε γιά τό έρ-
γοστάσιο, ή Ζινέττα του
είπε:

—Φερνάν, σέ προειδο-
ποιώ ότι άν τό βράδυ μας
έλθης μεθυσμένος, θά
βρής τή βαλίτσα σου έξω
από τήν πόρτα.

'Ο Φερνάν της υποσχέ-
θηκε ότι δέν θάθάζε στά-
λα κρασί στό στόμα του.
Τό βράδυ, όμως, έξέχασε
τήν ύπόσχεσή του, μέθυσε
περισσότερο από κάθε
άλλη φορά κι' επέστρεψε
σέ κακά χάλια, σπάζον-
τας τά τζάμια της πόρ-
τας καί βλαστημώντας
σάν χαμάλης. Τό πρωί
της άλλης μέρας ή Ζινέ-
ττα του είπε:

—'Η βαλίτσα σου είναι
έτοιμη. Νά τήν πάρης καί
δέν θέλω νά σέ ξαναδώ.

'Εκείνος γέλασε, αλλά μόλις βγή-
κε, βρήκε πράγματι τή βαλίτσα του.
Χωρίς νά πη τίποτε, έσκυψε καί τήν
πῆρε. Βλέποντάς τον από τό παράθυ-
ρο ή Ζινέττα ν' άπομακρύνεται, δά-
κρυσε. Τί μπορούσε νά κάνη, όμως;
'Η ζωή αύτή είχε καταστήσει αληθι-
νή κόλαση.

Πέρασαν τρεις μέρες, χωρίς ό
Φερνάν νά ξαναφανή. Τό τρίτο βρά-
δυ, όμως, κατά τά μεσάνυχτα, άκού-
σθηκαν χτυπήματα στήν πόρτα. 'Η
Ζινέττα άνοιξε καί είδε μπροστά της
έναν πόλισμαν, πού κρατούσε κάποι-
ον μεθυσμένον. 'Ηταν ό Φερνάν.

—'Από εκείνη τή μέρα, τά πράγμα-
τα άλλαξαν. 'Ο Φερνάν άπέφευγε νά
βάλι κρασί στό στόμα του, ήταν
κτικός στή δουλειά του καί επέστρε-
φε στό σπίτι πάντοτε μέ τά χέρια
φορτωμένα. 'Ενα βράδυ, όμως, Σάβ-
βατο βράδυ, του κάκου τόν περίμενε
ή άμοιρη Ζινέττα νά πᾶνε στόν κινη-
ματογράφο, όπως είχαν συμφωνήσει.

'Ο «προκαμμένος» — όπως τόν άνόμα-
ζε ή Κερά-Μπαρνιέ — κατέφθασε τά
μεσάνυχτα, τυφλά στό μεθύσι, έδει-
ρε τις δυο γυναίκες, γιατί τάχα δέν
του άνοιξαν άμέσως, κι' άποκοιμήθη-
κε μέ τό ρούχα στό πάτωμα.

—Αυτή τή φορά όλα τελείωσαν με-
ταξύ μας! τοόπη ή Ζινέττα τήν άλλη
μέρα. Ούγε καί μη τολμήσης νά ξα-

—'Αν τό θράδυ έρθης μεθυσμένος..

κουτάξη γιά δουλειά, πράγμα πού
βύθιζε τήν Κερά-Μπαρνιέ σέ μεγά-
λη άπόγνωση.

Μιά μέρα, ή Ζινέττα, βλέποντας ό-
τι ό μισός της δέν ήταν άρκετός
γιά νά ζήσουν τρεις άνθρωποι, άπε-
φάσισε νά μιλήση σοβαρά στόν άν-
τρα της. 'Εκείνος παραδέχτηκε ότι ή
γυναίκα του είχε δικη καί βρήκε
δουλειά σ' ένα εργοστάσιο. Τί τό θέ-
λει, όμως! Τά λεφτά του δέν τά εί-
δαν ποτέ οι δυο γυναίκες. Μόλις πλη-
ρωνόταν κάθε Σάββατόβραδο, ό
Φερνάν πήγαινε στις ταβέρνες καί
γινόταν κουνούπι στό μεθύσι. 'Όταν
επέστρεφε στό σπίτι του, μετά τά με-
σάνυχτα, δέν είχε πεντάρα στήν τσέ-
πη του.

'Η κατάσταση αύτή έφερε τή Ζι-
νέττα σέ μεγάλη άπελπισία. Καί ό-
ταν είδε ότι μέ τό καλό δέν γινόταν
τίποτε, άρχισε νά έπειλή τόν άντρα
της ότι θά τόν έστειλε από κεί πού
ήρθε. Αυτός, όμως, της έδινε τήν ύ-
πόσχεση ότι στό μέλλον θά γινόταν
καλός σύζυγος, αλλά τό επόμενο
Σάββατο ξανάρχιζε πάλι τά ίδια.

—Μά τόν άγαπάς ακόμα, Ζινέττα
μου; ρωτούσε ή Κερά-Μπαρνιέ τήν
κόρη της.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

—Κάμε λίγη ύπομονή, μητέρα, ά-
παντούσε ή Ζινέττα. 'Η κατάσταση
αυτή δέν θά κρατήσῃ πολύ.

ναγυρίσης, 'Απηύδισα πιά!..

Ο Φερνάν ξφυγε και επί τρεις εβδομάδες δεν έδωσε το παραμικρό σημείο ζωής. Η Ζινέττα άρχισε να πιστεύει ότι πράγματι όλα είχαν τελειώσει. Αντί, όμως, αυτά να την εύχαιστη, αντίθετως την μάτωνε στην καρδιά. Ο έρωτας που είχε φωλιάσει μέσα της, δεν έννοοιζε να σβύσσει.

Προς το τέλος της τρίτης εβδομάδας, καθώς επέστρεφε από το άτελιέ της, η Ζινέττα είδε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της την γνώριμη κίτρινη βαλίτσα. Κατάλαβε ότι ο Φερνάν είχε ξαναγυρίσει. Όταν μπήκε, όμως, μέσα στο σπίτι, δεν τον βρήκε.

—Πού είναι; ρώτησε τη μητέρα της.

—Δεν ξέρω, απήντησε η Κερά-Μπαρνιέ. Δεν τον είδα. Φαίνεται ότι μās έστειλε πρώτα τη βαλίτσα και θάρρη άργότερα «φτιαγμένος».

—Να κλειδώσουμε την πόρτα και να μη του άνοιξουμε, είπε η Ζινέττα αποφασιστικά.

Πέρασε ολόκληρη νύχτα και οι δυο γυναίκες δεν έκλεισαν μάτι. Το αυτό τους ήταν διαρκώς τεντωμένο. Άλλά τα χτυπήματα που περιμεναν στην πόρτα, δεν άκούγονταν. Στο τέλος, όταν άρχισε πιά να ξημερώει, η Ζινέττα άνοιξε την έξωπορτα και πήρε μέσα τη βαλίτσα.

—□□—

Μιά βδομάδα άργότερα — ο Φερνάν δεν είχε ξαναφανή — η Κερά-Μπαρνιέ είχε στην κόρη της:

—Περίεργο! Τί άπέγινε ο άνθρωπος αυτός; "Ας άνοιξουμε τη βαλίτσα του.

Την άνοιξε πράγματι και το πρώτο πράγμα που είδαν οι γυναίκες, μόλις την άνοιξαν, ήταν ένα γράμμα:

«Άγαπητή μου Ζινέττα,

Άποφάσισα να φύγω για την 'Αφρική, με σκοπό να δουλέψω και να γίνω άλλος άνθρωπος. Φοβάμαι, όμως, μην πεθάνω, γιατί είμαι πολύ άρρωστος. Θα ήθελα να μ' εμποδίσεις από αυτό το ταξίδι, έλα στον σταθμό. Θα σε περιμένω μέχρι τις δέκα και μισή άπόψε. Σε ίκετεύω να έλθεις. Αν δεν έλθεις, θα φύγω, ως λαθρεπιβάτης, όπως σου είπα. Θα πάρω το ταξίνο των ένδεκα. Είναι το τελευταίο. Έχω δυο μέρες να φάγω. Θα έλθεις άραγε;

ΦΕΡΝΑΝ»

Το γράμμα έπεσε από τα χέρια της Ζινέττας. Τα μάτια της βούρκωσαν. Σωριάστηκε στο κρεβάτι της, έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα δυο της χέρια κι άρχισε να κλαίει. Την άλλη μέρα ξύπνησε με δυνατόν πυρετό.

Φτωχή Ζινέττα! Ένα μήνα άργότερα, πέθαινε από καλπάζουσα φθίσι. Και η γρηά μητέρα της, μισότρελλη, γυρίζει τώρα στα σπίτια της γειτονιάς και διηγείται με όλες τις λεπτομέρειες τον μεγάλο έρωτα της κόρης της.

ΖΑΚ ΧΡΙΣΤΟΦ

Η μαγική δύναμη τών πετραδιών

Μαγικές ιδιότητες απέδιδαν από τους διαφόρους λαούς, σε τους ολιγώτερο προληπτικούς, σε πολλά αντικείμενα της καθημερινής χρήσεως. Νά, όμως, που έχουν τέτοιες ιδιότητες και πράγματα όχι και τόσο κοινόχρηστα, όπως τα πολύτιμα πετράδια. Θα σας αναφέρουμε παρακάτω μερικά από αυτά, με τις προλήψεις που έχουν δημιουργήσει γύρω τους.

Τό διομόντι

Οι άρχαίοι πίστευαν ότι ήταν μοναδικό κατά των δηλητηρίων, της πανούκλας, του πανικού και της μαγείας.

Επί Καρόλου του Τολμηρού έπιστεύετο ότι το διαμάντι διατηρεί τον συζυγικό δεσμό ανέπαφο. Από τότε στη Γαλλία, συνηθίζεται στο δαχτυλίδι του γάμου να υπάρχει ένα διαμάντι.

Στη Ρωσία, επί Μεγ. Πέτρου, έπιστεύετο ότι το διαμάντι καθιστά άήττητο εκείνον που το φορεί.

Τό ρουμπίνι

Στην άρχαιότητα εκτιμούσαν πολύ το ρουμπίνι. Έπιστεύετο ότι προφυλάσσει και αυτό όπως το διαμάντι, απ την δηλητηρίαση, ότι διώχνει τις κακές σκέψεις και καταπολεμεί την μελαγχολία.

Στην Χαλδαία οι γυναίκες φορούσαν ένα ρουμπίνι, για να προφυλαχθούν από τις κακές αισθηματικές περιπέτειες.

Τον 17ον αιώνα έπιστεύετο ότι το ρουμπίνι έχανε το χρώμα του, εν μέρει τουλάχιστον, κάθε φορά που ο κάτοχός του επρόκειτο να άρρωσθή. Όταν το ίδιο άτομο γινότανε καλά το ρουμπίνι ξανάπαιρνε το φυσικό του χρώμα.

Ο σάπφειρος

Τό γνωστό μας ζαφείρι.

Πιστεύεται γι' αυτό ότι φέρνει πλούτη και ήσυχία σ' αυτόν που το κατέχει.

Τό κοράλι

Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι έπίστευαν γι' αυτό ότι προλαμβάνει τον πανικό και προφυλάσσει από τον κεραινω και το χαλάζι.

Σε άλλα μέρη, της 'Αφρικής, κοσμούν κολλιέδες από κοράλια στο λαιμό των παιδιών που άρρούν να βγάλουν δόντια. Πιστεύεται ότι έτσι επιταχύνεται η όδοντοφυία τους.

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΞΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

Άκούσθηκε στους διαδρόμους της γαλλικής Βουλής, σε μία τελευταία της συνεδρίαση:

Ένας βουλευτής συνομιλεί κατά την διακοπή με μερικούς συναδέλφους του. Σε κάποια στιγμή τον πλησιάζει ένας κλητήρ και του λέγει πως ένας κύριος τον περιμένει στο έντευκτήριο για να του μιλήσει. Ταυτόχρονα δέ του δίδει και μία κάρτα. Ο βουλευτής ρίχνει μία ματιά στην κάρτα και λέγει:

—Ω! Ο γιατρός! Έρχομαι άμέσως.

Και έσπευσε εις συνάντησιν του έπισκέπτου.

Όταν επέστρεψε, τον ρώτησαν οι συνάδελφοί του:

—Θάταν κανένας φίλος, ξ;

—Ναί, πολιτικός φίλος από την περιφέρειά μου.

—Και κάνεις έτσι για έναν έκλογέα;

—Με συγχωρείτε, φίλε μου, δεν είναι ένας άπλοος έκλέκτωρ ο γιατρός μου, άλλα σπουδαίος παράγων έπιτυχίας: φροντίζει λίγο πρό της έκλογής, να κρεββατώσει όλους τους έκλογείς του αντίπαλου μου!..

ΦΟΒΕΡΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Σ' ένα νοσοκομείο της Μασσαλίας, συνομιλούν δύο άρρωστοι, που έχουν τά κρεβάτια τους δίπλα-δίπλα.

—Εγώ, λέει ο ένας, όταν μπήκα εδώ μέσα, είχα τόσο πυρετό που ο γιατρός που θέλησε να μου πάρη τον σφυγμό, έκαψε τά δάχτυλά του!

—Αυτό δεν είναι τίποτε, απήντησε ο άλλος. Έμένα τόσοι ήταν ο πυρετός μου, που ο γιατρός άναγκάστηκε να μου πιήσει το σφυγμό με την τσιμπίδα για να μην καή!

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗΚΕ

Ένας Γασκώνος, διηγότανε στο καφενείο διάφορες ταξιδιωτικές του περιπέτειες.

—Μιά μέρα, λέγει, το καράβι με το οποίο ταξίδευα βούλιαξε. Από το πλήρωμά του δεν σωθήκαμε, παρά ένας συνάδελφός μου και εγώ, πάνω σε μία βάρκα.

Είμασταν μέρες επάνω στην βάρκα αυτή και κανένα καράβι δεν φαινότανε. Η πείνα, όμως, μās είχε παρασφίξει και κινδυνεύαμε να πεθάνωμε και οι δυο. Βάλαμε τότε κληρο ποιός θάτρωγε τον άλλον. Ο κληρος έπεσε στον σύντροφό μου και εγώ έτοιμάσα το μαχαίρι μου.

Ο άλλος, μόλις το είδε, άρχισε να παρακαλή:

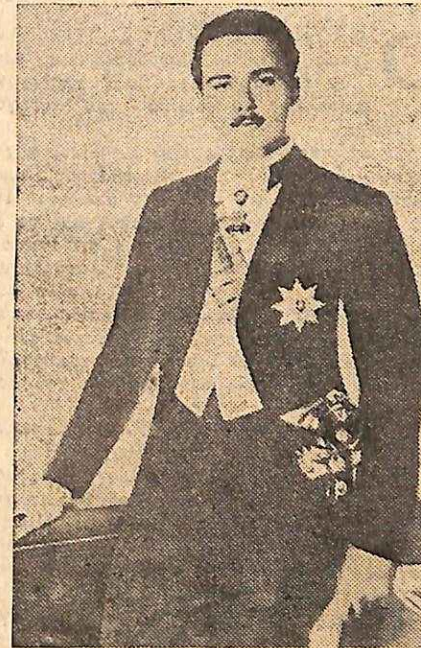
—Ω! όχι με το μαχαίρι. Προτιμώ το πιστόλι!..

—Κι' ύστερα τί έγινε; ρώτησαν με αγωνία τον Γασκώνο.

—Υστερα... τον λυπήθηκα και τον άφισα να ζήσει. Έγώ τρελλαίνομαι για τά μυαλά και δεν θάθελα να του τά κάψω!..

ΑΨΒΟΥΡΓΟΙ

Η τραγικώτερη δυναστεία

Ο επίδοξος αυτοκράτωρ άρχιδούξ 'Όθων

να λήξουν τά βάσανα και αι περιπέτειες των μελών μιάς από τις πιο ισχυρότερες άλλοτε Εύρωπαϊκές δυναστείες, που ιδιαίτέρως έχει δοκιμασθή κατά την τελευταία πεντηκονταετία.

—□□—

Ο Οίκος των 'Αψβούργων, είναι μία από τις παλαιότερες δυναστείες της Εύρωπης. Η ιστορία του άρχίζει από το 1028, εποχή κατά την οποία ο έπίσκοπος του Στρασβούργου Βέρνερ έκτισε τον περίφημο πύργο του Χάμτσμπουργκ, που σημαίνει «Πύργος των γερακιών», για τον γαμβρό του κόμητα Ραντμόντο. Ο κόμης αυτός υπήρξε ο ιδρυτής της δυναστείας που πήρε το όνομά της από το όνομα του πύργου εκείνου.

Κατά τους έννέα αιώνες που πέρασαν από την εποχή εκείνη, η ιστορία των 'Αψβούργων υπήρξε πολυκύμαντος και δραματική. Ο πραγματικός όμως Γολγοθάς της άρχίζει από την εποχή της άνοδου στον θρόνον της αυστροουγγρικής μοναρχίας του αυτοκράτορος Φραγκίσκου-Ίωσήφ, κατά το 1848.

Το πρώτον πλήγμα κατά της αυστριακής μοναρχίας κατεφέρθη το 1866, όποτε τά αυστριακά μοναρχικά στρατεύματα ήνικήθησαν από τους Πρώσους στη Σάντοβα. Από την εποχή εκείνη άρχίζει η παρακμή του αυτοκρατορικού Οίκου της

Βιέννης. Το άστρον των 'Αψβούργων άρχίζει να δύη.

Ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος-Ίωσήφ ήταν ένας άνθρωπος χωρίς θέληση, ο οποίος κατά την μακράν βασιλεία του (έβασίλευσε 68 χρόνια) κατεβαράθρωσε κυριολεκτικά τον θρόνο του.

Λέγεται πως όταν την 4ην Αυγούστου του 1914 άνήγγειλαν στον γέροντα αυτόν αυτοκράτορα την κήρυξη του Εύρωπαϊκού πολέμου που ώδήγησε την Αυστρία στην ολοκληρωτική καταστροφή, εκείνος είπε, άναφερόμενος στον αυτοκράτορα Γουλιέλμον Β': «Θα σου βελιστούμε μαζί μ' αυτόν τον καταραμένο Πρώσο».

Μετά την συμφορά της Σάντοβα, νέα συμφορά έπεφύλασε η μοίρα στον Φραγκίσκον-Ίωσήφ. Ο άρχιδούξ Ροδόλφος, διάδοχος του αυστριακού θρόνου, αυτοκτόνησε στον πύργον του Μάγιερλιγκ. Ο δυστυχής αυτός πρίγκιψ ήταν το αντίθετο του πατέρα του. Μισούσε την έτικέτα της αυστριακής Αύλης και χαρακτήρ φιλελεύθερος και ρομαντικός όπως ήταν, δεν μπορούσε να ύποτα-

Ο άρχιδούξ 'Αλμπρεχτ την ημέρα των γάμων του με την δε Μαρία Μπασκαί.

χθή στην σκληρή πειθαρχία που επέβαλλε σ' όλους ο αυτοκράτωρ της Αυστροουγγαρίας. Υποχρεώθηκε να παντρευτή την πριγκίπισσαν Στεφανία, κόρη του βασιλέως του Βελγίου, Λεοπόλδου 2ου, ενώ άγαπούσε την περίφημη 'Ελληνίδα Μαρία Βετσέρα, μία όμορφη κυρία της Αύλης. Αηδιασμένος από τις ραδιοφυγίες των αυλικών, άπελπισμένος από τον άτυχό του έρωτα, αυτοκτόνησε στο κυνηγετικό του περίπτερο την 17ην Ιανουαρίου 1883, άφου έξησε 17 εύτυχισμένες μέρες με την άγαπημένη του. Όταν ο πατέρας του Φραγκίσκος-Ίωσήφ έμαθε το τραγικό τέλος του γιου του, είπε άπελπι-

Μιά σπάνια περίπτωση

Άγαπητή Βασίλκη,

Λυπούμαι που δεν κατόρθωσα να σου απαντήσω άμεσα. Δυστυχώς όλοι όσοι γράφουν ζήτησαν γρήγορη απάντηση, κι' έτσι πρέπει να τους παίρνω με την σειρά για να μην αδικήσω κανένα.

Η ιστορία σου στην αρχή είναι το γνωστό δράμα της πεταλούδας που καίεται στην φλόγα της ίδιας της αγάπης. Προικίζει με την φαντασία της τον αγαπημένο της με όλες τις χάρες, του έχει τυφλή εμπιστοσύνη και όταν επί τέλους υποκύπτει εις όλες τις θηλήσεις του, εκείνος βρίσκει ένα οποιονδήποτε πρόσχημα και την εγκαταλείπει.

Λάθος μεγάλο, πάρα πολύ μεγάλο. Όσοι κατόρθωσαν να αντισταθούν ως το τέλος, κατόρθωσαν συνήθως και αυτό που επεδίωκαν: τον γάμο.

Πάντως η δική σου περίπτωση είναι σπανιότερα. Η λεπτομέρεια που μου δίνεις είναι το άγχυμά σου. Πάντως μή λυπάσαι πολύ. Η ούτως ή άλλως αυτός θα έβουξε. Κι' αφού ήταν τέτοιος ο χαρακτήρας του, το ενωρίτερον είναι και το καλλίτερον. Να σου γίνω όμως αυτό μάθημα για το μέλλον. Μην απελπίζεσαι. Μή βάζεις μαύρες σκέψεις στο μυαλό σου. Μή πιάς Θεού σκέπτεσαι την αυτοκτονία. Η ζωή είναι ένα δώρον που μάς έδωσε ο Θεός και σ' αυτόν μόνον ανήκει. Σκέψου ότι τα πηθήματα είναι μαθήματα και ότι πολλές φορές τα εμπόδια θγαίνουν σε καλό. Είναι περιττό να αναφέρες το περιστατικό σου σε οίονδήποτε άλλον ή άλλη. Έχε υπ' όψιν σου ότι η καλλιτέρα φιλένδα σου είσαι εσύ ή ίδια, ή αν θέλεις, εγώ: μια άγνωστη που δεν θα φροντίσει ποτέ να μάθω ποιά είσαι. Φρόντισε να ζήσης σαν να μην υπήρξε ποτέ ο άνθρωπος αυτός στη ζωή σου. Ζήσε με αφέλεια, άφισε την παρθενική σου καρδιά ελεύθερη όπως πρώτα. Κι' όταν παρουσιασθής εκείνος που θα γίνω μια μέρα ο άντρας σου, ο πατέρας των παιδιών σου, δώσε του την αγνή αγάπη σου, την καινούργια (αφού θα έχει σβυστή το κακό σου όνειρο) και ζήσε μια φυσική, ωραία ζωή μαζί του. Μόνον φρόντισε με κάθε τρόπο να του δώσεις, ίσως ακόμα περισσότερη αγάπη για να εξαγνισθής από το περασμένο σφάλμα σου, το όποιον πρέπει να αγνοήση πάντοτε.

Σου εύχομαι κάθε ευτυχία. Μην ξεχνάς ποτέ ότι θα είμαι η καλλιτέρα σου φίλη.

ΛΟΡΑ

Οι πλεκτές μπλούζες

Εάν έχετε βαρεθή την παλαιά πλεκτή σας μπλούζα, το μπερέ σας, τα γάντια σας τα πλεκτά και θέλετε να τα τροποποιήσετε χωρίς να τα φυλώσετε κεντήσετε τα με απλά σκεδιάκια από μαλλί. Θα είναι πάντα ωραία αν διαλέξετε με προσοχή τους χρωματισμούς. Τα άστρα συνήθίζονται πολύ εφέτος. Κεντώνονται με πέντε πεταχτές βελονιές αλλά αν πορευτείτε γίνονται και σε άνεβαρ-

Το Καρνέ

Γούνες, γούινες, γούνες...

Στα ταγιέρ, στα παλτά, στα φορέματα, στα καπέλλα, στα τσαντάκια παντού γούνες! Η κυριαρχία των είναι άπολυτη. Και ιδίως του αστρακάν. Γούνες διατάζει το Παρίσι και όταν αυτό διατάζει, οι γυναίκες υπακούουν. Ναι, αλλά οι γούνες είναι πανάκριδες και τί θα κάνουν; Όπου υπάρχει θέλω, υπάρχει και

γούνα που γονίρει τώρα το καρνέ και να προσθέσετε φάσες όπως βλέπετε στην εικόνα αρ. 1. Κατ' αυτόν τον τρόπο δίδετε στο επανωφόρι το φάρδος που του λείπει και το εκμοντερνίζετε αυτόματως.

Αν πάλι άνοιξε να δείχνει σημάδια της πολυκαιρίας στο πίσω μέρος, τότε μπορείτε να σκεπάσετε το μέρος αυτό με μια μακρύτερη λουρίδα από γούνα που θα αρχίζει από τον νωμότη και θα τελειώνει στο κάτω μέρος του παλτού. Η τροποποίηση θα στοιγισή, όπωςδήποτε πολύ ολιγώτερον από ένα καινούργιο παλτό.

Αν πάλι δεν βρίσκετε ότι υπάρχει λόγος να τροποποιήσετε το παλτό σας τότε σκεπάστε μόνον ένα γούνινο καπέλλάκι ασσορτί με την γούνα του παλτού σας. Κολακεύουν εξαιρετικά το πρόσωπο και είναι πάρα πολύ πρακτικά. Εάν προσθέσετε κι' ένα γού-

νινο τσαντάκι τότε θα είσθε πάρα πολύ σίχ.

Περιττό φυσικά να προσθέσω ότι πρέπει απαραίτητως να είναι όλα φτιαγμένα από την ίδια γούνα. Το αστρακάν θα έχη εφέτος τα πρωταία και θα τα έχη διότι δουλεύεται ευκολώτερα από τις χνουδωτές γούνες, στρώνει καλλίτερα και πρό παντός έπειδή υπάρχουν και άρκετες καλές ιμιτασιόν που το κάνουν προσιτό στις πολλές.

Σας παραθέτω ένα ωραίο μοντέλο για μπερέτα (εικόν 2). Θα φορεθούν οι μπερέτες πολύ εφέτος. Είναι κομψές και πρακτικές διότι φοριούνται και στο σπίτι και με βραδυνές τουαλέττες.

Της Τυνβαίκας

ΚΑΠΕΛΛΑ

Αδιάδροχο καπέλλο

Εμφανίστησαν στας Αθήνας τα νέα αδιάδροχα καπέλλα. Μοιάζουν τις σκούφιες των καθολικών καλογέρων. Τα περισσότερα είναι ασσορτί με τα αδιάδροχα.

Γίνονται όμως και με το νέο ύφασμα, το διαφανές, και μπορούν να φορεθούν με κοινά παλτά αρκεί να έχουν την ίδια απόχρωση.

Άλλο μοντέλο

Τέλος πάντων. Τα καπέλλα εφέτος εβάλλθησαν να συναγωνισθούν τον Πύργο του Αίφελ και τους ούρανοξύστες του

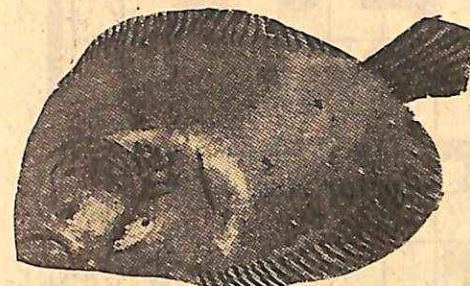

Νέου Κόσμου! Όλο και ψηλώνουν. Το σημερινό μοντέλο είναι άρκετά χαρακτηριστικό της νέας «ταντάν» (ή αν προτιμάτε του είδους).

Γλώσσες στην σχάρα με σάλτσα σαϊν-μαλό

Καθαρίστε τις γλώσσες ψαλιδισατέ τις και χαραξέτε την επιφάνειά των με 3 ή 4 χαραξίες. Λαδώστε τις και ψήστε στη σχάρα. Σερβίρετε με την εξής σάλτσα:

Ψήστε ένα οιονδήποτε ψαράκι σε 2 1) 2 ποτήρια άσπρο κρασί άρετσίνωτο, άρκετο πιπέρι, ένα κρεμμύδι άρκετά μεγάλο, όλίγο καρότο και σέλινο. Αφού ψηθούν

καλά διαλύετε λίγο άλευρι και προσθέτετε για να πήξη ή σάλτσα. Περνάτε το όλον από φίλο σουρωτήρι και προσθέτετε την τελευταία στιγμή τον κροκό ένος αυγού, όλίγο δούτυρο φρέσκο και δυο άλμυρες σαρόδες κοπανισμένες. Σερβίρετε την σάλτσα αυτή πολύ ζεστή με τις γλώσσες καλά ψημένες.

Μήλα μπελντέ

Κόψτε τα μήλα σε τέσσερα κομμάτια βγάζοντας την καρδιά και τους σπόρους. Βάλτε τα άμέσως σ' ένα δοχείο με νερό για να μη μαυρίσουν. Τοποθετήστε την φλούδα ένος λεμονιού σ' ένα πιεσάκι και σκεπάστε την με ζάχαρη. Κόψτε το λεμόνι σε τέσσερα, βγάλτε τα κουκούτσια και προσθέστε το στα μήλα. Χύστε το όλον σε μια κατσαρόλα, σε δυνατή φωτιά, σκεπάστε με νερό και ανακατέψτε συνεχώς. Όταν τα φρούτα λυώσουν, περάστε το μίγμα από ένα φίλο σουρωτήρι τοποθετημένο επάνω σε μια άλλη κατσαρόλα. Αλείψτε να περάση ο γλυκός μόνος του χωρίς να το πιέσετε για να μείνι καθαρός. Όταν στεγνώση ή ψίχα, ζυγίστε τον γλυκό και υπολογίστε 3/4 της όκας ζάχαρης για κάθε όκζ γλυκό. Εναλλάξτε το όλον στην φωτιά μαζί με την φλούδα του λεμονιού κομμένη σε λεπτές λουρίδες. Αλείψτε να βράση με δυνατή φωτιά έως ότου στραώση ο μπελντέ όταν τον ρίχνετε για δοκιμή στο πιάτο.

Χρήσιμες συμβουλές

Καθαρίστε το χειμωνιάτικο καπέλλο του συζύγου σας με οινόπνευμα, βουρτσίζοντάς το με μια άπλη βούρτσα αλλά ακολουθώντας την φυσική κατεύθυνση του γουδιού του. Εάν είναι πάρα ούλ λερωμένο περάστε το, πολύ άνάλαφα, στα πολύ ακάθαρτα μέρη με ένα πολύ φίλο γυαλόχαρτο.

Οι μάλλινες κάλτσες και γενικώς όλα τα μάλλινα δεν πρέπει να πλένονται ποτέ σε κρύο ή σε πολύ ζεστό νερό. Μή-

νον σε γλυαρό και να ξεπλένονται άμέσως αλλά σε νερό της ίδιας άκρίβως θερμοκρασίας. Αν προσθέσετε λίγες σταγόνες άνθονερο στο ξεβγάλμα τότε το μαλλί θα γίνι πολύ μαλακώτερο.

Καθαρίστε το βερνίκι των παπουτσιών σας με κρέμα του γάλακτος ή έστω και με γάλα σκέτο. Έτσι θα άποφύγετε τα σκασίματα. Σκουπίστε τα μετά μ' ένα μαλλίνο ύφασμα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Καλλυντικά

δον

Όσοι έπιστρέψατε από εξοχές έχετε βέβαια στα χέρια σας την μαυρίλα και την τοαγύτητα του ήλιοκαυματος. Σ' αυτή την κατάσταση τα χέρια δεν συντελούν καθόλου στην αισθητική εμφάνιση μιας καθως πρέπει κυρία και ιδίως την εποχή αυτή των δεξιώσεων και της άλλης κοσμικής κινήσεως. Και έχετε πολύ καλά πόσο γάνει μια Κυρία, όσο ωραία μακιγιαρισμένο πρόσωπο κι' αν έχη, όσο κι' αν είναι προικισμένη με φυσική όμορφιά, όσες θαρύτιμες γούνες και διαμαντικά κι' αν φορή, όταν έχη ένα άπεριποίητο, ήλιοκαυμένο, και τραχύ γέρι! Ανάγκη, λοιπόν, να επαναφέρετε στο φυσικό τους γρώμα τα χέρια σας. Για να γίνι αυτό αλείψετε τα με άσποάδι' αυγού καλοκυτημένο με ένα κουταλάκι του γλυκού άμυνδαλόλαδο ή με γλυκό σταφυλιών. Κάθε δε βράδυ να γορημοποιήτε την εξής πομάδα ή όποια είναι πολύ καλή στην περίπτωση αυτή.

Vaseline 40 gr.
Lanoline 10 >
Oxide de zinc 8 >

Μιά άλλη άντικαθητική είναι το κοκκίνισμα και το μελάνισμα των χειρών. Πολλές αίματώδεις κράσφες άρθρικές, ή άλλες που υποφέρουν από αναμία χρονία δυσκοιλιότητα ή άταξία της περιόδου των ή τέλος όσες καταγίνονται σε βαρείες δουλειές, έχουν πάντοτε κατακόκκινα ή μελανιασμένα τα χέρια των. Για ν' άποφεύγετε την άντικαθητικότητα αυτή, πρέπει: εν πρώτοις να στραφώτε στην θεραπεία της προκαλούσης αίτίας. Τοπικώς δε ν' άποφεύγετε πάντοτε το ψυχρό νερό, και να πλένετε συχνά τα χέρια σας με έλαφρά διάλυση στύλης. Άμέσως δε μετά, ν' αλείψετε με λίγο καμφορούσπιρο. Να μη φοράτε ποτέ στενά γάντια και κάθε βράδυ να τ' αλείψετε με την εξής αλοιφή:

Lanoline 40 gr.
Parafine 30 >
Eau de roses 25 >
Liqueur Labarraque 5 >

Οι ίδιες σχεδόν αίτίες είναι εκείνες που προκαλούν και τις χιονίστρες. Όσοι κάθι χειμώνα βγάξουν χιονίστρες ν' ακολουθούν την παραπάνω τακτική.

Επίσης πολλητικώς πρέπει, όσες βγάξουν κάθε χειμώνα χιονίστρες ν' αρχίσουν από τώρα να κάνουν στα χέρια των ή και στα πόδια των—αν βγάξουν και σ' αυτά—θεοιά λουτρά με καουδόφυλλα. Άπλάδι θα βράζουν φύλλα καουδιές κι' αφού τα σουρώσουν, στο νερό των αυτό θα κάνουν γειρόλουτρο ή ποδόλουτρο. Κατόπιν δε θα τους κάνουν μια καλή εντοιδή με καμφορούσπιρο και κατόπιν θα τα πουδάρουν με άσθονο πάλιν. Έστω τρικώς δε να παίνουν τον χειμώνα μουρουνέλαιο ή άσέβιστον σε στανόνες. Ακολουθώντας την τακτική αυτή θα έχετε ένα ωραίο, λευκό, άπαλό κι' άσποάτο γέρι πουναι το πολυτιμότερο συμπλήρωμα της όμορφιάς σας.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ίατρος Σόλωνος 40

Για να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

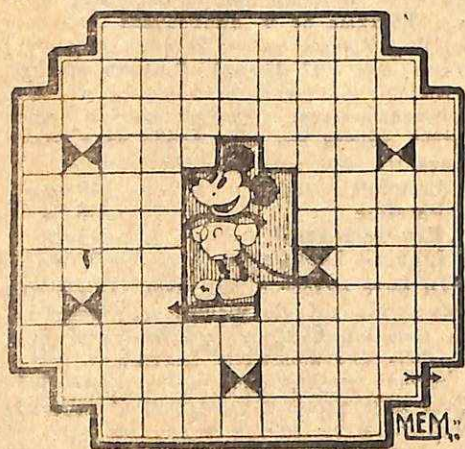
1) Δεν διαφέρουν. (σύν.). 2) Πωλητή της του δρόμου (ελαφρώς ανωδύνατον). 3) Φωτιστικόν μέσον παλῆς εποχής. — Κατασκευαστικόν. 4) Επιδάσκει εἰς τοὺς παρὰβάτας τῶν νόμων. 5) Φωτίζει τοὺς δρόμους. — Κάτοικος νομοῦ τῆς Πελοποννήσου. 6) Πρόβες (ἀρχ.). 7) Ερωτηματικόν. 8) Προβλεπτικόν. — Περὶσημος ἰταλικῆ πόλις. 9) Ἡ θάλασσα διαπορεύει τοὺς ἀνθρώπους. 10) Ἀμερικανὸς ποιητής. — Νότα. 11) Περὶσημος γὰρ τὴν ἐκείνη νύκτα. — Ἑλληνικὴ πόλις. 12) Νῆσι τοῦ Αἰγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Πόλις τοῦ Μαρόκου. 2) Τὸ φέρουν συνήθως εἰς τὸ στήθος. 3) Θάλασσα. — Υποθετικόν. 4) Ἐπιθυμία. 5) Ποτὶ τῶν Ἰνδιῶν. — Οἱ Κινέζοι. 6) Πνευματώδες. — Ἀγγλὸς συγγραφεὺς. — Γράμμα. 7) Πόλις τῆς Τουρκίας. — Ὅτι εἶναι ἡ προηγουμένη λέξις. 8) Τὸς τιμῇ ἡ πατρίς (πλ. αἰτ.). 9) Ποταμὸς τῆς Ρωσίας. — Ὁ ἰδιὸς

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ὁ Μίκυ-Μάους δραπέτευει ἀπὸ τὸ κελλί του, ἀλλὰ περιπλανᾶται στοὺς διαδρόμους τῆς φυλακῆς. Δεῖξτε του

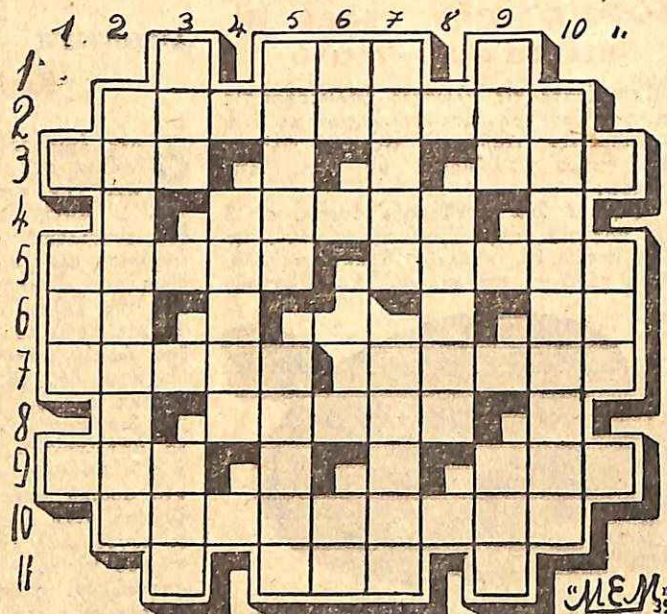
ἐσεῖς τὸν δρόμο πού πρέπει νὰ ἀκολουθήσει.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βέλος πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, καὶ πρέπει νὰ περάσει ἀπ' ὅλα τὰ λευκὰ τετραγώνια, πλὴν ἐνός, καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ τετραγώνιο μὲ τὸ βέλος (κάτω ἀριστερά).

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ νουαρχεῖο ἐκλάπη ἓνα πολυτίμητο σχεδιάγραμμα,

ΣΤΑΥΡΟΕΞΟΝ

σου. 10) Ὅτι εἶναι τὸ ἀγγούρι, ἡ ντομάτα κ.τ.λ. 11) Ναυτικὸν κέλευσμα.

Ἀποστολές:

ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Τουρκολίμανο Πειραιῶς)

πλάτους 2 μέτρων καὶ μήκους 3 μέτρων. Συνελήφθη ἓνας ὑποπτος καὶ ὠδηγήθη στὴ φυλακὴ. Καθ' ὁδόν, περνώντας πάνω ἀπὸ μιὰ γέφυρα, ἔδωκε τὸ ρολόγι ἀπὸ τὴν τσέπη του γιὰ νὰ δῇ τὴν ὥρα. Ὁ συνοδὸς ἀστυνόμος, φοβούμενος μήπως ὁ ὑποπτος πετάξῃ τὸ ρολόγι στὴ θάλασσα, θέλησε νὰ τοῦ τὸ πάρῃ διὰ τῆς βίας. Τὸ ρολόγι γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν καὶ ἔπεσε μόνο του στὴν θάλασσα.

Ὁ ὑποπτος, ὅταν ἔφθασε στὴ φυλακὴ, ὑπεβλήθη σὲ σωματικὴ ἔρευνα, ἀλλὰ τίποτα τὸ ἐνοχοποιητικὸ δὲν εὑρέθηκε πάνω του. Ὁ ἀστυνόμος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ σχέδιο βρισκόταν μέσα στὸ ρολόγι, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμη του, δὲν εἶχε μέσα μηχανή. Ὁ συλληφθεὶς, φυσικὰ, ἀρνείται.

Σεῖς τί λέτε; Εἶναι ἐνοχος ἢ δὲν εἶναι;

— III —

Λύσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΕΞΟΝ ΑΡ. 535

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀγλαΐα—Λουκᾶς. 3) Ἀθηνᾶ—Ραγῆλ. 5) Ἄβελ—Ρ. Η.—Σί. — Ἄλς. 8) Ἰς—τόν—ΩΜ—νᾶ. 9) Ὁμέρος.

11) Τίτιος—Γασπάρ. 13) Συρμός—στόλος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Αἰ—Ἀραί—Τίτος. 3) Λιθάρη—στατήρ. 5) Ἐρατώ. 6) Ἀκάνθη—Ἀμέσως. 8) Δόδοι—Ὠρόντης. 9) Σίγμα. 12) Κρήσσα—Νόμπελ. 13) Σώ—Ὅσσα—Κηρός.

ΚΟΜΒΟΙ

Ὁ πρῶτος κόμβος καὶ ὁ ἕκτος ὅς δέσσουν.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

1—Λιθοπία.
2—Ἀμαζόνιος.
3—Γαλαξίας.
4—Πυροδόλον.

Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσει τὰ μάτια της!

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

Θὰ πετύχαινε ἡ ἀποστολή του; Θὰ ξαναγύριζε μόνος ἀπὸ τὸν περιπάτο αὐτόν; Κάποια στιγμή πού ἡ βάρκα ἔστρεψε πρὸς ἀπὸ μίαν ἐρημικὴ ἀκτὴ, ὁ νέος εἶπε:

—Σὺς ἀναγγέλλω κάτι δυσάρεστο, δεσποινίς. Ὁ οὐρανὸς γέμισε σύννεφα. Σὲ λίγο θὰ σηκωθῇ δυνατὸς ἀέρας. Μὴ φοβόσαστε, ὅμως, ξέρω πολὺ καλὸ κουπί.

Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμή, μὲ μιὰν ἀδέξια κουριά, ἡ βάρκα ταλαντεύθηκε καὶ ἔγυρε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου καθόταν ἡ ξανθὴ νέα. Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ζ. 36 βρέθηκε κοντὰ τῆς, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἔσπρωξε μέσα στὴ λίμνη.

— III —

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο πού τὸν μετέφερε στὸν σταθμὸ τοῦ Μπελγικάρντ, ὁ Ζ. 36 ξανάβλεπε τὴ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ πνιγμοῦ καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τοῦ θύματος του, πού τὸν κύτταξαν μὲ τρόμο καὶ αγωνία.

—Τί φρίκη! ψιθύρισε. Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὰ τὰ μάτια.

Ὁ κύριος μὲ τὸ μονόκλ τὸν περιέμενε στὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ. Καὶ μόλις τὸν εἶδε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τοῦ εἶπε μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο:

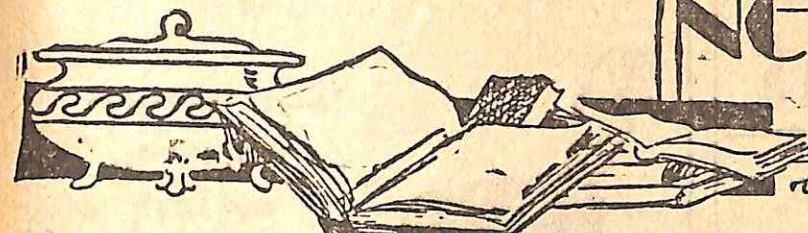
—Ἐραῖα μᾶς τὴν ἔφερε ἡ διαβόλισσα. Κάποιοι τὴν εἰδοποίησε φαίνεται καὶ τῆς ἀπεκάλυψε τὴν ἀληθινὴν μου ταυτότητα. Ποιὸς ξέρει. Πάντως, τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ ξανθὴ Γάτα τῶσκασε χθὲς τὸ βράδυ μὲ τὸ ἔξπρες τῶν 11 καὶ μᾶς ἔφερε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Δὲν πειράζει, ὅμως. Ἐκάματε ἓναν ὥραστον περιπάτο στὴν προκουμιά. Σὲ ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ, θὰ δράσετε καταλλήλως.

Ὁ Ζ. 36 ἔγινε κατακλίτριος. —Πῶς; ρώτησε. Καὶ ἡ ξανθὴ νέα πού συνήντησε στὸ κρηπίδωμα, δὲν ἦταν ἡ ξανθὴ Γάτα;

—Συναντήσατε καμμιὰ νέα ξανθὴ; Χαρὰ στὴν τύχη σας. Ὅχι, δὲν ἦταν ἡ ξανθὴ Γάτα. Πιάσατε κουθέντα μαζί της;

—Ὅχι, ἀπήντησε ὁ Ζ. 36, ψευδόμενος. Εἶχε, ὅμως, κάτι μάτια, πού δὲν θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ!

ΣΙΜΟΝΗ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Σκέψεις...

—Ὅπου κι' ἂν πέφτῃ ἡ κουρασμένη μου ματιὰ νὰ ξεποστᾷ, ὅλα μὲ φρίκη καὶ γοῆς πόνο τὴν διώκουν. Καὶ σὺν μαῦρο σκέπασμα, πυκνὸ, ὀρθώνεται μπρὸς μου τὸ παράπονο τῆς ἀπονίας πού κρύβει ἀπ' τὰ μάτια μου ὅλου τοῦ κόσμου τὴς ὁμορφίης.

—Τίποτα δὲν ἀπόμεινε ἀπ' τὴν Βίβλο τοῦ ὁραίου, πού νὰ μὴ τῶχει κάμει ὁ κόσμος κουρέλι στὰ πόδια του. Κι' ἐγώ, Θεέ μου, ριγμένος σ' ἓνα σανατόριο, βλέπω ὁ κόσμος τ' ἀγαθὰ σου νὰ ἀσπυρᾷ, κι' ὅλο μαλώνω τὴν καρδιά μου πού θέλει νὰ χαρῇ γιὰ λίγο ἐκεῖνο πού οἱ ἄλλοι περιφρονοῦν.

—Ἀγάπη ἀληθινὴ δὲν ἔνοιωσα. Μιὰ παιδοῦλα πού βρέθηκε μὲ ἔδωσε τὴν ἀγάπη της, σὰ νᾶδινε λίγο ψωμί, σὲ ζητιάνο... Στὸ ἀγκάλιαμά της τῆς φαινόμουν γιὰ δέντροκι μέσ τὴν ἐρημιὰ πού τὸ φύλαγε μὴ τὸ σπᾷς ὁ θόρος. Καὶ τὸ φιλεῖ τῆς ἦταν σὰ νᾶδινε, φιλεῖ, στερνὴ φορὰ, σὲ φίλο πεθαμένο...

—Ἦθελα νᾶχα μιὰ δύναμη τεράστια, μεγάλη, νᾶπινα μὲ τὰ δύο μου χέρια τὴ συνία τῆς γῆς καὶ νὰ τὴν συντοίμω, καὶ θρόνα, πλέον, νὰ τὴν σκορπίσω στὸ ἄπειρο... Ἀχ. Κύριε—συγνώμη με—γι' αὐτοὺς τοὺς παράλογους πόθους μου! Ἡ φτωγὴ μου φαντασία λέει, πῶς εἶμαι ἐνα ΛΑΘΟΣ μέσα στὸ τέλει ἔργο σου!..

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Θ. ΣΠΑΒΕΡΑΣ

(Σανατόριον Πέτρας Ὀλύμπου)

— III —

Στιγμές

Θλιβὲς στιγμὲς πού σέρνεστε τοῦ σοῦρου πού τὴν ὥρα, καὶ φέρετε στὰ μάτια μου τὸ δάκρυ καυτέρω—δρυσσταλτὶς λαμπερὲς ἀπ' τῆς καρδίας τῆς ὑπόστασης—γιατὶ αὐτὲς πού γνώρισα, δὲν εἰσὶν ἓνα καὶρό;

Τότε πού πόθαγα, στιγμὲς!! νὰ εἶτε ἐνός γόνος!! διαβέντε γοργότερες, μαζί μὲ τὴ γοῆ. Καὶ τώρα... πού ἐρχόσαστε...—κάθε στίγμα καὶ πόνο—ὅλα, ὅλα τριγύρω μου, πῶς εἶναι λυπηρά.

Τάχα, τί νὰ σᾶς ἔκαμα στιγμὲς μου φρονέας, εἰς ὅς κάθε ἀπομείνισμα σιγᾶ, θλιβὰ περνᾷ, ἐκεῖ πού δίναν' ἄλλοτε ὀνειρευτὲς γὰρ τῶν πόνου τὸ φαρμακὸ ποτῆρι μὲ ἀεχνᾷ;

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

Κλαῖς γιὰ ἓνα ὄνειρο πού ἔσθυσε;

Χά! Χά! Χά!

Κλαῖς! Γιατὶ σοῦ εἶπα πῶς ἦρθε ἡ ὥρα πού πρέπει νὰ σταματήσουμε τὸ παίγνιό τῆς ἀγάπης καὶ νὰ πάρῃ ὁ καθένας μὲς τὸ δρόμο τῆς πραγματικότητος;

Τὸ βραδύ τὸς τρουερὸ αὐτὸ καὶ κλαῖς; Χά, χά, χά! Ὅμως μικρὴ μου ἦταν τόσο ὁμορφὸ ἄσπερο τὸ παίγνιό μας. Ἦταν τόσο διασκεδαστικὸ πού θάπρεπε νὰ χαρῇ καὶ νὰ γελᾷς μὲ τὴν καρδιά σου, ἀντὶ νὰ κλαῖς; Χά, χά, χά!

Κλαῖς γιατί πονᾷς. Πονᾷς! Γιατὶ; Γιατὶ κατέστρεψα κάθε ὁμορφὴν ἰδέαν πού εἶχε κάμει γιὰ τὴν ἀγάπη; Γιατὶ γράμματα τὸ ὀνειρεμένο σπιτάκι πού εἶχε δημιουργήσει ἡ φαντασία σου, σ' ἓνα ἐξωτικὸ νησί—γυμνὸ μέσ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων καὶ πού προωρίζονταν γιὰ κατοικίαν τῆς ἀγάπης μας; Γιατὶ μάρανα ὅλα τὰ πανέμορφα λουλούδια τοῦ ἀπέσαντο κήπου πῶν ὀνείρων σου; Γιατὶ ἐπνίξα μὲ μιὰ μεγάλη παραφροσύνη, τὸ μαγευτικὸ τραγούδι, τὴ θεία ἐκείνη μελωδίαν τῆς ἀγάπης πού σημάτιζαν μὲ τὴς ὑπέρογες γλυκὲς φωνὲς τοῦς τὰ πούλκινα;

Χά, χά, χά! Γι' αὐτὸ κλαῖς; ΓΙΑ ἓνα ὄνειρο ΠΟΥ ἔΣΘΥΣΕ, γιατί ἔπρεπε νὰ σβύσῃ;

Λές ὅτι σταῖω ἐγώ γι' αὐτό. Ἐγώ ὁ ἄκαρδος, ὁ ἀσπλάγχνος, ὁ ἐγωιστής—ὅπως μὲ λές. Ἐ, λοιπὸν μικρὴ μου, ὄχι. Δὲν σταῖω ἐγώ, ἀλλὰ ἐσύ. Naί, Σύ! Ἡ γυναίκα, πού πρὶν καί, κάμποσα χρόνια, —δταν μικρὸ παιδί ἀκούα, ἀμέριμνο, περιπλανιόμουν ἐπὶ τὸν ἀπέσαντο ἀνθρώπο τῆς ζωῆς ζητώντας νὰ γνωρίσω τὴν ἀγάπην—μὲ πῆρε τὴν καρδιά γιὰ νὰ τὴν ἐξευτελίω παίζοντας μαζί της καὶ ἄφισε στὴ θέση τῆς τὴν ἐκδίκαση γιὰ σέ, γιὰ τὴ γυναίκα. Ἐλα λοιπόν! Πᾶψε νὰ κλαῖς. Μάψε ὅτι ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν πανόραμα σου ὁμορφιά, ἀπὸ τὰ θεοῦ μεθυστικὰ φίλια σου, καὶ ἀπὸ τὴν πλούσια ἡδονὴ τοῦ σπιδίου κομποῦ καὶ πᾶψε νὰ τὰ προσφέρῃς σὲ καίνον πού θὰ εἶναι πρόθυμος γι' ἀντάλλαγμα νὰ σοῦ γὰρῃ τὴν εὐτυχίαν πού πόθησες νὰ θοῇς στὴν ἀγάπην.

Πᾶψε νὰ κλαῖς καὶ φύγε. Φύγε κι' ἄφισε μὲ νὰ τρέξω στὸ δρόμο μου γιὰ νὰ βῶ τὸ κανονικὸ ὄνειρό μου, ἀπὸ ἄλλῃ ὁμορφὴν γαστριματρικὴν πεταλούδα, πού θὰ τὴν ἀναγκάσω ὥστε ἀπὸ λίγο ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο τῆς ἀγαπώμενης πού παίρνεις ἐσὺ τώρα, καὶ πού πρὶν ἀπὸ σὲ ἐλάσαν τόσες ἄλλες, συμπληρώνοντας ἐστὶ τὴν ἐκδίκαση πού ὁρίστηκα στὸν ἑαυτό μου, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, γιὰ τὴ γυναίκα, δταν μιὰ ἀπὸ σᾶς θέλησε νὰ παίξῃ μὲ τὴν καρδιά μου ἐκδιώνοντάς τὴν ἀπὸ τὴ θέση της.

ΓΥΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

(ΕΛΠΙΣ ΝΙΚΗΣ)

Θὰ νικήσω!..

Στοῦ γαλασμοῦ τῆς φρίκης τραβάω γιὰ τὴ νίκη. Μὲ δύναμη παλεύω καὶ μέρα νύχτα ρεῶ!..

Τριγύρω μου σκοτάδια... γκρεμίσματα, ρημάδια, ἀσκήματα συχαυῖρα καὶ μιὰ φοιτητὴν κατάρρα!..

Ζεοδὰ δεξιά μου κροῖζουν θεοὶ καὶ μὲ φοβίζουν ἀλλ' ὅμως τ' ἀψιφᾶ ἐγώ καὶ μπρὸς τραβάω.

...Ἀκούτε μὲ ἀκούτε μὴτε φοβέστε οὔτε πόνοι, φορτωτές, ζᾶλη, καμμιὰ αἰτία ἄλλη.

εἰς νὰ μὲ κρατήσουν νὰ μὲ ἀναγκάσουν δὲ θὰ τὸ κατορθώσουν, μὴτε νὰ μὲ πληγώσουν...

Καὶ τί πού μὲ γυποῦναι τὰ βάσανα καὶ σποῦνε κάθε λεπτό κι' ὥρα ἐπάνω μου μὲ φόρα!..

Καὶ τί πού μὲ ταραζοῦν τὰ πάθη, μὲ σπαράζουν! στὸ τέλος θὰ νικήσω γιατί θέλω νὰ ζήσω...

— III — Τὰ μάτια

Φωτεινὰ μου μάτια ζωτικά παλάτια μὲ γοῦσα τὰ πλάτια—μάτια γαλανὰ...

Κόσμος μὲ θυμίζον ζωτικούς, π' ἀνθίζουν καὶ κοσμολογούν—μάτια γαλανὰ.

ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Τουρκολίμανο)

Φθινόπωρο

Μακρόσυρτο θλιμμένο ἐπὶ τραγούδι δειλὴς φθινοπωρινὴς δραχούλας τὸ κλάμα μοιάζει μὲς ἀνῆς ψυχούλας πού σβεί στὸν πόνο, ὡς ἄνθρωπος λουλούδι.

Σωπαίνει πᾶς τὸ δάσος τ' ἀγγελοῦδι—τ' ἀηδόνι—πὺ στὸ φέγγος τῆς αὐγούλας σκορποῦσε μὲς κουστάλλινες φωνούλας τὰ μάγια, μὲ τὸ θεῖο τοῦ τραγουδίου.

Βορραῖδες, οὐρανοὶ θολοί, ρημάζουν στοὺς κήπους τὰ λουλούδια καὶ τὰ φύλλα σκορπώντας τοῦ θανάτου ἀνατριχίλα

Εἰκόνας θλιβερὰς π' ὀϊμένα μοιάζουν μὲ τὴν θολὴν εἰκόνα τῆς φωνῆς μου βορραῖς ὁ ὅπως θύνη τῆς ζωῆς μου. ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταξύ μας

(Συνέχεια εκ της 2ας σελίδας)
 πωσδήποτε, σας ευχαριστούμε.
 —Κορύβαν. Ένταυθα. Έχουμε
 να σας δώσουμε την ίδια συμ-
 βουλή: αυστηρότερη εκλογή θε-
 μάτων· τα ποιήματά σας έχουν
 μερικούς στίχους καλούς, μουσι-
 κούς. — Α. Παπαποστό-
 λου. Πάτρας. Τα σταλέντα εί-
 ναι ακόμη αρκετά άτεχνα. Σας
 συνιστούμε να διαβάσετε με προ-
 σοχή δόκιμους Έλληνες πεζο-
 γράφους. —Κ. Δουραμάνη ν.
 Αλεξανδρούπολη. Και το δικό
 σας κοινότυπο. Όσο ο στίχος
 είναι καλός, ή εξελίξεις της «Ι-
 στορίας» σας απόδοσκη, ώστε
 θα το δημοσιεύσουμε. — Χαρ-
 Δ. να γινώσκου. Ένταυθα.
 Οι στίχοι σας αυτή τη φορά
 δεν είναι άριστοι, μολονότι περι-
 έχουν αρκετά πράγματα καλά.
 Θα σας ωφελοῦσε πολύ αν δια-
 βάτατε "Ιστορίες ποιητάς. —
 Δούλα Δραχάκου. Ένταυθα.
 Θα δημοσιευθῇ το «Φεγ-
 γοβόλημα» αφού διορθωθῇ λίγο.
 —Στάθην Αλχημίστην.
 Ένταυθα. Ομολογούμε ότι δεν
 καταλάβαμε πολλά πράγματα
 από το γράμμα σας. Ούτε πύ-
 ραμο στο φάκελλο κανένα πεζό
 σας. — Μ. Ανδραρην. Οι στί-
 χοι σας είναι καλοί αλλά το θέ-
 μα κοινό. Διαλέξτε κανένα άλ-
 λο. — Όλγαν Καβαδία.
 Νέαν Τόρην. Οι στίχοι σας,
 μολονότι γεμάτοι ειλικρίνεια
 και αίσθημα, δεν είναι ωστόσο
 άριστοι τεχνικώς. — Θέμιν
 Γροίλον. Ένταυθα. Δυστυ-
 χώς τα αποσταλέντα είναι πολύ
 πρωτόλεια. Πρέπει να δουλέψ-
 τε ακόμη, χωρίς να γυρίζετε την ά-
 κριση, να τα δώτε άμέσως δη-
 μοσιεύμενα.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
 ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
 Συνοικισμός Ύψιπτος Διαδόχου
 Παύλου 10.

Περμανάντ

Με Γερμανικές παστίλιες
 Δεν χρειάζεσθε Μιζαμπλι
 Δραχ. 200
 Χτενίζεσθε άπλω, όπως
 και τα φυσικά μαλλιά,
 οι μπούκλες σχηματίζον-
 ται με άπλο κτένισμα.
 ΒΑΣ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
 Σταδίου 7-Α' π'ότωμα.
 Τηλέφ. 32.812
 ΒΑΦΑΙ ΜΑΛΛΙΩΝ
 ΙΜΕΡΙΑ Δρ. 150,
 Ι ΟΜΟΛ Δρ. 125.
 Περούκαι Ποστής Σινιόν
 παρ' ειδική άριστήν

IRIDA
 ΒΑΦΑΙ
 ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
 ΕΙΣΑΓΩΓΗ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΕΞΕΛΙΞΗ
 ΚΑΡΝΙΚΑ ΕΛΑΣΤ 19 ΤΗΛ. 27.551

MONTIAL

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ
 ΚΟΚΚΙΝΗΣ
 ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η Λουΐζα Ποζέλλι

Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
 ΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕ

Αθηναϊκή Ηθογραφία

Οι θεατρόφιλοι έχουν πολλο-
 χρόνια να ιδούν έργον με
 όσην μεγάλην έπιτυχίαν.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ,
 Ο ΚΟΚΚΙΝΗΣ,
 Ο ΙΑΤΡΙΔΗΣ

είναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
 ΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕ

της ΠΟΖΕΛΛΙ

ο ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

«κορόιδο δεν πιάνεται

στις χαρτορίχτρες»

ή ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

σε τραγούδια με έξαιρετι-

κήν έπιτυχίαν.

ΕΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ —

ΠΕΜΠΤΗΝ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΕΓΑΛΑΙ

Α·Ι·ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Ωραι ενάρξεως:

Απογευματινὰ 6.15' μ. μ.

βραδυνὰ 9.45' μ.μ. ακριβώς

Αριθ. τηλεφ. 23.727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΗΣ

Αποκλειστ. κώ

Γ. αρισινή
 συλλογή

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτού 8

Πάροδος Ευαγγελιστριάς

Τηλ. 21.590

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ
 ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Άλκιβιάδου 1, τηλ 45-077.

Έχετε αναμφισβήτητα θετικά αποτελέσματα.
 ως απέδειχθη και έμπράκτως διά του δημοσιευ-
 θέντος εις την έφημερίδα «Ακρόπολις» της 8ης Φε-
 βρουαρίου 1938 ονομαστικού καταλόγου 960 τε-
 λειοφοίτων μετά των ακριβών διευθύνσεων αυτών
 και υπό των εκατοντάδων δημοσιευθεισών και
 δημοσιευομένων κατά καιρούς εις τόν αθηναϊκόν
 και έπαρχιακόν τύπον εύχαριστηρίων δηλώσεων,
 των οποίων τὰ αποκόμενα τών έφημερίδων κρα-
 τούνται εις ειδικόν λεύκωμα και είναι εις την διά-
 θεσιν παντός ένδιαφερομένου. Ζητήσατε τόν έντυ-
 πον κανονισμόν μας, όστις περιέχει αντίγραφα
 τελειοποιηθεισών.

Ανδη διά μπουτονιέρες

Όλα τὰ μοντέρνα σχέδια, εις όλα τὰ
 τὰ χρώματα, εις μεγάλην ποικιλίαν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
 ΛΟΓΡΑΣ

Κυρία Μ. Ι. Δ.μ. Ρέθυμνον.
 Έλαβα την επιστολήν σας. Άλλά δυσ-
 τυχώς το ταχυδρομείον δεν έπιδίδει έ-
 πιστολάς με έλλιπείς διευθύνσεις και
 χωρίς ονοματεπώνυμον άλλα μόνον με
 αρχικά ψηφία. Έσπε σας παρακαλώ γρά-
 ψτε μου οιαδήποτε όνομα και διεύθυνσή
 σας δια να σας αποστείλω εκ του ασφα-
 λούς την ιδιαιτέραν μου απάντησιν.

Ο δ υ σ σ έ α Κ α ρ α γ. Ημέραν παρ'
 ήμεραν θα κάνετε από μια ένεση αντι-
 σταφυλό Παστέρ Αθηνών. Έν όλω θα
 κάμετε 24 ένεσεις, δηλ. 4 κουτιά. Μό-
 νον έτσι θα απαλλαγείτε. Επίσης ήμεραν
 παρ' ήμεραν, το βράδυ, προτού κοιμηθί-
 τε θα κάνετε ένα ατμόλουτρο με βορικό.
 Δηλ. θα βράζετε 4 ποτήρια νερό και άμα
 κολλήσουν θα ρίξετε μέσα δυο κουταλιές
 της σούπας βορικό. Αφίνετε κατόπιν το
 πρόσωπό σας επάνω στους ύδρατμούς επί
 10 λεπτά και κατόπιν σκουπίστε με
 βαμβάκι. Όλα τὰ σπυράκια να τ' αλεί-
 ψετε το βράδυ με την κάτωθι αλοιφή.

Camphre	1,20 cent.
Acide salicylique	0,20 cent.
Oxyde de zinc	2 gr.
Vaseline	8 >
Lanoline	8 >

Να μην τὰ σπάτε. Μετά δυο μήνες ξα-
 ναγράφτε μου.

Ζωήν Δούν. Ραψάνην. Να κά-
 νετε χωρίς αναβολή ήμεραν παρ' ήμεραν

Ότι μάδης νέος...

Δώστε στα παιδιά σας το καλό παράδειγμα.
 Μάθετέ τα να πλένουν τὰ δόντια τους
 τόσο το πρωί, όσον και το βράδυ, με οδον-
 τόπαστα Χλωροδόντ, που δίδει στο στόμα
 μία εύχαιριστη γεύσι και δροσιά.
 Είναι κίνδυνος διά την υγείαν τὰ σκούρα
 δόντια. Η άφρίζουσα οδοντόπαστα Χλώ-
 ρόντ εξαλείφει τελείως τὰ υπολείμματα τών
 τροφών και το πουρί, που είναι έστία μικρο-
 βίων. Δεν φέρει δε καμμίαν βλάβην εις τὰ
 δόντια, διότι δεν περιέχει σκληρά συστατικά.

Οδοντόπαστα
Χλωροδόντ

ένδονυχώς από μια ένεση torantil
 θα κάνετε 2 κουτιά δηλ. 10 ένεσεις και
 θα εξαφανισθούν όλα. Να περνάτε επίσης
 πρωί και βράδυ το πρόσωπό σας με ένα
 βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphre	30 gr.
Teinture de benzoin	15 >
eau de cologne	60 >
eau distillée	10 gr

Έξαιρετικώς δε ποδ της πούδρας να
 περνάτε το πρόσωπό σας με την ίδια λο-
 σιόν, με την διαφορά όμως ότι θ' άραιώ-
 νετε ένα κουταλάκι της λοσιόν αυτής, με
 ένα κουταλάκι σκέτο νερό. Άμα στα-
 γνώση ή λοσιόν βάζετε τότε την πούδρα
 σας. Επίσης δυο φορές την εβδομάδα να
 χρησιμοποιήτε ασπράδι αυγού. Σαποῦνι
 ουδέποτε.

Φ. Ψ. Αγορίνιον. Επί τρεις μήνες
 κάθε βράδυ, αφού ραντίσετε το τοιχωτό
 της κεφαλής με λίγη απ' την κάτωθι λο-
 σιόν, να κάνετε μια έλαφρά φοιζιόν.

Teinture de jaborandi	50 gr.
Teinture de cantharides	50 cen.
Teinture de quina	30 gr.

Λούσιος με πισσοσάπουνον κάθε 15 με-
 ρες. Μετά ξαναγράφτε μου.

Ασροσστην φι-
 λην. Μήπως δεν έ-
 γετε τὰ πλάγια δόν-
 τια και συνεπώς υ-
 γραίνονται με τόν σί-
 λον τὰ άκρα τών χει-
 λιών; Γιατί στην πε-

ρίπτωση αυτή όχι μόνον κάνουν λεκέ έν-
 τόνον αλλά και σχάζουν στις γωνίες τὰ
 χείλη. Η είναι πραγματικοί λεκέδες, όχι
 μόνον στην γωνία αλλά και' όλόγυρα στα
 χείλη; Αν μὲν πρόκειται περί πραγμα-
 τικών λεκέδων τότε να τούς περνάτε έ-
 λαφρά καθημερινώς με την κάτωθι ά-
 λοιφή:

Oxyde de zinc	20 gr.
Rocserine	10 >
Vaseline	60 >

Αν όμως είναι από σίελον τότε κομ-
 πρέσες τοπικές με άραιά διάλυση βορικού
 κι' ύστερα να έπαλείψετε με πομάδα
 Τοποδάξεν Αντιπυρρέν ή Ιντοσούλ. Έξ
 άλλου πρέπει, όπωσδήποτε, να φροντί-
 σε για την τακτοποίηση της περιόδου
 σας γιατί άργότερα θα αναγκασθίτε να
 κάνετε έντονη θεραπεία και υπό πολύ
 γευστέρας συνθήκας.

Μια καστάνην, Χανιά. Έφώ-
 σον είναι περί τις 50 τρίχες έστω και 70
 μια ώρα σας άρκει για την ριζική αποψί-
 λωσιν των διά της νέας μεθόδου τών θρα-
 γών κυμάτων. Θα σας στοιγίση 400
 δοχ. Έφόσον ποόκειται ναρθίτε στις Α-
 θήνας δεν είναι ανάγκη να σας κρατήσω
 ώρα, γιατί μια ώρα εξοικονομείται εύ-
 κόλα όποιαδήποτε ήμεραν κι' αν έλθετε.

Μόνον ή
Πούδρα άντέχει
 είσαυτήν
 την δοκιμήν

Χρώμα «μάτ» καθαρό
 και γοητευτικό από τας 9
 το πρωί μέχρι τας 5 το ά-
 πόγευμα. Δεν έχετε ανάγκη
 να ξαναποδραρισθίτε
 δλοκληρη την ήμερα. Αυ-
 τὰ είναι τὰ ήγγυημένα ά-
 ποτελέσματα με την νέαν
 άεροποιημένην πούδραν
 'Ο έκπληκτικός τρόπος ά-
 εροποίησεως, είναι ή άνα-
 κάλυψις ενός Παρισινού
 χημικού. Μόνον έλαφρά
 πούδρα, όπως ο άέρας,
 συλλέγεται δι' αυτήν την
 χρήσιν. Έτσι έπιτυνάνε-
 ται μία πούδρα δέκα φο-
 ρές λεπτότερα και έλα-
 φρότερα από τας συνή-
 θεις. Αυτή ή μέθοδος χρη-
 σιμοποιείται τώρα εις την
 παρασκευήν της πούδρας
 Τοκαλόν. Ίδου διατί ή
 πούδρα Τοκαλόν εξαπλώ-
 νται τόσο κανονικά και ο-
 μοιόμορφως καλύπτοντα
 την έπιδερμίδα με ένα
 σχεδόν αδιόρατον πέπλον

ωραιότητος, διατί δίδει
 μίαν ωραιότητα φαινομε-
 νικώς φυσικήν, τόνον διά-
 φορον εις αποτέλεσμα ά-
 πό τας βαρείας πούδρας
 παλαιάς μόδας, αι όποιαι
 δίδουν την έντύπωσιν φτι-
 σιδώματος. Η πούδρα
 Τοκαλόν κρατά τόσο πο-
 λύ επί της έπιδερμίδος, ώ-
 στε να είναι τώρα γνωστή
 ως ή πούδρα που κρατά 8
 ώρας. Απαλάττεσθε από
 την λιπαράν έπιδερμίδα,
 από την γυαλάδα της μύ-
 της και αποκτάτε ένα εϋ-
 γενικό μάτ χρώμα που
 δεν το χαλά ούτε ο άέρας,
 ούτε ή βροχή ή ή έφίδρω-
 σις.

Μίνα σ' ένα κυλί πούδρα Rea...
...βρίσκεται η ομορφιά σας..:

η Πούδρα Rea είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας Cana.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.